

ΑΠΑΤΡΙΣ

Η ύπαρξή σου ενέχυρο κρεμασμένη σε διαδρόμους εμπορικών κέντρων ιδιοκτησία ημιτελών επανα-κατασκευασμένων αστών που αγωνιούν να σκοτώσουν τον θάνατο πιο πολύ απ' όσο πασχίζουν να σκοτώσουν την ίδια τη ζωή

Φώτης Γ.

εφημερίδα δρόμου

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 48 • ΙΟΥΛΙΟΣ 2021 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

μου μιλάς με κάκτους και γίνομαι έρημος

Θ. Μαρκόπουλος

5 μετρά για τον covid 19 που ήρθαν για να μείνουν

σελ. 31

Η ιδεολογία της ψηφιοποίησης ή «προς την απόλυτη χειραγώγηση με ένα SamsungGalaxy στο χέρι»

σελ. 32-33

Οι Ζαπατίστας Ταξιδεύουν

σελ.27-28

Δεν ήταν το πάθος η αγάπη η λατρεία ήταν άλλη μια γυναικοκτονία

Η πατριαρχία προκαλεί ένα ευρύ και συχνά αόρατο φάσμα έμφυλης διάκρισης και βίας.

Από τα σφυρίγματα στον δρόμο, από την ανασφάλεια στα σκοτεινά σοκάκια, από τον εκβιασμό της υποχρεωτικής συνεπιμέλειας, από τον στιγματισμό μιας άμβλωσης, έως τη γυναικοκτονία.

Δεν είναι απλά μια ανθρωποκτονία, όπως τη χαρακτηρίζει η ελληνική νομοθεσία. Είναι άλλη μια γυναικοκτονία. Το τελευταίο στάδιο της πατριαρχικής βίας. Το τελευταίο στάδιο άσκησης εξουσίας πάνω στο σώμα μιας γυναίκας.

Η έμφυλη βία υπάρχει γύρω μας και όμως δεν είναι πάντα αντιληπτή. Οι γυναικοκτονίες συμβαίνουν γύρω μας και όμως δεν είναι πάντα ορατές.

Στην ελληνική πραγματικότητα παρακολουθούμε τα μέσα

μαζικής ενημέρωσης να εξευτελίζουν καθημερινά τα θύματα και να δικαιολογούν τους θύτες. Κάθε φορά που μιλούν για μια δολοφονία, μιλούν για ένα στυγνό έγκλημα. Κάθε φορά που δολοφονείται μια γυναίκα μιλούν για έγκλημα πάθους.

Γυναίκες δολοφονήθηκαν επειδή ήταν γυναίκες, επειδή κάποιος θεώρησε ότι έχει εξουσία πάνω τους. Γυναίκες αναρίθμητες, γυναίκες κάθε ηλικίας, γυναίκες ανώνυμες, γυναίκες που λείπουν.

Αυτός ο αγώνας, είναι ένας αγώνας ενάντια στην πατριαρχία, ενάντια στην ιεραρχία και στις εξουσιαστικές συμπεριφορές.

Είναι ένας αγώνας που μας αφορά όλα.
Δεν είμαστε όλες εδώ, λείπουν οι δολοφονημένες.

apatris.info

Κεντρικό:
Εργασιακό νομοσχέδιο
σελίδες 20-23

editorial

Μπήκε το καλοκαιράκι. Βουτιές στη θάλασσα και ανάσες «ελευθερίας» με την ελπίδα ότι βγαίνουμε από την περίοδο των ασφυκτικών περιορισμών. Αμ δε! Το τουριστικό θέρετρο «Ελλάδα» άνοιξε τις πύλες του. Ή τουλάχιστον θέλει να τις ανοίξει, προσπαθώντας να δημιουργήσει έναν τεχνητό υγειονομικό παράδεισο. Στο πλαίσιο αυτού το αφεντικό τρελάθηκε, και μοιράζει κουπόνια διακοπών των 150 ευρώ σε άτομα κάτω των 25 ετών για να τρέξουν να εμβολιαστούν. Η διαφημιστική μαस्कот «Κούλης», με τις φαμφαρώδεις διαβεβαιώσεις και εκκλήσεις του στα ειδησεογραφικά μέσα του εξωτερικού, φαίνεται να μην έχει τα επιθυμητά αποτελέσματα.

Παράλληλα, στο εσωτερικό, βιώσαμε την καταπιεστική συνθήκη του να είμαστε εμείς σε περιορισμό και οι τουρίστες να κυκλοφορούν άνετα· να ανοίγουν σιγά σιγά όλες οι κατηγορίες καταστημάτων, αλλά να διαπιστώνουμε ότι πολλές θέσεις εργασίας έχουν χαθεί, είτε λόγω μόνιμου λουκέτου, είτε λόγω περιορισμένων προσλήψεων. Και το καλύτερο; Το νέο νομοσχέδιο για τα εργασιακά, με το οποίο, με την ευκαιρία των περιορισμών της δια ζώσης επαφής και επικοινωνίας, μπαίνει, μεταξύ άλλων, νομοθετικό πλαίσιο για την εξ αποστάσεως εργασία και νομιμοποιούνται οι απλήρωτες υπερωρίες – ή έστω θα πληρώνονται με ρεπό.

Έτσι, για να μην παραπονιόμαστε κιόλας, καταστρατηγείται οποιαδήποτε συνδικαλιστική δράση ή οποιαδήποτε κίνηση διαμαρτυρίας στο εργασιακό περιβάλλον. Αντιδράσεις πολλές αλλά όχι τόσο ηχηρές. Η επιδοματική πολιτική και η ιδεολογία της ατομικής ευθύνης που είδαμε να ανθίζουν αυτή την περίοδο, δημιούργησαν μια παθητικότητα με αποτέλεσμα μια γενικευμένη συνήθεια στη μη αντίδραση.

Κι ενώ η άρχουσα τάξη βρίσκει τρόπους να μας περιορίζει ακόμη περισσότερο, ο κοινωνικός κανιβαλισμός οξύνεται και η πατριαρχική δομή της κοινωνίας ισχυροποιείται. Δεν ήταν σπάνιο φαινόμενο, ειδικά στις αρχές της άρσης των περιορισμών, να γίνονται βίαιες συγκρούσεις στις πλατείες μεταξύ μειονοτήτων και προλεταριοποιημένων κοινωνικών ομάδων. Όπως επίσης είδαμε να πληθαίνουν ακόμη περισσότερο οι παρενοχλήσεις γυναικών και κοριτσιών. Γυναικοκτονίες και κτηνωδίες δημοσιοποιούνται, έστω και με αισχρό τρόπο που θυμίζει ξέπλυμα, σε εβδομαδιαία βάση.

Μεταξύ άλλων, η Δήμητρα από τη Λέσβο που την παράτησαν στην άκρη του δρόμου, η καθαρίστρια στα Πετράλωνα που ο επί 9 ώρες βιαστής της διέφυγε επειδή η αστυνομία «δεν παρεμβαίνει χωρίς ένταλμα», και η Καρολίν με τον δολοφόνο να πλάθει παραπλανητικές ιστορίες, πατώντας πάνω στα γνωστά κοινωνικά ρατσιστικά αντανάκλαστικά, στοχοποιώντας έτσι μεταναστευτικές ομάδες.

Απέναντι στα παραπάνω, και βλέποντας πως το πράγμα όσο πάει και ζορίζει, βλέπουμε την προοπτική να βρίσκεται στους συλλογικούς αγώνες και την ενδυνάμωση των κοινοτήτων μας. Στεκόμαστε η μία δίπλα στην άλλη, και διαμορφώνουμε τις ρωγμές στον γενικευμένο φόβο και την καταπίεση που ζούμε.

✎ συντακτική ομάδα Ρεθύμνου

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

«Αν θέλατε να ασκήσετε μια κριτική στον Κωστή Χατζηδάκη, θα μπορούσατε απλά να του πείτε ότι στην ουσία εφαρμόζει αυτά που είχε πει ο Μιχαήλ Μπακούριν, δηλαδή βελτιώνει τις συνθήκες εργασίας, αποδίδει στην εργασία αυτό που της οφείλεται και αποδίδει με τον τρόπο αυτό στους ανθρώπους ασφάλεια, άνεση και αναψυχή. Γιατί αυτή είναι η αλήθεια!»

~Μ. Χρυσομάλλης, βουλευτής Ν.Δ.

Η **Απατρис** είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού τεσσάρων συντακτικών ομάδων, καθώς και κάποιων συντακτών/τριών, κατανεμημένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισοτιμία των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με τιράζ 15.000 φύλλα. Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

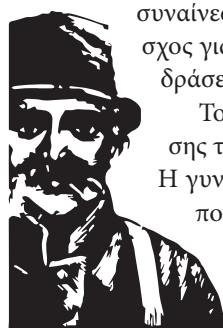
★ Δικτυακός τόπος: apatris.info
★ Ψηφιακή έκδοση: issuu.com/apatris_news

Ηθεσμοθέτηση της κατάργησης του 8ωρου και η πλήρης απορρύθμιση της εργασίας με την ψήφιση του νέου αντεργατικού νομοσχεδίου είναι γεγονός. Τα εργασιακά κεκτημένα ιστορικών αγώνων τίθενται υπό αίρεση, και η επίθεση του κεφαλαίου στον κόσμο της εργασίας συνεχίζεται αμείωτη, καθώς το νέο ασφαλιστικό που μυρίζει Χιλή του Πινοσέτ, έρχεται προς ψήφιση αρχές Ιουλίου. Με μια σειρά από νομοθετικές ρυθμίσεις, το κράτος επιχειρεί την εξαθλίωση των ζώων μας.

Όσο δρομολογείται η ισοπέδωση της κοινωνικής βάσης, σημειώνεται ταυτόχρονα μια άλλη επίθεση σιωπηλή και πιο ύπουλη, μα εξίσου άγρια, επικίνδυνη και με την ίδια στόχευση. Είναι η στοχευμένη προσπάθεια καθυπόταξης και πειθάρχησης των γυναικών, η υποτίμηση της ζωής γυναικών και θηλυκοτήτων. Η μεταρρύθμιση του οικογενειακού δικαίου με τη ρύθμιση της υποχρεωτικής συνεπιμέλειας ήταν η αρχή, οι εξαγγελίες για επικείμενη νομοθετική αλλαγή του ορισμού του βιασμού με την εξάλειψη της αναφοράς στη συναίνεση, το επόμενο βήμα. Το κερασάκι στην τούρτα ήταν το συνέδριο-αίσχος για τη «γονιμότητα», που μπορεί μεν να ακυρώθηκε υπό το βάρος αντιδράσεων, αλλά έδωσε το στίγμα του.

Το πνεύμα της εποχής αναδεικνύεται στα περιστατικά βίας και απαξίωσης της ζωής, που έρχονται στο φως τις ημέρες που κλείνει αυτό το φύλλο: Η γυναικοκτονία της Καρολίν από τον σύζυγό της, Μπάμπη Αναγνωστόπουλο, στα Γλυκά Νερά, η απαγωγή και ο βιασμός της εργαζόμενης γυναίκας στα Πετράλωνα από ένοικο της πολυκατοικίας που καθάριζε, η εξιχνίαση της εξαφάνισης της Δημήτρη, που είχε σκοτωθεί από τροχαίο μήνες πριν δηλωθεί η εξαφάνισή της. Ιστορίες ασύνδετες μεταξύ τους, με κοινό παρονομαστή την πατριαρχική βία και τις έμφυλες σχέσεις εξουσίας. Οι γυναικοκτονίες, οι βιασμοί, η έμφυλη βία έχουν κοινή προέλευση στην πατριαρχικά δομημένη κοινωνία μας. Ακριβώς τη δομή που επιχειρεί να ενισχύσει αυτή τη στιγμή το κράτος.

* *
η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:
Σε στέκια
και καταλήψεις
καθώς
και πόρτα-πόρτα
σε διάφορες
πόλεις.
* *

✎ Shosanna

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: **Eta Pancho**
επικοινωνία: apatris@espiv.net
Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια,
ελεύθερους χώρους
Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα
της εφημερίδας, να συμβάλλετε
στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο
κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση,
η αναπαραγωγή, ολική, μερική
ή περιληπτική ή κατά παράφραση
ή διασκευή απόδοση του περιεχομέ-
νου της εφημερίδας με οποιονδήποτε
τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτο-
τυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς
προηγούμενη γραπτή άδεια
του εκδότη.

■ Η Νέα Σμύρνη γεμίζει τις καρδιές μας

Δεν υπάρχει άνθρωπος που να αμφισβητεί πως τα γεγονότα της Νέας Σμύρνης αποτέλεσαν ένα σημείο καμπής στο κοινωνικό και πολιτικό γίγνεσθαι της χώρας. Τόσο ο ξυλοδαρμός ενός ανθρώπου που στάθηκε απέναντι από τους ΔΙ.ΑΣ., για να μην κόψουν πρόστιμο σε θαμώνες της πλατείας, την Κυριακή 07/03/2021, όσο και η συγκρουσιακή διαδήλωση δύο ημέρες μετά, την Τρίτη 09/03/2021, άλλαξαν τα δεδομένα των ημερών: Αφενός γεννώντας ένα αίσθημα ψυχολογικής ανάτασης στον κόσμο που έβλεπε τους μπάτσους να πολλαπλασιάζονται και να επιτηρούν όλο και πιο έντονα κάθε σπιθαμή του «δημόσιου βίου»· αφετέρου μεταφέροντας – έστω και για λίγο– τον φόβο στο στρατόπεδο του κράτους, οδηγώντας στην άμεση απόσυρση των κατασταλτικών δυνάμεων από το σύνολο του δημόσιου χώρου, και στην επικοινωνιακή αναδίπλωση των κυβερνητικών εκπροσώπων.

*

Τα γεγονότα της Νέας Σμύρνης ήρθαν ως «κερασάκι στην τούρτα» μετά από μία πυκνή περίοδο για το εγχώριο κεντρικό πολιτικό σκηνικό. Στους δρόμους περίξ της πλατείας Νέας Σμύρνης συναντήθηκαν χωροταξικά (και συμβολικά):

-Τα καταπιεσμένα σώματα που έγιναν ορατά «ξαφνικά» μετά τις διαδοχικές καταγγελίες για κακοποιήσεις, που συμπυκνώθηκαν στο πρόσωπο του –χαϊδεμένου της δεξιάς– Λιγνάδη,

-Ο κόσμος που βίωσε στο πετσί του την καταστολή των ημερών, μετά τις αστυνομικές επιθέσεις σε οποιαδήποτε υπόνοια διαμαρτυρίας ή διαδήλωσης, με κορύφωση τις συγκεντρώσεις-πορείες στο κέντρο της Αθήνας, σε αλληλεγγύη με τον πολιτικό κρατούμενο και απεργό πείνας Δημήτρη Κουφοντίνα,

-Ο κόσμος που βλέπει καθημερινά πως η ζωή του περιορίζεται με πρόσχημα την «υγειονομική απειλή», ενώ ταυτόχρονα αναγνωρίζει όλο και πιο ξεκάθαρα πως η κατασταλτική διαχείριση της πανδημίας εξυπηρετεί αποκλειστικά τα συμφέροντα των από πάνω, και αδιαφορεί για τις ανάγκες των από τα κάτω. Χαρακτηριστική σε αυτό το επίπεδο είναι η αυξανόμενη υποτίμηση του Ε.Σ.Υ., ακόμα και εν μέσω πανδημίας, και η αντίστοιχη πριμοδότηση της ιδιωτικής υγείας,

-Οι φοιτητές και οι φοιτήτριες που βρίσκονται μακριά από τις σχολές τους (που θα παραμείνουν κλειστές ως τον Σεπτέμβριο, με κεντρική απόφαση ήδη από την αρχή του 2021), την ίδια στιγμή που ψηφίζεται και εισάγεται αστυνομία στα πανεπιστήμια, ενώ μετασχηματίζεται ριζικά ο χαρακτήρας της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης,

-Τα δημοκρατικά αντανάκλαστα μίας μερίδας της κοινωνίας, που βλέποντας το video από τη Νέα Σμύρνη με τον ξυλοδαρμό από την ομάδα ΔΙ.ΑΣ., σε συνδυασμό με όλα τα παραπάνω, ένωσε πως «ο κόμπος έφτασε στο χτένι»,

-Οι κάτοικοι της γειτονιάς, που δεν αποδέχτηκαν ως «φυσιολογικό», «νόμιμο» ή «μεμονωμένο περιστατικό» το γεγονός του ξυλοδαρμού ενός ανθρώπου, επειδή στάθηκε απέναντι από τους μπάτσους, διαμαρτυρήθηκε και υποστήριξε την άλλη πλευρά.

Το αποτέλεσμα ήταν να συνυπάρξουν και να ανακατευτούν για λίγες ώρες στον δρόμο διαφορετικές κοινωνικές ταυτότητες: οπαδικοί σύνδεσμοι, γείτονες, πολιτικές συλλογικότητες και πολιτικοποιημένα άτομα, συνελεύσεις γειτονιάς, αλληλέγγυοι, κ.α.

*

Στη Νέα Σμύρνη εκδηλώθηκε μία κοινωνική δυναμική με αντιπατασικό περιεχόμενο, η οποία κατάφερε να «καταλάβει» και να περικυκλώσει ένα μεγάλο τμήμα της γειτονιάς, με ένα κομμάτι της να ισοπεδώνει τον μπάτσο της συμμορίας ΔΕΛΤΑ. Πρόκειται για αυτού του είδους τη δυναμική που αναπτύσσεται κατά τη διάρκεια των εξεγέρσεων, όταν οι διαφορετικές ταυτότητες συναντώνται, ρευστοποιούνται, και συνενώνονται σε αυτή των εξεγερμένων, που παίρνουν τον έλεγχο του δημόσιου χώρου. Διεργασίες που δεν μπαίνουν στο δίλημμα του ποιες ενέργειες είναι νόμιμες και τι είδους αντίσταση απαγορεύεται, αλλά εξελίσσονται πάνω σε έναν άξονα δικαίου. Τα γεγονότα της συγκρουσιακής διαδήλωσης της

Νέας Σμύρνης δεν αποτέλεσαν ένα αμιγώς εξεγερτικό γεγονός, όμως συγκρότησαν μια προειδοποίηση: Έδωσαν μία εικόνα από τις διεργασίες που προκαλούν φόβο στο κράτος, καθώς θυμίζουν έντονα τις μνήμες από την περίοδο των αντιμνημονιακών ταραχών, των μαζικών συγκρούσεων και των δεκάδων γενικών απεργιών, και τις μνήμες από την εξέγερση του '08. Έδωσαν μία εικόνα δημιουργικής εκτόνωσης της συσσωρευμένης οργής από το παρατεταμένο lockdown, την εντεινόμενη καταστολή και την «αστυνομική αυθαιρεσία», τα «αναπτυξιακά» μέτρα με πρόφαση την «υγειονομική απειλή» της πανδημίας, την ολοκληρωτική διαχείριση της ζωής μας.

*

Απέναντι σε αυτή την προειδοποίηση, δεν πρέπει να ξεχνάμε πως το κράτος φρόντισε να απαντήσει σε πρώτο χρόνο, παρόλο που αναγκάστηκε σε μερική υποχώρηση τις επόμενες ημέρες. Στον απόηχο της διαδήλωσης, λοιπόν, πριν ακόμα ο κόσμος της πορείας διαλυθεί εντελώς από τη γειτονιά της Νέας Σμύρνης, η επέλαση των κρατικών συμμοριών ήταν ενδεικτική: Ξύλο, εξευτελισμοί και τραμπουκισμοί σε νεολαία της γειτονιάς, προσαγωγές ακόμα και κατοίκων, παρατεταμένη κράτηση, σεξουαλική κακοποίηση και βασανιστήρια αγωνιστών/στριών στη ΓΑΔΑ, προφυλακίσεις. Με μπροστάρηδες τους συμμορίτες της ομάδα ΔΕΛΤΑ, το ελληνικό κράτος επισήμανε πως έχει σε ετοιμότητα τα δικά του εργαλεία αντιμεξέγερσης.

Απέναντι σε αυτά, η καλύτερη οχύρωσή μας είναι η συλλογική μας στάση: Δεν άρχισαν όλα εκείνη τη βραδιά, και ούτε τελείωσαν. Όσο μοιραζόμαστε τη χαρά της εξέγερσης, άλλο τόσο οφείλουμε να μοιραζόμαστε και τα βάρη της κρατικής καταστολής, με σκοπό να αποτρέψουμε την απομόνωση και τη διάσπασή μας. Τις συγκρούσεις της Νέας Σμύρνης τις «σηκώσαμε» όλες και όλοι μαζί, και όχι μερικές δεκάδες ανθρώπων που έτυχε να πέσουν στα χέρια των μηχανισμών καταστολής.

*

Τα γεγονότα της Νέας Σμύρνης τροφοδότησαν με άφθονο υλικό τις πολιτικές διεργασίες των από κάτω της ελληνικής επικράτειας. Καταρχάς, λοιπόν, έδωσαν το έναυσμα για μια σειρά συγκεντρώσεων και διαδηλώσεων στις γειτονιές της Αθήνας, αλλά και σε διάφορες άλλες πόλεις. Η κατάληψη του «δρόμου» αποτύπωσε τη βαθιά κοινωνική δυσανεμία που συμπυκνώθηκε στο –μερικό, και εν πολλοίς θυματοποιητικό– πρόταγμα της εναντίωσης στην «αστυνομική αυθαιρεσία». Σε αυτές τις κινήσεις, εν τέλει, διοχετεύτηκαν οι τρέχοντες αγώνες της περιόδου, με τη συνθηματολογία τους να ανεξαρτητοποιείται σύντομα από τα κακώς κείμενα της αστυνόμευσης, ανοίγοντας θέματα για την αναδιάρθρωση στα πανεπιστήμια, τα κυκλώματα κακοποίησης και παιδοφιασμών και τη διαπλοκή τους με την ηγεσία του ελληνικού κράτους, την απεργία πείνας του Δημήτρη Κουφοντίνα κ.α. Παράλληλα, οι αποκεντρωμένες κινήσεις στις γειτονιές, επανέφεραν στο προσκήνιο το εργαλείο των λαϊκών συνελεύσεων - συνελεύσεων γειτονιάς, με αποτέλεσμα να προκύψουν σε κάποιες περιοχές νέες συναντήσεις, (επανα)

προτείνοντας έναν πιθανό τρόπο «να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας». Τέλος, έχει σημασία να τονίσουμε πως εκείνο το διάστημα, και μέσα σε λίγες μόνο ημέρες, το νομοσχέδιο για την απαγόρευση των διαδηλώσεων κουρελιάστηκε στην πράξη – μια καλή υπενθύμιση πως η ελπίδα βρίσκεται στον δρόμο, όπου «οι νόμοι καταργούνται στα οδοφράγματα».

*

Η άτακτη υποχώρηση του κράτους μετά από τα γεγονότα αποτυπώθηκε στην εξαφάνιση της αστυνομίας από το μεγαλύτερο μέρος του δημόσιου χώρου. Το αμέσως προηγούμενο διάστημα, το ελληνικό κράτος, είχε παρουσιάσει μία προσομοίωση της «νέας κανονικότητας», με έντονη αστυνόμευση απλωμένη στο δημόσιο πεδίο, συνεχείς ελέγχους, επιτήρηση και φόβο. Ο φόβος άλλαξε στρατόπεδο.

Αντίστοιχα, η κοινωνική ψυχολογία ανέβηκε κατακόρυφα για πρώτη φορά μετά από μήνες ηττοπάθειας, υποχωρήσεων, απογοήτευσης και απομόνωσης. Επιτέλους μετά από καιρό, η έκβαση μιας διαδήλωσης άρχισε να αφορά και να συζητείται από πολύ περισσότερο κόσμο, και όχι μόνο από τα πολιτικοποιημένα υποκείμενα. Ήταν τέτοια η έκταση και η ένταση της καταστολής στο κοινωνικό πεδίο, που το αιματοκύλισμα ενός κρατικού εκπροσώπου (ως απάντηση) κατάφερε να γκρεμίσει το επιβεβλημένο φράγμα μεταξύ ιδιωτικού βίου (ατομικισμού) και δημόσιας ζωής (συλλογικοποίηση και ενασχόληση με τα κοινά – πολιτικοποίηση): Τα γεγονότα της Νέας Σμύρνης μπορεί να διαδραματίστηκαν σε μία σκηνή που γέμισε με πάνω από 20.000 άτομα, φάνηκε όμως ότι αφορούσαν και έγιναν κτήμα από πολλά περισσότερα. Ο φόβος άλλαξε στρατόπεδο.

*

Ο κόσμος που ζούμε είναι εξ ορισμού και δομικά άδικος. Ήταν και πριν τα περιστατικά «αστυνομικής αυθαιρεσίας», και πριν την τελευταία «άνοδο της ακροδεξιάς» στην εξουσία. Ήταν και θα συνεχίσει να είναι όσο οι ανθρώπινες σχέσεις διαμεσολαβούνται από το κέρδος, όσο η εκμετάλλευση και καταπίεση αποτελούν κανόνες λειτουργίας της καθημερινότητάς μας, που μάλιστα προβάλλονται ως η μοναδική ρεαλιστική επιλογή. Όταν το αποφασίζουμε, ο δρόμος μας ανήκει. Η Νέα Σμύρνη δεν ανακίνησε μόνο τη μνήμη του κράτους. Θύμισε και σε μας τις δυνατότητες και τις προοπτικές που έχουμε, όταν συλλογικά σπάμε τον φόβο, όταν «παίρνουμε» τον δρόμο, όταν στεκόμαστε απέναντι, και επιτιθέμαστε στις δυνάμεις επιβολής της τάξης. Η Νέα Σμύρνη ας είναι μόνο η αρχή.

Η ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ ΓΕΜΙΖΕΙ ΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ

**ΕΞΩ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ
ΚΑΙ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ**

**ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ
ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΣΤΙΣ 09/03**

✎ συντακτική ομάδα Αθήνας

Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

Εκκένωση Αυτοδιαχειριζόμενου Θεάτρου Εμπρός

Εκκένωση του Αυτοδιαχειριζόμενου Θεάτρου Εμπρός πραγματοποιήθηκε από την αστυνομία, στις 19 Μαΐου. Υπήρξαν άμεσες αντιδράσεις και συσπείρωση μεγάλου πλήθους κόσμου από διάφορους πολιτικούς χώρους. Τελικά, το βράδυ του Σαββάτου 22 Μαΐου, εν μέσω μουσικής και τυμπανοκρουσιών, σπάζονται οι τσιμεντόλιθοι που είχαν τοποθετηθεί για τη σφράγιση του κτιρίου. Σε αυτό το σημείο να υπενθυμίσουμε ότι αποτελεί, πλέον, πάγια τακτική του κράτους το τσιμέντωμα των εκκενωμένων καταλήψεων, αφήνοντας πίσω του ερειπωμένα κτίρια – μέχρι το ολοκληρωτικό τους γκρέμισμα ή μέχρι να επιστρέψουν στον κόσμο τους. Στις 24 Μαΐου η αστυνομία αποπειράται για μια ακόμη φορά να σφραγίσει το Εμπρός – με λαμαρίνες αυτή τη φορά. Λόγω του χαρακτηρισμού του ως αρχιτεκτονικό μνημείο, αλλά και την έλλειψη άδειας του εργολάβου που το ανέλαβε, η δημοτική παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ στην Αθήνα υπέβαλε μήνυση, με την αστυνομία να προσφέρεται να συλλάβει τον εργολάβο που προσέλαβε. Για την ώρα, λοιπόν, δεν (ξανά)σφραγίστηκε το κτίριο, και ο ΣΥΡΙΖΑ παραμένει το σκουπίδι που εκκένωσε τόσες καταλήψεις, ακόμα και όταν, ανάλογα με τη θέση του στα έδρανα της βουλής και τις ροπές των κοινωνικών αγώνων, κάνει πως το ξεχνάει.

στην Ακαδημία Πλάτωνος

Ανάπτυξη και πολιτισμός και στην Ακαδημία Πλάτωνος, με το υπουργείο πολιτισμού, τον Δήμο Αθηναίων και την Περιφέρεια να σχεδιάζουν αρχαιολογικό πάρκο σε μεγάλη έκταση του άλσους, για τις ανάγκες του οποίου θα κοπουν 580 δέντρα και θα φυτευτούν εκ νέου 334. Εδώ αξίζει να τονιστεί η διαχρονική κοροϊδία της επανατοποθέτησης δέντρων –πέρα από το ότι μιλάμε σχεδόν για τα μισά– η πλήρης ανάπτυξη νέων δέντρων θα πάρει μερικές δεκαετίες με ό,τι αυτό συνεπάγεται για ένα άλσος. Οι κάτοικοι αντιπροτείνουν την εγκατάσταση του Μουσείου στο οικόπεδο Reds, χώρο που απαλλοτριώθηκε από το δημόσιο για «αρχαιολογικούς λόγους» μετά από αγώνες κατοίκων το 2010, σε αναίρεση των προηγούμενων αποφάσεων του 2007, που προέβλεπαν την κατασκευή πενταώροφης οικοδομής με τριώροφο υπόγειο.

Κάτοικοι και αλληλέγγυοι έδωσαν, ήδη, μια πρώτη απάντηση στους σχεδιασμούς δήμου-κράτους και της «Αθήνα Ανάπλαση ΑΕ»* που ονειρεύονται ακόμη ένα τουριστικό πανηγύρι στις γειτονιές μας. Την Κυριακή 23/05 πραγματοποιήθηκε στον χώρο του πάρκου συγκέντρωση, η οποία εν τέλει γέννησε την «Πρωτοβουλία Αγώνα για την Προστασία του Αρχαιολογικού Άλσους στην Ακαδημία Πλάτωνος». Είναι προφανές, όπως άλλωστε αναφέρουν και κάτοικοι, πως τα συγκεκριμένα σχέδια δεν εντάσσονται σε ένα πλαίσιο βελτίωσης χρήσεων για τους περίοικους και λοιπούς επισκέπτες, αλλά στη δημιουργία ενός ακόμη πόλου έλξης τουρισμού. Η καταστροφή ενός πνεύμονα πρασίνου μέσα στη μητρόπολη, καθώς και η προσαρμογή των χρήσεων και των λειτουργιών του με γνώμονα την τουριστική ανάπτυξη, θα αποτελέσει σοβαρό χτύπημα στο βιοτικό επίπεδο των κατοίκων, συνολικότερα των γύρω περιοχών, που επισκέπτονται και χρησιμοποιούν το πάρκο τακτικά.

*Εταιρία που σύναψε προγραμματική σύμβαση με τους 3 κρατικούς φορείς και είναι υπεύθυνη για την προκήρυξη του αρχιτεκτονικού διαγωνισμού. Αποτελεί εταιρία μετοχικού κεφαλαίου του ελληνικού δημοσίου, με στόχο όπως αναφέρεται «[...] τον συντονισμό του σχεδιασμού, τον προγραμματισμό και την υλοποίηση αναπλάσεων εντός

των ορίων του Δήμου Αθηναίων, ιδίως στο κέντρο της πόλης των Αθηνών, με έμφαση στις περιοχές του Εμπορικού Τριγώνου και των Προσφυγικών της Λ. Αλεξάνδρας, προκειμένου να βελτιωθεί η ποιότητα ζωής, η κοινωνική συνοχή και η οικονομική ανάπτυξη των περιοχών».

<https://akadimia-platonos.com/2021/05/24/oi-katoykoi-proteinoun-gia-to-elyther/>

Νέο κατειλημμένο κοινωνικό κέντρο «Ζιζάνια»

Συρραφή αποσπασμάτων από το παρουσιαστικό κείμενο
<https://athens.indymedia.org/post/1611757/>

«Στη συμβολή Φυλής και Φερών η Βικτώρια έχει έναν νέο κατειλημμένο κοινωνικό χώρο. Η Βικτώρια είναι ο τόπος που ζούμε και συναντιόμαστε, και με τον έναν ή τον άλλο τρόπο βρεθήκαμε στους αγώνες της γειτονιάς· ήταν και είναι μια γειτονιά των περιθωριοποιημένων: μετανάστ(ρι)ες, queer υποκείμενα, σεξεργάτριες, τοξικοεξαρτημένα, φτωχά και όποια άλλα άτομα το κράτος και η κοινωνία ωθούν στο περιθώριο· λειτουργεί ως ένα εσωτερικό σύνορο που (ανα)παράγει τη βία των εξωτερικών συνόρων της Ελλάδας. Όπως τα νησιά και ο Έβρος, έτσι και η Βικτώρια είναι ένα μέρος συνεχών εκκενώσεων, απειλών για επαναπροωθήσεις, και χωρίς πρόσβαση στην υγεία. Ταυτόχρονα, είναι γεμάτη άδεια κτίρια, ιδιωτικοποιημένες ζώνες, χωρίς κοινωνικούς χώρους, και γεμάτη ΜΚΟ που κόσμος αναγκάζεται να βασιστεί πάνω τους παρά τις πατερναλιστικές μεθόδους, τα απάνθρωπα κριτήρια «ευαλωτότητας», τους κερδοσκοπικούς στόχους και τις παροδικές λύσεις.

»Για μας ο δρόμος ανοίγει με την αντίσταση και την αντιπαράθεση στις καπιταλιστικές και νόμιμες δομές που μας έφεραν ως εδώ. Κάνουμε κατάληψη ενάντια στους μπάτσους, το κράτος, τις κτηματομεσιτικές εταιρείες, την πατριαρχία, την εκκλησία και την τυπική αδιαφορία. Βλέπουμε αυτήν την κίνηση ως έναν τρόπο να συνεχίσουμε τους συλλογικούς μας αγώνες και να τους ενσωματώσουμε στη γειτονιά.

»Θα χτίσουμε και θα διαμορφώσουμε την κοινότητά μας μέσω της αλληλοβοήθειας, της ενεργής αλληλεγγύης, της συμπεριληπτικής και οριζόντιας οργάνωσης. Θα απευθυνθούμε σε οποιοδήποτε άτομο στη γειτονιά θέλει να αγωνιστεί με αυτούς τους όρους, και να χτίσει συντροφικές σχέσεις που σπάνε την αποξένωση. Αποκαλούμαστε Ζιζάνια γιατί φυτρώνουμε και αναπτυσσόμαστε εκεί που δεν μας σπέρνουν, χαοτικά, εκτός ελέγχου, ξανά και ξανά όσες φορές και να μας καταστείλουν».

Να συναντηθούμε στα Ζιζάνια, στους δρόμους, στη Βικτώρια.

κατειλημμένο κοινωνικό κέντρο «Ζιζάνια»

Ανοιχτή Συνέλευση Κατοίκων Ραφήνας

«Η Ανοιχτή Συνέλευση Κατοίκων Ραφήνας δημιουργήθηκε με αφορμή τα γεγονότα καταστολής στην πλατεία

της Νέας Σμύρνης, και πάνω στην ανάγκη που έχουμε να αντισταθούμε στη συνολική επίθεση στις ζωές μας. Είμαστε κάτοικοι της περιοχής, μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενοι, άνεργοι, συνταξιούχοι, και όλοι/όλες ισότιμα μπορούν να έρθουν για να συζητήσουμε και να διεκδικήσουμε από κοινού λύσεις στα προβλήματα που μας απασχολούν, τόσο σε τοπικό επίπεδο, όσο και συνολικότερα. Μέχρι τώρα έχουμε ήδη παρέμβει για την ύπαρξη δημόσιων συγκοινωνιών στην Ραφήνα, την βελτίωση των εργασιακών συνθηκών στα σούπερ μάρκετ –σε συνάρτηση και με την πανδημία– καθώς και ενάντια στην αστυνομοκρατία. Συνολικά παλεύουμε για τα συμφέροντα των πολλών, κι όχι για τα συμφέροντα και τα κέρδη των λίγων ή της τοπικής ή κεντρικής εξουσίας.

»Ειδικά σε αυτή εδώ την περιοχή, που τοπική εξουσία και τοπικά μέσα προσπαθούν να εδραιώσουν μια άλλη, δικιά τους, ζοφερή για εμάς, πραγματικότητα, εμείς προτάσσουμε την ενημέρωση ενάντια στην παραπληροφόρηση και τη φήμιση, τη συλλογική διεκδίκηση ενάντια στην ατομική παθητικότητα.»

»Για όλους εμάς, την κοινωνική βάση, τους κατοίκους της Ραφήνας, η αντίσταση και η ανατροπή αυτού που έρχεται είναι μονόδρομος. Δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα παρά μόνο να κερδίσουμε το δικαίωμα στην αξιοπρεπή και ελεύθερη ζωή».

- Συμμετέχουμε στην Ανοιχτή Συνέλευση Κατοίκων Ραφήνας
- Οργανώνουμε την δράση μας για να ανατρέψουμε τα σχέδιά τους
- Διεκδικούμε τα δικαιώματα και τις ανάγκες μας

Ανοιχτή Συνέλευση Κατοίκων Ραφήνας

<https://askrafinas.noblogs.org>
email: askrafinas@riseup.net

[Χανιά] Η Μονή Γουβερνέτου Α.Ε. και οι ιερές μπίζνες, ή αλλιώς δεν έχετε το θεό σας

Η Μονή Γουβερνέτου έχει μια μακρά ιστορία καταπατήσεων και περιφράξεων. Το τελευταίο επεισόδιο αυτής της ιστορίας αποτελεί η προσπάθειά της να περιφράξει το φαράγγι του Αυλακίου, και να αποκόψει την πρόσβαση στην παραλία, τον αρχαιολογικό χώρο και τις σπηλιές. Με πρόσχημα την προστασία από τη διασπορά του κορωνοϊού, τις σατανιστικές τελετές και τη χρήση ναρκωτικών ουσιών, η Μονή προσπαθεί να αποκόψει την πρόσβαση σε αυτή την τελευταία αδόμητη περιοχή του Ακρωτηρίου. Η απάντηση στο ερώτημα «Σε ποιον ανήκουν τα φαράγγια, οι σπηλιές, οι αρχαιολογικοί χώροι και οι παραλίες;» μπορεί να είναι αυτονόητη, παρ' όλα αυτά το κεκτημένο δικαίωμα στην ελεύθερη πρόσβαση στις παραλίες, τα βουνά, τα φαράγγια και κάθε λογής τόπο ιδιαίτερης φυσικής και πολιτιστικής αξίας είναι ένα καθημερινό διακύβευμα απέναντι στο κράτος, τα αφεντικά αλλά και τους μοναχούς. Η συγκεκριμένη Μονή, ακροβατώντας ανάμεσα στη φεουδαρχία και τον καπιταλισμό, είναι μια κερδοφόρα επιχείρηση: Εισπράττοντας χρήματα από τις ενοικιάσεις τεράστιων αγροτικών εκτάσεων, διεκδικώντας ΕΣΠΑ για τη μετατροπή των ενετικών κτισμάτων σε τουριστικές εγκαταστάσεις, και τέλος κατασκευάζοντας το μεγαλύτερο φωτοβολταϊκό πάρκο στην Ελλάδα. Μπορεί ο πολύμορφος αγώνας να κατάφερε να σπάσει τις περιφράξεις, αλλά χρειάζεται επαγρύπνηση απέναντι στις καταστροφικές επιχειρηματικές ορέξεις της Μονής.

Ο χρόνος είναι τώρα και ο τόπος είναι εδώ το χρονικό της ανακατάληψης της κατάληψης Rosa Nera

Αν θέλει κάποιος να περιγράψει τον τρόπο με τον οποίο επιτεύχθηκε η απελευθέρωση του λόφου Καστέλι, θα πρέπει αναμφίβολα να ξεκινήσει από τα ξημερώματα της 5ης Σεπτεμβρίου, ημέρα της εκκένωσης της κατάληψης Rosa Nera. Γιατί η εκκένωση του, επί 16 χρόνια κατειλημμένου, κτηρίου της Μεραρχίας, ήταν η αφορμή που «άνοιξε η πόλη».

Από τις πρώτες ώρες που ακολούθησαν την εκκένωση, η αντίδραση του κόσμου ήταν μεγάλη, και κατά τη διάρκεια της μέρας γινόταν όλο και περισσότερος. Ανεξάρτητα με τις συμφωνίες ή διαφωνίες που μπορεί να υπήρχαν ανά τα χρόνια με την πολιτική συνέλευση της κατάληψης, όλος ο κόσμος ήταν εκεί για να στηρίξει ένα αίτημα: «Rosa Nera κατάληψη για πάντα».

Το ενδιαφέρον σε όλη αυτή την ιστορία, και πιθανότατα αυτό που μας έχει φέρει μέχρι εδώ, ήταν η πολιτική απόφαση (και ανάγκη) να συσταθεί μία νέα συνέλευση, η συνέλευση αλληλεγγύης στην κατάληψη Rosa Nera. Η συνέλευση αυτή ξεκίνησε με μία εντυπωσιακή συμμετοχή 500+ ανθρώπων, που άνηκαν σε συλλογικότητες ή και όχι, που στήριζαν την πολιτική συνέλευση της Ρόζας ή και όχι, που μέχρι τότε είχαν κινηματική δράση ή και όχι. Με λίγα λόγια, ένας ετερόκλητος κόσμος που, αρχικά τουλάχιστον, είχε ως μόνο σκοπό την ανακατάληψη του κτηρίου Rosa Nera.

Όπως ήταν αναμενόμενο, ο χρόνος και η δυστοπία της πανδημίας περιόρισαν τον αριθμό των ατόμων που παρακολουθούσαν τη συνέλευση, παρ' όλο που υπήρχε πολύ μεγάλη συμμετοχή στις δράσεις και τις κινητοποιήσεις. Αυτό ωστόσο που κράτησε ενεργή τη συνέλευση αλληλεγγύης, παρά τις συνθήκες, ήταν η πολιτική της επιλογή να ζυμωθεί και να προωθήσει και άλλα ζητήματα κατά τη διάρκεια του χειμώνα, όπως εργασιακά, αποδυνάμωση δημόσιας υγείας και εκπαίδευσης, επαναπροωθήσεις μεταναστών και μεταναστών, απεργία πείνας Δ. Κουφοντίνα κ.λπ.

Κατά τη διάρκεια αυτών των εννέα μηνών, και ενώ το αίτημα για τη μη ξενοδοχοποίηση του λόφου Καστέλι κέρδιζε τη συντριπτική πλειοψηφία της τοπικής κοινωνίας, η εταιρία Belvedere συνέχιζε τα σχέδιά της. Ταυτόχρονα, αστυνομικές δυνάμεις, εκτελώντας χρέη σκευοκράτη για λογαριασμό της εταιρίας, φυλούσαν ανελλιπώς το κλειδαμπαρωμένο κτηριακό συγκρότημα. Η κατάσταση ήταν τόσο απελπιστική ακόμα και για τους ίδιους, εκφράζοντας δημοσίως την επιθυμία τους να φύγουν από αυτή τη θέση.

Την ημέρα που έκλεισαν 9 μήνες από την ημέρα της εκκένωσης, περίπου 150 άτομα, μέρα μεσημέρι, με πολύ αποφασιστική πορεία βρέθηκαν απέναντι από τους μπατσους-σκευοκράτη, και απαίτησαν από αυτούς να φύγουν. Οι λεπτομέρειες για το πώς υλοποιήθηκαν πρακτικά το άνοιγμα της αυλής, η ανακατάληψη του κτηρίου της Rosa Nera και η κατάληψη του κτηρίου της πρώην Πρυτανείας, δεν έχουν σημασία.

Σημασία έχει αυτό που προηγήθηκε, αυτό που συμβαίνει τώρα και αυτό που θα ακολουθήσει.

Η ημέρα της ανακατάληψης εξελίχθηκε, όπως ήταν αναμενόμενο, σε μία μικρή γιορτή. Καταλήψεις, συλλογικότητες, ατομικότητες από πολλές γωνίες του κόσμου έστειλαν μηνύματα αλληλεγγύης. Από την πρώτη κιόλας ανοιχτή συνέλευση που πραγματοποιήθηκε στον λόφο, με συμμετοχή μεγαλύτερη από 300 άτομα, έγινε μία έκρηξη δημιουργικότητας και αγώνων. Προτάθηκαν πάρα πολλές προτάσεις για εργαστήρια, εκδηλώσεις, συζητήσεις, απεργίες και αγώνες με τα περισσότερα να έχουν ήδη αρχίσει να υλοποιούνται.

Ταυτόχρονα ξεκίνησαν εργασίες αποκατάστασης της αυλής και του κτηρίου της Rosa Nera, καθώς η ερμητικά κλειστή πόρτα του συγκροτήματος είχε επιφέρει αρκετές φθορές. Αρχικά, βρήκαμε καρφωμένες λαμαρίνες στην πέτρα του κτηρίου. Και φυσικά, αυτό που μας ήταν ήδη γνωστό, η τσιμεντωμένη αποχέτευση του κτηρίου. Ειδικά για το τελευταίο προτείνουμε να διαβάσετε το κείμενο των υδραυλικών που δουλεύουν εδώ και περισσότερες από 15 μέρες για την αποκατάστασή των υδραυλικών εγκαταστάσεων (1).

Στο μεταξύ, τα τοπικά ΜΜΕ, με μοναδική εξαίρεση τον «Αγώνα της Κρήτης», ανέλαβαν να κάνουν όλη τη βρώμικη δουλειά, προσπαθώντας να απομονώσουν πολιτικά και κοινωνικά το εγχείρημα. Ξεκινώντας ήδη από τη στιγμή της ανακατάληψης άρχισαν να αναπαράγουν ψευδώς ότι οι αστυνομικές δυνάμεις έφυγαν με εντολή της εταιρίας Belvedere, και όχι μετά από την διεκδίκηση της πορείας. Η κατάσταση ήταν για γέλια και για κλάματα όταν λίγες ώρες μετά την ανακατάληψη, η ανοιχτή συνέλευση ανέβασε το βίντεο από τη στιγμή της «διαπραγμάτευσης» της πορείας με τους μπατσους. (2) Παρ' όλες τις κρούσεις που γίνονται σε εβδομαδιαία βάση από το δίκτυο επικοινωνίας της ανοιχτής συνέλευσης, τα τοπικά Μ.Μ.Ε. έχουν επιβάλει εμπάργκο στα δελτία τύπου, τα κείμενα θέσης και τις ανακοινώσεις δράσεων της συνέλευσης. Με τον ίδιο τρόπο βέβαια αντιμετωπίζονται κείμενα που τοποθετούνται υπέρ της κατάληψης, ή έστω δεν την καταδικάζουν.

Παρ' όλο που η τοπική κοινωνία έχει υποστηρίξει το αίτημα για μη ξενοδοχοποίηση, η διοίκηση του Πολυτεχνείου Κρήτης (Π.Κ.) επιμένει να επισημαίνει ότι το Π.Κ. είναι ο μόνος νόμιμος ιδιοκτήτης του κτηριακού συγκροτήματος, και επομένως μπορεί να κάνει ό,τι θέλει με αυτό. Αυτό είναι και το μοναδικό εγχείρημα που της έχει απομείνει για να συνεχίσει την επιχειρηματική της δραστηριότητα. Βέβαια, εδώ και χρόνια συνηθίζει να επικαλείται την ετοιμορροπία του κτηρίου της Μεραρχίας αλλά και της πρώην πρυτανείας.

ας. Και αναρωτιόμαστε, είναι δυνατόν ένα κτήριο το οποίο χρησιμοποιούνταν μέχρι το 2014 ως Πρυτανεία, να είναι ετοιμόρροπο; Η «επίσημη» απάντηση σχετικά με την ετοιμορροπία του κτηρίου δόθηκε από την ίδια την υπηρεσία νεωτέρων μνημείων, η οποία τον Οκτώβριο του 2020, ένα μήνα μετά την εκκένωση, κάνοντας αυτοψία στο κτήριο της Μεραρχίας, ανακοίνωσε ότι το κτήριο φυσικά και δεν είναι ετοιμόρροπο. (3)

Το εγχείρημα της ετοιμορροπίας των κτηρίων έχει υιοθετήσει και η εταιρία Belvedere. Τυχαίο; Δεν νομίζουμε. Είναι βέβαιο ότι αργά η γρήγορα αυτό το εγχείρημα θα χρησιμοποιηθεί για να δικαιολογήσει την κατεδάφιση των κτηρίων ώστε να είναι εφικτή η ανέγερση του boutique hotel. Άλλωστε είναι γνωστό ότι, λίγες μέρες πριν την ανακατάληψη, η εταιρία αιτήθηκε άδεια για τρύπα 10 μέτρων. Άραγε αυτά τα 10 μέτρα είναι για πρίνα; Είναι για γκαράζ; Ή είναι για να ελεγχθούν τα θεμέλια του κτηριακού συγκροτήματος;

Από την άλλη, ο δήμαρχος Χανίων, Π. Σημανδηράκης, απέφυγε για μέρες, μετά την εκκένωση της Rosa Nera, να πάρει θέση για το μέλλον του λόφου. Τοποθετήθηκε για το θέμα μόνο μετά τη συμβολική κατάληψη του δημαρχείου από τη συνέλευση αλληλεγγύης. Προσπαθώντας προφανώς να αφογκραστεί και να υιοθετήσει την γνώμη των κατοίκων για μη ξενοδοχοποίηση του λόφου, παρουσίασε τη –δήθεν– λύση για δημοτική βιβλιοθήκη στον λόφο Καστέλι. Για καιρό ο δήμαρχος επέμενε σε αυτή τη λύση, «ξεχνώντας» ότι από το 2015 έχουν δεσμευτεί 500.000€ από το Πράσινο Ταμείο για την αγορά ενός –πραγματικά– ετοιμόρροπου κτηρίου στο κέντρο της πόλης, με στόχο την αποκατάστασή του και τη στέγαση της Δημοτικής βιβλιοθήκης εκεί. (4) Όπως περιμέναμε, ο δήμαρχος δεν έκανε καμία κίνηση για να προωθήσει το σχέδιό του για βιβλιοθήκη κατά τη διάρκεια των μηνών που ο χώρος παρέμενε σφραγισμένος. Μετά την ανακατάληψη, έσπευσε να αγορεύσει στο δημοτικό συμβούλιο ότι και καταδικάζει την κατάληψη του χώρου, και αναγνωρίζει το δικαίωμα του Π.Κ. να αυτοορίζει την περιουσία του.

Θα πρέπει λοιπόν να γίνει ξεκάθαρο ότι υπάρχει ένα δημόσιο κτίριο, ο «ιδιοκτήτης» του οποίου θέλει να το μετατρέψει σε boutique hotel, τη στιγμή που, στην πραγματικότητα, κανένας άλλος δημόσιος φορέας δεν αναλαμβάνει την ευθύνη του. Έτσι, οδηγούμαστε με μαθηματική ακρίβεια στο δίλημμα κατάληψη ή ξενοδοχείο, δίλημμα το οποίο μας καλεί να πάρουμε θέση ανάμεσα με την αυτοοργάνωση ή την εμπορευματοποίηση.

Η απελευθέρωση του λόφου Καστέλι αναζωπύρωσε το τοπικό αγωνιστικό κίνημα. Πλέον συζητάμε για ένα εγχείρημα μεγαλύτερο και ευρύτερο από την πολιτική συνέλευση της Rosa Nera. Πλήθος ανθρώπων και συλλογικοτήτων μεταφέρουν τις δραστηριότητές και τη δράση τους στον λόφο, εμπλουτίζοντας την ανοιχτή συνέλευση με νέες ιδέες, αγώνες και αντιστάσεις.

Από τις πρώτες συνελεύσεις συζητήθηκαν οι αξίες πάνω στις οποίες θα βασιστεί αυτό το εγχείρημα. Αντιεραρχικός, αντιεξιστικός, αντιεμπορευτικός και αντιρατσιστικός λόφος Καστέλι. Φυσικά αυτά δεν αποκτιούνται από τη μία μέρα στην άλλη, τοιχοκολλώντας κάποιο «μανιφέστο» στην είσοδο της αυλής. Θέλει ζύμωση των ανθρώπων που συμμετέχουν και θα συμμετέχουν στο εγχείρημα, χρόνο, υπομονή και επιμονή.

* Ο χρόνος είναι τώρα και ο τόπος είναι εδώ. *

✍/ συντακτική ομάδα Χανίων

Προτεινόμενα Κείμενα της ανοιχτής συνέλευσης ή μελών της:

- Μια οφειλόμενη απάντηση στις παραγγελίες εκκένωσης του ανακατελημμένου λόφου Καστέλι: <https://bit.ly/3hgaZmq>
- Ενάντια στην υποτίμηση της ζωής και της εργασίας μας: <https://bit.ly/3gymhdd>
- Σινιάλο αλληλεγγύης και δημιουργίας: <https://bit.ly/35vn9mi>

Ανοιχτό κάλεσμα: <https://bit.ly/3jjhE27>

Αναφορές στο κείμενο:

(1) <https://bit.ly/3A7Grw7> (2) <https://bit.ly/3w3qALH> (3) <https://bit.ly/3h2aU7j> (4) <https://bit.ly/3qtJhXR>

■ Η συνέλευση και η κοινότητα των Κατειλημμένων Προσφυγικών Λ. Αλεξάνδρας

Η Συνέλευση Κατειλημμένων Προσφυγικών συγκροτήθηκε στις αρχές του 2010 από συντρόφους/ισσες, αγωνιστές/τριες, που κατοικούσαν σε καταλήψεις στη γειτονιά των Προσφυγικών Λεωφόρου Αλεξάνδρας, πάνω στην προοπτική δημιουργίας μιας κοινότητας αγώνα, μιας κομούνας εν εξελίξει, όπως έγινε τότε αντιληπτή. Η προοπτική αυτή αναδύθηκε σε μια περίοδο συνολικότερης ανάπτυξης αγώνων και προσδοκιών, που άκμασε μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του '08. Στο διάστημα αυτό είχε κινητοποιηθεί κινηματικά ένα μεγάλο κομμάτι της νεολαίας και της προλεταριακής/υπο-προλεταριακής βάσης, αλλά και ατομικότητες ή συλλογικότητες, που δρούσαν στις γειτονίες της μητρόπολης και στις πόλεις της περιφέρειας.

Στα Προσφυγικά, εκείνη την περίοδο, υπήρχαν νέοι και παλιοί πολιτικοί αγωνιστές, πολιτικοί πρόσφυγες και μετανάστες, άνθρωποι που βρέθηκαν χωρίς στέγη. Η συγκέντρωση μεγάλου αριθμού καταληψιών, αν και από διαφορετικές αφετηρίες, μαζί με το έντονο αγωνιστικό κλίμα της εποχής και τη συσσώρευση καθημερινών προβλημάτων στην γειτονιά, είχαν ήδη οδηγήσει στην συγκρότηση των πρώτων άτυπων συλλογικών σχηματισμών και πριν την δημιουργία της Συ.Κα.Προ. το 2010-12.

Η Συ.Κα.Προ. προσπάθησε να καλλιεργήσει μέσα στη γειτονιά των Προσφυγικών μια πολιτική κουλτούρα αυτό-οργανωμένου και υπεύθυνου κοινοτικού σώματος. Η αναγνώριση της πρακτικής πώλησης ή ενοικίασης κατειλημμένων διαμερισμάτων και δωματίων, ως μια συνθήκη εχθρική, και η αντιμετώπισή της ως τέτοια, η πώληση ποσοτήτων ουσιών, η εκμετάλλευση ανθρώπων, η αντισυντροφικότητα και η απουσία κοινωνικής και προσωπικής ευθύνης μέσα στα πεδία αγώνα για τα παραπάνω ζητήματα τέθηκαν ως βασικές αρχές της κοινοτικής ζωής. Όμως, οι αρχές που θα όφειλαν να διέπουν τα κατειλημμένα Προσφυγικά, σύμφωνα με την αντίληψη που επιχείρησε να προωθήσει και να πραγματώσει η Συ.Κα.Προ., δεν ήταν αυτονόμετες σε μεγάλο μέρος τους, που περιλάμβανε πολιτικούς αγωνιστές και μη.

Μέσα από αγώνες χρόνων της Συνέλευσης και της Κοινότητας, τόσο πάνω στην κουλτούρα συνύπαρξης τόσων διαφορετικότητων σε κοινό πεδίο, όσο και πάνω στην ενδυνάμωση της κοινότητας, υλικά, εδαφικά, πολιτικά, δεν θα ήταν άστοχο να ειπωθεί ότι στην γειτονιά των Προσφυγικών έχει επιτευχθεί ένα ιδιόμορφο καθεστώς συντροφικότητας, που βασίζεται στην αλληλοαποδοχή και στην προσπάθεια αλληλοκατανόησης πάνω σε ένα οριζόντιο πεδίο. Για τη συνθήκη αυτή εργάστηκαν όλ@ όσ@ κατά καιρούς ενεργοποιήθηκαν στα πλαίσια της Συνέλευσης και της Κοινότητας των Προσφυγικών.

Η Συ.Κα.Προ. χωρίς να επιχειρήσει να ηγεμονεύσει επί της γειτονιάς και να την εκπροσωπήσει συνολικά, αντιλήφθηκε την πολιτική σημασία της συνύπαρξής της μαζί με άλλους δημιουργικά, και εστίασε τη δράση της στο χτίσιμο δομών και υποδομών, αλλά κυρίως στο γέμισμα της γειτονιάς και των άδειων σπιτιών με νέες καταλήψεις, και στην αντιμετώπιση των σοβαρών προβλημάτων τεχνικής και οικονομικής φύσης που αντιμετώπιζαν και συνεχίζουν να αντιμετωπίζουν τα Προσφυγικά και οι κάτοικοί τους.

Με όρους συλλογικών δομών και υποδομών προς κοινή χρήση στην κοινότητα λειτουργούν χώρος συνελεύσεων και εκδηλώσεων, δομές φιλοξενίας και δομή συλλογικών φούρνων της κοινότητας, η οποία παράγει ψωμί για εντός και εκτός της γειτονιάς, δομή παιδικού στεκιού και αυτομόρφωσης για τα παιδιά της γειτονιάς. Η δημιουργία και ενίσχυση της δομής συλλογικού skiping στις κοντινές λαϊκές καλύπτει μέρος της συλλογικής κουζίνας και της τροφής της κοινότητας, ενώ την ίδια στιγμή δίνει δυνατότητες μεταποίησης. Μεγάλο μέρος της γειτονιάς έχει πρόσβαση σε συλλογικό internet και έχει επανεκκινήσει τη λειτουργία του το συλλογικό καφενείο της γειτονιάς, για να ενισχυθεί η κοινωνικότητα και η εξωστρέφεια των Προσφυγικών.

Η Συ.Κα.Προ., μέσα σε περιβάλλον υποχώρησης των αντιστάσεων, διατήρησε την παρουσία και τη λειτουργία της, καταφέρνοντας παράλληλα να απλωθεί, με το άνοιγμα νέων άδειων σπιτιών-καταλήψεων και στα 8 μπλοκ. Σήμερα έχει υλοποιηθεί, πλέον, η πραγμάτωση ενός από τους βασικούς ιδρυτικούς στόχους της Κοινότητας και της Συνέλευσης των Κατειλημμένων Προσφυγικών, για τη συγκρότηση μιας οργανικά και εδαφικά αυτόνομης, οριζόντιας και ανοιχτής κοινότητας.

Πέρα από την απελευθέρωση ζωτικού χώρου, η κοινότητα των Προσφυγικών συνδέθηκε οργανικά με τους αγώνες των καταλήψεων, τους κοινωνικούς-ταξικούς, αντιφασιστικούς και διεθνιστικούς αγώνες, τους αγώνες για την απελευθέρωση των γυναικών, των εξεγερμένων νεολαίων. Σε αυτά τα πλαίσια είχαμε τη χαρά και την τιμή να φιλοξενήσουμε, σύντροφο στην κοινότητά μας, τον αναρχικό Haukur Hilmarsson, διεθνιστή Μάρτυρα του Αφρίν.

Το πρόταγμα της διεθνιστικής αλληλεγγύης ήταν μια προοπτική που άνοιξε μέσα στη γειτονιά, εν μέρει και ως απάντηση στην κινηματική και πολιτική ερήμωση. Η κοινότητα συνδέθηκε οργανικά με νέους συντρόφους και αγώνες, καθώς και αγωνιστικά κινήματα άλλων χωρών, κυρίως συντρόφων πολιτικών Προσφύγων. Σήμερα εργάζεται πάνω στις ίδιες αρχές, οι οποίες αποσκοπούν στη συνύπαρξη μεταξύ ενός αυτοοργανωμένου εγχειρήματος βάσης με οριζόντια και αντιεραρχικά χαρακτηριστικά, και συντρόφων οργανώσεων διαφόρων ιδεολογικών αναφορών του ριζοσπαστικού φάσματος, πάνω σε ένα ορ-

γανωτικό μοντέλο συνομοσπονδισμού.

Παρ' όλα αυτά, κίνημα χωρίς ζωντανή βάση είναι κίνημα σε αποσύνθεση. Η Συ.Κα.Προ., σύμφωνα με το ιδρυτικό της καταστατικό, ιδίως κάτω από τέτοιες συνθήκες, είχε ευθύνη να διατηρήσει αυτή τη βάση ζωντανή, τουλάχιστον στο περιορισμένο πεδίο που της αναλογούσε. Και όσο και αν της αναλογούν λάθη και παραλήψεις, την ευθύνη αυτή την τήρησε παραδειγματικά. «Με βάση την παραπάνω αντίληψη προσδιορίσαμε τον χαρακτήρα μας απέναντι στον “έξω κόσμο”. Μην έχοντας την αυταπάτη του “μοναδικού” θεωρήσαμε τον εαυτό μας κομμάτι του συνολικότερου ριζοσπαστικού κινήματος [...] ότι η ίδια μας η ύπαρξη εξαρτάται από αυτό, αφού είμαστε μέρος του, αλλά και ότι η δική του ύπαρξη εξαρτάται από τα επιμέρους συλλογικά εγχειρήματα, τα οποία του δίνουν περιεχόμενο και δυναμική, μέσα από την πολιτική και κοινωνική τους δράση, από τα προτάγματα και τους αγώνες τους».

Οι σχεδιασμοί καταστολής και λεηλασίας των Προσφυγικών

Από το χθες...

Από το 2002 και έπειτα, οπότε ουσιαστικά ξεκίνησε ο νέος κύκλος σχεδιασμού καταστολής και λεηλασίας του κατειλημμένου εδάφους των Προσφυγικών, με πρόφαση την τότε ανάπλαση στα πλαίσια των ολυμπιακών αγώνων του 2004, οι προσπάθειες άλωσης της γειτονιάς δεν έχουν σταματήσει. Οι κύριοι σταθμοί της επιχείρησης, κατά χρονική σειρά, είναι:

2012: Επανέρχονται οι σχεδιασμοί του 2004 για ανάπλαση της γειτονιάς και χρησιμοποίησή της για διάφορους φορείς και σκοπούς. Η Συ.Κα.Προ. απαντώντας σε αυτές τις εξελίξεις έκανε το πρώτο οργανωτικό και πολιτικό άνοιγμα μέσα στη γειτονιά, αλλά και δημόσια, για τη συγκρότηση ενός πλάνου υπεράσπισης της γειτονιάς μέσα από την ενίσχυση της οργανωτικά, πολιτικά, υλικά, με δράσεις προπαγάνδας και διοργάνωση πορείας στην περιοχή των Αμπελοκήπων.

2014: Έρχεται η 2η κλήση η οποία ανακινεί το ζήτημα με τη μεταφορά των Προσφυγικών από την Κτηματική Εταιρία του Δημοσίου (Κ.Ε.Δ.) στο ΤΑΙΠΕΔ. Γίνεται, εκ νέου, δημόσιο κάλεσμα αλληλεγγύης και συγκρότησης ενός σώματος εμπλοκής και ενίσχυσης της γειτονιάς, των δομών, των υποδομών και των λειτουργιών της, με αποτέλεσμα τη σύσταση της Α.Σ.Α.Κ.Α., ενός ανοιχτού σχήματος το οποίο επιχείρησε να εμπλέξει και να συντονιστεί αλληλέγγυους/ες, συλλογικότητες και άτομα μέσα από τη γειτονιά. Ο κύκλος της έκλεισε το 2016 με απόφαση της γενικής απολογιστικής της Συνέλευσης και της Κοινότητας των Προσφυγικών για την περίοδο 2014-16.

2016: Η 3η επιθετική κίνηση έρχεται το 2016 με τη μεταφορά των Προσφυγικών από την Κ.Ε.Δ. στην Περιφέρεια Αττικής, και τη σχεδόν ταυτόχρονη, μεταφορά της δίκης της χρυσής αυγής στο Εφετείο Αθηνών, η οποία διήρκεσε ως το 2020. «Η Συ.Κα.Προ. ήδη από τις πρώτες μέρες κίνησε διαδικασίες ενημέρωσης εντός της γειτονιάς και δημόσια. Κάλεσε σε συνέλευση γειτονιάς με μαζική προσέλευση, όπου επιβεβαιώθηκε η κοινή αντίληψη για τις αρνητικές συνέπειες του σχεδιασμού. Συμφωνήθηκε η συλλογική οργάνωση της περιφρούρησης, και της πολιτικής και τεχνικής υπεράσπισης της κατειλημμένης γειτονιάς των Προσφυγικών από τους φασίστες και την καταστολή». «...Η επιχείρηση εισβολής πραγματοποιήθηκε το πρωί της 31ης Οκτώβρη και το αποτέλεσμα της διήμερης αντιπαράθεσης στις 31/10 & 1/11/2016 ήταν η κρατική καταστολή και η φασιστική συμμορία της Χ.Α. να υποστούν συντριπτική ήττα μέσα στα Προσφυγικά».

Η υπεράσπιση των Προσφυγικών από την αστυνομική και φασιστική εισβολή αποτέλεσε μιας ιστορικής σημασίας πολιτική απόφαση, που ανέδειξε την άρρηκτη σχέση μεταξύ εδαφικοποίησης, συντροφικότητας και αντίστασης. Η εισβολή αποκρούστηκε από κατοίκους των Προσφυγικών, άλλες αλληλέγγυες συλλογικότητες και καταλήψεις, καθώς και συντρόφους-ισσες. Αποτέλεσε μια επιτυχημένη προσπάθεια συντονισμού κοινότητων και αγωνιζόμενων ομάδων που προηγήθηκε, η οποία προσέφερε τη μέγιστη δυνατή αντίσταση, και τη δυνατότητα στην κοινότητα να συνεχίσει να στέκεται στους κοινωνικούς αγώνες της επόμενης περιόδου.

Στο Σήμερα...

Δεν βλέπουμε το εγχείρημά μας ως μια νησίδα ελευθερίας. Είμαστε μέρος των ταξικών, κοινωνικών και διεθνιστικών αγώνων, και βλέπουμε την αυτοδιαχείριση και την αυτοοργάνωση ως τον μόνο δρόμο απέναντι στο κράτος και τον καπιταλισμό. Η γειτονιά των Προσφυγικών είναι μία έμπρακτη απάντηση στις κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες που έχει επιβάλει η κυριαρχία.

Στα Προσφυγικά ζούμε άνθρωποι από όλες τις καταπιεσμένες τάξεις: Πρόσφυγες πολέμου, πολιτικοί πρόσφυγες από την Τουρκία και το Κουρδιστάν, μετανάστριες-ες, οικογένειες με παιδιά, γέροι, άρρωστοι, άστεγες, LGBTQI, πρώην τοξικοεξαρτημέν@, πολιτικοί ακτιβιστές-στριες, αναρχικές-οί, κομμουνιστές-στριες, άτομα από κάθε εθνικότητα και θρησκεία, ένα πολιτισμικό μωσαϊκό των από τα κάτω.

Όπως είναι φανερό, από τις συνεχείς μεταβιβάσεις και τα μεγαλόπνοα σχέδια που κατά καιρούς ανακοινώνονται, τα Προσφυγικά έχουν γίνει μπαλάκι σε κρατικές υπηρεσίες και φορείς, και όλοι θέλουν να τα σώσουν από την παρακμή και τη φθορά. Η πραγματικότητα, όμως, δείχνει ξεκάθαρα ότι το κράτος είναι ο κύριος και βασικός επίδοξος διαφθορέας της συλλογικής μνήμης των Προσφυγικών, καθώς και ο μεσάζων για κάθε λογής επιχειρηματίες που βλέπουν τον χώρο σαν αφάγωτο φιλέτο. Βάζοντας μπροστά, ως δούρειο ίππο, την ανάγκη στέγασης των συνοδών ασθενών του Αγίου Σάββα, την ανάγκη ύπαρξης μουσείου προσφύγων ή την ανάγκη στέγασης ευάλωτων ομάδων, παίζουν ξεδιάντροπα με τη νοημοσύνη μας. Η «Χριστιανική ένωση» που υπάγεται στη «Μονή Πετράκη», είναι ιδιοκτήτρια του οικοπέδου και των κτιριακών εγκαταστάσεων του Αγ. Σάββα, και ο αφανής αλλά γενικός κουμανταδόρος του. Έχει ολόκληρα κτίσματα στην ευρύτερη περιοχή που θα μπορούσε πολύ λογικά να διαθέσει για τις ανάγκες της φιλοξενίας των συνοδών ασθενών του Αγ. Σάββα, κτίσματα που βέβαια μισθώνει ή τα αφήνει εγκαταλελειμμένα μέχρι να τα εκμεταλλευτεί. Όσο για την ανάγκη μουσείου προσφύγων, ούτε ο πλέον καλόπιστος δεν πείθεται για τις πραγματικές τους προθέσεις.

Τα προσφυγικά είναι ένας ζωντανός οργανισμός και αναπόσπαστο κομμάτι του κινήματος, είναι η στέγη προσφύγων που επέζησαν από τους σύγχρονους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και τα φασιστικά καθεστώτα. Ως κοινότητα προσφυγικών κατοικιών με συμμετοχή στους σύγχρονους κοινωνικούς αγώνες, μπορούν να χαρακτηριστούν ως ένα «ζωντανό μουσείο» χωρίς την έγκριση επίσημων φορέων. Οι δε μικρασιατικοί σύλλογοι θα έπρεπε να αναρωτηθούν, όντας απόγονοι προσφύγων οι ίδιοι, πόσοι πρόσφυγες κατοικούν αυτή τη στιγμή μέσα στα διαμερίσματα, και αν η ανάγκη της στέγασης υπερέχει αυτής του μουσείου· και αν η ευαισθησία τους απέναντι στην προσφυγιά είναι επιλεκτική. Τους αφορά δηλαδή μόνο η «διάσωση της μνήμης» των δικών τους προσφύγων προγόνων, ή τους ενδιαφέρει η αλληλεγγύη του κάθε εκτοπισμένου απανταχού της γης; Και τέλος, για τις ευάλωτες κοινωνικές ομάδες, να τους ενημερώσουμε ότι η πλειοψηφία των κατοίκων σήμερα ανήκει σε αυτές. Δεν πειθόμαστε με τις πολιτικές φιλανθρωπίας ούτε της τωρινής ούτε της προηγούμενης κυβέρνησης. Σε μια πρόχειρη αποδόμηση του κοινωνικού προφίλ της ανάπλασης αρκεί να δούμε την κατάργηση του προγράμματος Εστία και τη συνολικότερη διαχείριση του ζητήματος της προσφυγιάς, την εγκατάλειψη και αχρηστία των φοιτητικών εστιών, και την προδρομολογημένη πλήρη ιδιωτικοποίηση της υγείας και της παιδείας. Το κράτος είναι αυτό που δημιουργεί το πρόβλημα της στέγασης των ευπαθών κοινωνικών ομάδων, και δεν θα λύσει κανένα πρόβλημα με την «επανάχρηση» των Προσφυγικών. Ας μην γελιόμαστε, η «ανάπλαση» των Προσφυγικών είναι ακόμα ένα φαγοπότι με τα λεφτά του δημοσίου στο τραπέζι δημοτικών αρχόντων, εργολάβων, επιχειρηματιών και λοιπών εμπλεκόμενων φορέων. Παράλληλα το κράτος, με την περίπτωση των προσφυγικών, δείχνει ότι το ίδιο επιδιώκει να γίνει ρυθμιστής της συλλογικής μνήμης, και ότι ο βασικός σκοπός δημαρχιών και κυβερνητικών, πέραν του κέρδους, είναι και η αρπαγή της πολιτικής υπεραξίας που θα παράγει η φοβερή και τρομερή ανάπλαση των Προσφυγικών, για να τραφούν τα mainstream και trendy αντανάκλαστα των σύγχρονων μητροπολιτών.

Εξευγενισμός...

Είναι γνωστό το θάμπωμα που προκαλεί ο εκσυγχρονισμός στα κέντρα των μητροπόλεων: φουτουριστικά έργα τέχνης, Airbnb, πανάκριβα μαγαζιά, εστιατόρια και μπαρ, γραφεία πρωτοκλασάτων εταιρειών, αφιλόξενα πάρκα, «έξυπνα» events στους δρόμους του κέντρου για αργόσχολους, για παχιά πορτοφόλια και τουρίστες, παρακάμπτοντας φυσικά τη μεθοδευμένη υποβάθμιση, που προηγείται της αρπαγής του δημόσιου χώρου, της εκδίωξης και καταστολής των φυσικών κατοίκων και των κινημάτων αντίστασης. Το κέντρο μιας πόλης χωρίς κατοίκους μένει ανυπεράσπιστο στο έλεος των επιχειρηματιών, των επισκεπτών-καταναλωτών και των τουριστών. Χωρίς τη φυσική σχέση των ανθρώπων με τους τόπους δεν υπάρχει καμία πιθανότητα υπεράσπισής τους. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν η Βαρκελώνη και το Βερολίνο, όπου οι κάτοικοι εκδιώχθηκαν στα προάστια, και η όποια ζωή εντός του κέντρου συνδέεται αποκλειστικά με το ωράριο της διασκέδασης και της κατανάλωσης.

Με μέσο την καταστολή των κινημάτων και την υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου, όχι μόνο σε τοπικό αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο, ο ακραίος νεοφιλελευθερισμός επελαύνει και εγκαθιδρύεται. Στον αντίποδα, οι μάχες που δίνουν τα κατά τόπους κινήματα ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, για τη διατήρηση της φυσικής κληρονομιάς και των δημοσίων χώρων ως τέτοιων, γεννάνε νέες δυναμικές και προοπτικές για την ανατροπή της κυριαρχίας.

Η καταστολή που δέχονται οι καταλήψεις είναι η επίθεση του κράτους στο ριζοσπαστικό κοινωνικό κίνημα. Είναι επίθεση στα σπίτια του αγώνα, στους απελευθερωμένους χώρους, στην πρακτική της αυτοοργάνωσης, στα εκκολαπτήρια των νέων αγωνιστριών/ών. Είναι ένας μακροχρόνιος πόλεμος που η έντασή του αυξομειώνεται αναλόγως της δυναμικής και της ενότητας του κινήματος.

Μπροστά στη μετωπική επίθεση του κράτους χρειάζεται να οργανωθούμε με κεντρικό σχεδιασμό, και όχι να ακολουθούμε τα γεγονότα. Τα βαλλόμενα μέρη οφείλουν να συντονιστούν, αφήνοντας πίσω τις λογικές της επιλεκτικής αλληλεγγύης και των ομάδων συγγένειας, με στόχο την πολιτική και φυσική μας συνέχεια, την ανακατάληψη των απελευθερωμένων χώρων, την εδαφικοποίηση των αγώνων, την εισαγωγή νέου κόσμου

ΔΕΥΤΕΡΑ	ΤΡΙΤΗ	ΤΕΤΑΡΤΗ	ΠΕΜΠΤΗ	ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	ΣΑΒΒΑΤΟ	ΚΥΡΙΑΚΗ
		7.00 Συλλογικός Φούρνος				
			11.00 Συνέλευση Δυναμικής Δομής	11.00 Ομάδα Εργασίας		
	14.00 Τουρκικά					14.00 Αγγλικά
	15.00 Αγγλικά	15.00 Συλλογή			15.00 Συλλογή	
	16.00	16.00 Τροφίμων	16.00 Συλλογική Κουζίνα		Τροφίμων	
	17.00	17.00 Πρωτοβουλία "Ψ"	17.00 Ελληνικά		17.00 Παιδικό Στέκι	17.00 Παιδικό Στέκι
18.00 Γενική συνέλευση	18.00 Ελληνικά	18.00	18.00 Συλλογικό καφενείο	19.00		
	19.00	19.00	19.00	19.00		
	20.00 Παιδικά μαθήματα	20.00 Παιδικά μαθήματα	20.00 Παιδικά μαθήματα	20.00 Παιδικά μαθήματα	20.00 Παιδικό	20.00 Συλλογικό καφενείο
	20.30	20.30	20.30	20.30	20.30 Σινεμά	

Εβδομαδιαίο πρόγραμμα δραστηριοτήτων στην Κοινότητα Κατελιημμένων Προσφυγικών

«Η Πρωτοβουλία Ψ (Πρωτοβουλία για ένα Πολύμορφο Κίνημα για την Ψυχική Υγεία, κάθε Τετάρτη στις 17:00) η οποία έχει πολιτικό προσανατολισμό για μια άλλη (αντι-)θέσμιση για την ψυχική υγεία, για ένα κίνημα «από τα κάτω», και η από κοινού αντιμετώπιση προβλημάτων της ψυχικής υγείας που στο μεγαλύτερο τους μέρος έχουν ρίζες κοινωνικές, δημιούργησε την επιθυμία για μια σταθερή παρουσία της ομάδας στη γειτονιά των Προσφυγικών».

στις διαδικασίες μας, τη στήριξή μας στους εργατικούς αγώνες. Υπάρχει επιτακτική ανάγκη σύνδεσης και σύνθεσης με κοινή στρατηγική και ισχυρούς δεσμούς αλληλεγγύης για τη διεκδίκηση των απελευθερωμένων χώρων και ενίσχυση των αγώνων με τη φυσική μας παρουσία.

Απέναντι στον κόσμο της γενικευμένης κρίσης χτίζουμε τον κόσμο της αντίστασης

Οι παγκόσμιες οικονομικές ελίτ και τα κυρίαρχα κράτη, χρησιμοποιούν τον φόβο και τον θάνατο για να επιβάλουν ακραίες πολιτικές οικονομικής αναδιάρθρωσης και κοινωνικο-πολιτικής καταστολής. Η υπόθεση του Covid-19 αποτέλεσε ιδανική συνθήκη και ευκαιρία. Ταυτόχρονα, το εναπομείναν δημόσιο σύστημα υγείας ισοπεδώνεται υπό το βάρος της πανδημίας, εξαιτίας της εδώ και χρόνια βίαιης αντικατάστασής του από το ιδιωτικό. Η ιδιωτικοποίηση μάλιστα της υγείας είναι βασικός παράγοντας της αδυναμίας στη διαχείριση του Covid-19, και οι πολίτες στην ουσία καλούνται «να βγάλουν το φίδι από την τρύπα». Ως δια μαγείας η ευθύνη της δημόσιας υγείας μετατρέπεται σε ατομική ευθύνη. Η ατομική ευθύνη ταυτίζεται με τη συλλογικό αίσθημα ευθύνης, και έτσι το κράτος παίζει το χαρτί της ασφάλειας και τάξης. Για ακόμα μία φορά η λύση είναι στην καταστολή.

Ως κοινότητα στα Κατελιημμένα Προσφυγικά προσπαθούμε όλο αυτό το διάστημα από τη μια να προστατέψουμε την κοινότητά μας από τους κινδύνους σε σχέση με τον κορωνοϊό, ιδιαίτερα των πιο ευπαθών από εμάς (ηλικιωμένους/ες, ασθενείς, παιδιά), και από την άλλη να υπερασπιστούμε τη συλλογική ζωή και τον κοινωνικό αγώνα από την επιβαλλόμενη κατασταλτική καραντίνα, και από την υποχώρηση του συλλογικού-κοινωνικού πεδίου.

Η επιβίωση των Προσφυγικών, ως κοινότητα αγώνα, από την επερχόμενη επίθεση θα ορίσει συνολικά τους σχεδιασμούς αστικής ανάπλασης του κέντρου της Αθήνας, και του ριζοσπαστικού εδαφικοποιημένου κινήματος. Όπως επίσης θα ορίσει σε σχετικό βαθμό τους όρους της αντιπαράθεσης του κόσμου του αγώνα με την καταστολή για την επόμενη περίοδο. Για την επίτευξη του στόχου αυτού είναι αναγκαία αφενός η πολιτική στήριξη στον αγώνα της κατελιημμένης γειτονιάς των Προσφυγικών, ως μια πολιτικά αυτόνομη, αυτοοργανωμένη κοινότητα, και αφετέρου η πολιτική πίεση της κυβέρνησης και κάθε άλλου συνεργού στο πολιτικό έγκλημα της λεηλασίας των Προσφυγικών.

Παράλληλα είναι καίριας σημασίας η ενίσχυση της δυναμικής της γειτονιάς σε κάθε πτυχή της, ώστε να είναι έτοιμη να υπερασπιστεί τη γειτονιά από εισβολή της καταστολής και εκκένωση καταλήψεων.

Η επιτυχημένη προστασία της κατελιημμένης γειτονιάς των Προσφυγικών από την καταστολή και τη λεηλασία αποτελεί στο σύνολό της ευθύνη του οργανωμένου κινήματος και όλου του κόσμου του αγώνα. Σε κάθε άλλη περίπτωση οι σύντροφοι/ισσες της κοινότητας θα αναλάβουν την ευθύνη της υπεράσπισης κρατώντας τις θέσεις τους. Έχουμε πάρει την απόφαση να μείνουμε, να πολεμήσουμε και να αντισταθούμε για τα σπίτια μας, για την κοινότητά μας, για έναν ακόμη απελευθερωμένο τόπο, και θα το κάνουμε μέχρι το τέλος.

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥΣ

✎ Κοινότητα Κατελιημμένων Προσφυγικών
επικοινωνία: sykapro.squat@riseup.net

Σχετικά με τις διαρροές όσον αφορά νέες διώξεις για την υπόθεση της Μαρφίν

Το κράτος δεν σταματά να επαναφέρει την υπόθεση Μαρφίν ώστε να υπάρχουν επικρεμάμενες διώξεις σε κακουργηματικό βαθμό πάνω από τα κεφάλια διαδηλωτών και διαδηλωτριών. Είναι η δεύτερη φορά κατά τη διάρκεια της τελευταίας διακυβέρνησης που ανακινείται με συγκεκριμένους όρους η υπόθεση της ταυτοποίησης και σύλληψης των εμπρηστών της τράπεζας Μαρφίν το 2010.

Μία υπόθεση με μακρά ιστορία, που έφτασε στα δικαστήρια με κατάληξη την αμετάκλητη αθώωση όλων των κατηγορουμένων, είτε μέσω βουλεύματος, είτε μέσα στις αίθουσες. Έτσι, τα ανώνυμα τηλεφωνήματα και τα χαρτάκια που δώσαν τα ονόματα των διωκόμενων συντρόφων, περνάν στα ψιλά γράμματα όπως και η αθώωση των συντρόφων από όλες τις κατηγορίες.

Οι μόνοι καταδικασθέντες που υπάρχουν γι' αυτή την υπόθεση είναι τα κεφάλια της τράπεζας τα οποία φέρουν την ευθύνη της παρουσίας των εργαζομένων μέσα σε αυτή. Μάλιστα, σε μία ημέρα που έφερε σημαντικό βάρος και το σημείο ήταν στα κλασικά δρομολόγια των διαδηλώσεων.

Το ιστορικό πλαίσιο της διαδήλωσης αξίζει να αναφερθεί ακόμη και σήμερα. Είναι η ημερομηνία εισόδου της χώρας στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, υπογράφεται το πρώτο μνημόνιο και εισέρχεται η χώρα στους μηχανισμούς στήριξης. Τα μέτρα οικονομικής φύσης είναι γεγονός. Τη μέρα αυτή καλέστηκε και πλαισιώθηκε από χιλιάδες ανθρώπους απεργιακή πορεία. Ένας αγωνιστικός ορίζοντας, με βίαιους, μαζικούς και εξεγερτικούς όρους εμφανίζεται. Τον ίδιο ορίζοντα κοιτούσαν οι εξουσιαστές, αλλά και οι από τα κάτω.

Το κράτος δεν θα σταματήσει να εκμεταλλεύεται και να σκυλεύει τον θάνατο των τριών εργαζομένων της τράπεζας. Έτσι, δόλου τυχαία, μετά από την ήττα που υπέστη ο κατασταλτικός μηχανισμός στα στενά της Νέας Σμύρνης, επανέρχεται το φάντασμα του παρελθόντος. Αυτό συμβαίνει για διάφορους λόγους, όπως το να:

- Ενώσει όλους τους δεξιούς, κεντρώους και αριστερούς ενάντια στη «βία». Είναι μία ιστορία η οποία λειτουργεί σαν εθνική ενωτική συνείδηση εναντίον της μαζικής καθόδου στον δρόμο, η οποία μάλιστα εκφράζεται και με χαρακτηριστικά σύγκρουσης και εξέγερσης.
- Αδρανοποιήσει συντρόφισσες και συντρόφους που είναι βολικό να χτυπηθούν από τα κατασταλτικά μέσα, με πιθανές μεγάλες ποινές, προφυλακίσεις, αλλά ίσως και στιγματισμό λόγω της συγκεκριμένης υπόθεσης.
- Μπει επί τάπητος μία συγκεκριμένη μαχητική πρακτική αντίστασης, όπως ο εμπρησμός. Στη συγκεκριμένη χρονική περίοδο (πρώτο μνημόνιο, 2010), ήταν το πλέον σημαντικό να περιοριστούν όσο γινόταν (σε ένταση και σε χρόνο) οι –πιο μαχητικές– πρακτικές των καταπιεσμένων.

Στη συγκυρία που διανύουμε, τίθεται συνολικότερα το ζήτημα της επίθεσης στην ίδια τη διαδήλωση. Το νομοσχέδιο που ψηφίστηκε, –αν και δεν εφαρμόζεται–, οι δηλώσεις ότι οι «συγκεντρώσεις κουβαλάνε αρρώστια και θάνατο», και η ήττα του μπατσικού μηχανισμού στη Νέα Σμύρνη, θέτουν στο στόχαστρο την ίδια τη διαδήλωση. Ξεπερνώντας τη διαδήλωση, σαφώς θα χτυπηθούν και άλλες μορφές αντίστασης των από τα κάτω, ειδικά οι πιο ριζοσπαστικές.

Οι διώξεις και οι προφυλακίσεις για «απόπειρα ανθρωποκτονίας» εναντίον του ΔΕΛΤΑ* στη Ν. Σμύρνη, ήταν προδιαγεγραμμένες. Άλλωστε, ίδια δικογραφία έχει στηθεί και για τον ελαφρύ τραυματισμό άλλου μπάτσου της ομάδας ΔΕΛΤΑ στην πορεία ενάντια στο νομοσχέδιο για τον περιορισμό των συναθροίσεων/διαδηλώσεων, το καλοκαίρι του 2020. Το κράτος αναβαθμίζει και τη νομική του επίθεση εναντίον διαδηλωτών και διαδηλωτριών με σκοπό να μας περιορίσει, να μας «αφοπλίσει» υπό τον φόβο ή την ύπαρξη βαριάς δίωξης εναντίον μας.

Η υπόθεση Μαρφίν συμπυκνώνει αυτά τα διάσπαρτα χαρακτηριστικά. Την «εγκληματικοποίηση» των διαδηλώσεων, των ιδίων των ατόμων που συμμετέχουν, αλλά και των μέσων του αγώνα και της αντίστασης. Οι επικρεμάμενες διώξεις, πιθανές προφυλακίσεις, οι σίγουρα μεγάλες δίκες εναντίον αγωνιστών και αγωνιστριών που μπορεί να βρέθηκαν εκείνη τη μέρα στον δρόμο, δηλώνει τη διάθεση του κράτους για μία συνεχιζόμενη ρεβάνς.

Αποτελεί ανάγκη για όλο το ανταγωνιστικό κίνημα να μην υποπέσουμε σε λάθη και παραλείψεις όσον αφορά όχι μόνο την υπόθεση καθ' εαυτή, αλλά και όσον αφορά τις προεκτάσεις της, τα μέσα του αγώνα, το δίκιο της αντίστασης.

Έχουμε δίκιο και θα το υπερασπιστούμε με όλα τα μέσα

Αλληλεγγύη – Αντίσταση – Αυτοοργάνωση

■/ συντακτική ομάδα Αθήνας

* Είναι σημαντικό να αναφέρουμε το τι είναι η ομάδα Δράση (ή ΔΕΛΤΑ όπως ονομαζόταν παλιότερα). Η ομάδα αυτή αποτελεί ομάδα κρούσης διαδηλώσεων. Είναι το ιππικό των σύγχρονων μπάτσων. Ουσιαστικά η εξάρτηση, τα μέλη της, τα δίκυκλα, ο τρόπος επίθεσης δομούν μία ομάδα με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά παρέμβασης και βίας. Όποιος/α θέλει να δει την ομάδα με άλλο μάτι, και όχι όπως την παρουσίαζαν τα μμε όσο ο δελτάς ήταν ξάπλα, ας κάνει μία έρευνα στο διαδίκτυο.

Η εκδήλωση μνήμης για τους ναζί αλεξιπτωτιστές στο Μάλεμε, και μερικά σχόλια για τους διοργανωτές της

Τα γεγονότα είναι λίγο πολύ γνωστά: Η ένωση ευρωπαίων αλεξιπτωτιστών (Ε.Ε.Α.) είχε προγραμματίσει να διεξάγει στο αεροδρομίου του Μάλεμε στα Χανιά, από τις 17 έως τις 23 Μαΐου, εκδήλωση τιμής για τον ηρωισμό των αλεξιπτωτιστών του τρίτου ράιχ, που σκοτώθηκαν στη μάχη της Κρήτης. Μετά από τον «σάλο» που έγινε, όλοι οι φορείς διαμεσολάβησης της εξουσίας –από την τοπική αυτοδιοίκηση έως το υπουργείο άμυνας– διευκρίνισαν ότι δεν γνώριζαν για το συμβάν, και επιδοθήκαν σε αντιφασιστικές δηλώσεις ενάντια στους υποστηρικτές των «κατακτητών».

Αυτό όμως που έχει μεγάλο ενδιαφέρον είναι το ποιοι είναι οι υποστηρικτές των «κατακτητών»; Θα περίμενε κανείς μερικούς έλληνες αστυνομικούς και στρατιωτικούς στη διοίκη-

ση της συγκεκριμένη ένωσης που διοργάνωνε την εκδήλωση;

Η ένωση ευρωπαίων αλεξιπτωτιστών είναι μια οργάνωση μελών των σωμάτων ασφαλείας, αποστράτων και μη, της Ευρώπης και του ΝΑΤΟ, με έδρα το Σαλερνό της Ιταλίας. Στη διοίκησή της βρίσκονταν τρεις έλληνες: Ο Γεώργιος Κασσαγιάννης, ο Θωμάς Αποστόλου και ο Παρασκευάς Καζάς, εν ενεργεία αστυνομικός. Μετά τον σάλο που προκάλεσε η αναγγελία της εκδήλωσης στο Μάλεμε, και παρ' όλο που τα περισσότερα Μ.Μ.Ε. αποσιώπησαν τον ρόλο των παραπάνω ατόμων στο Δ.Σ. της Ε.Ε.Α., αυτά αποχώρησαν διακριτικά από τη σελίδα της συγκεκριμένης οργάνωσης. Πλέον εμφανίζεται ένας τέταρτος ως μέλος του Δ.Σ. στην ιστοσελίδα της, ο Αθανάσιος Σταμάτης. Δεν είναι η πρώτη φορά που η

Ε.Ε.Α. δραστηριοποιείται στην Ελλάδα, καθώς το 2020 διοργάνωσε μαραθώνιο στις Θερμοπύλες, δίνοντας μετάλλια με την επιγραφή «ΜΟΛΟΝ ΛΑΒΕ».

Η Ε.Ε.Α. δεν διαφέρει σε τίποτα από τις ενώσεις εφέδρων και απόστρατων στρατιωτικών και αστυνομικών που έχουμε γνωρίσει και στον ελληνικό χώρο, όσον αφορά την ακροδεξιά και φασιστική ρητορεία τους και τα φιλοχουντικά τους αισθήματα. Είναι σαφές ότι ο φασισμός δεν είναι ένα μειονέκτημα μιας συγκεκριμένης φυλής ή ενός συγκεκριμένου εθνικού κράτους. Όπως έχουμε διδαχθεί και από την ιστορία, για κάθε ξένο φασίστα βρίσκουμε και έναν ντόπιο υποστηρικτή. Και αυτούς ακριβώς πρέπει να πολεμήσουμε.

■/ συντακτική ομάδα Χανίων

■ Ένα ατύχημα στο νοτιότερο σημείο της Ευρώπης και η ιστορία αεροδιακομιδών

Η Κορίνα πέθανε σε τροχαίο ατύχημα στη Γαύδο. Στις 04:00 τα ξημερώματα το αυτοκίνητο στο οποίο επέβαινε έπεσε σε γκρεμό του νησιού, στις 06:00 το πρωί ειδοποιήθηκαν όλες οι αρμόδιες αρχές, στις 10:20 πέθανε αβοήθητη στον γκρεμό. Εμείς από τη μεριά μας δεν έχουμε καμία διάθεση να συνεχίσουμε την κανιβαλιστική αντιμετώπιση, που από την πρώτη στιγμή υιοθέτησαν τα περισσότερα Μ.Μ.Ε. αναπαράγοντας από τα αποτελέσματα των τοξικολογικών εξετάσεων της Κορίνας και του οδηγού του αυτοκινήτου, μέχρι λεπτομέρειες για τα ρούχα που φορούσε η Κορίνα τη στιγμή του τροχαίου.

Από την άλλη, δεν έχουμε καμία πρόθεση να ασχοληθούμε και με τις ευθύνες που βαραίνουν ή δεν βαραίνουν τον οδηγό του αυτοκινήτου, και να συνεχίσουμε το «δικαστήριο» που έχει ξεκινήσει στη δημοσία σφαίρα γι' αυτόν. Το πιο εύκολο είναι να περιοριστούν όλες οι ευθύνες σε αυτόν, ώστε να αθωωθεί το κράτος – το οποίο εν τέλει επιβαρύνεται με την ευθύνη για τον θάνατό της: Ένα ατύχημα θα μπορούσε να συμβεί για χίλιους δυο λογούς, παρ' όλα αυτά αν της είχε δοθεί η κατάλληλη βοήθεια, σήμερα θα ήταν κοντά μας.

Όπως σημειώνει και ο ιατροδικαστής: «Σύμφωνα με την εξέτασή που έκανε στο τραύμα της, όχι μόνο δεν ήταν σοβαρά, αλλά αν έφτανε εγκαίρως σε νοσοκομείο, το κορίτσι θα μπορούσε να ζει σήμερα μόνο με μια παρέμβαση ακόμη και στα επείγοντα!»

Η ιστορία της αεροδιακομιδής στην Ελλάδα

Οι αεροδιακομιδές στην Ελλάδα πραγματοποιούνταν στο παρελθόν από την ολυμπιακή αεροπορία και τον ελληνικό στρατό, μέχρι την ίδρυση του ΕΚΑΒ και τη δρομολόγηση της απόκτησης δικών του ελικοπτέρων, που πραγματοποιήθηκε τελικά το 1999. Έκτοτε, αφού ανατέθηκε η πραγματοποίησή τους για ένα σύντομο χρονικό διάστημα σε μια ιδιωτική εταιρία εν ονόματι “HELITALIA”, και έπειτα από τρία απανωτά αεροπορικά ατυχήματα, επιστρέφει πάλι στον ελληνικό στρατό και ιδρύεται η 358 Μοίρα Έρευνα Διάσωσης. Η συγκεκριμένη είναι υπεύθυνη για την πραγματοποίηση έρευνας, διάσωσης, και αεροδιακομιδών μέχρι και σήμερα. Σε αυτήν έχουν περιέλθει όλα τα ελικόπτερα του Ε.Κ.Α.Β., της πυροσβεστικής, του λιμενικού, συμπληρώνοντας τον κατάλογο των εναέριων μέσων που διαθέτει.

Το τελευταίο ελικόπτερό του Ε.Κ.Α.Β. σταμάτησε τις πτήσεις το 2015 λόγω έλλειψης ανταλλακτικών, περιμένοντας να πραγματοποιηθεί η χορηγία του «Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος» το 2021, ώστε να επισκευαστεί αυτό και τα υπόλοιπα δύο – αδιαφορία που έρχεται σε αντιπαράθεση με το σθένος για εξοπλισμό της αστυνομίας με αύρες, αυτοκίνητα, drones και ελικόπτερα! Παρ' όλα αυτά η «έλλειψη» πτητικών μέσων είναι ένας αστικός μύθος, καθώς κάτι τέτοιο δεν θα επηρέαζε μονό τους κάτοικους των μικρών νησιών και τους από τα κάτω, αλλά και τα αφεντικά και τους κρατικούς υπάλληλους, αφού καμία ιδιωτική εταιρία δεν θα μπορούσε να τους εγγυηθεί την ασφαλή ερευνά, διάσωση αλλά και αεροδιακομιδή τους.

Τα ελικόπτερα

Έτσι η 358 Μοίρα Έρευνα Διάσωσης με έδρα την Ελευσίνα έχει ένα πλήθος στρατιωτικών ελικοπτέρων και αεροπλάνων που δεν χρειάζεται να απαριθμήσουμε. Έχει μια σημασία όμως να τονίσουμε ότι είναι τα ελικόπτερα της συγκεκριμένης μοίρας που χρησιμοποιούνται για την μεταφορά «υψηλών» προσώπων, όπως στην «επείγουσα» περίπτωση της έγκαιρης μετάβασης του πρωθυπουργού από την Αντίπαρο στην Επίδαυρο για την παράσταση του Λιγνάδη. Τα περισσότερα ελικόπτερα από αυτά βρίσκονται σε ετοιμότητα 30 λεπτών όλο το 24ωρο, ενώ το Ε.Κ.Α.Β. διατηρεί σε ετοιμότητα δυο πληρώματα στο

αεροδρόμιο της Ελευσίνας, άλλο ένα στη Ρόδο και ένα στη Σύρο. Τέλος, θεωρητικά πάντα, τα ελικόπτερα της μονάδας έχουν σε απολυτή προτεραιότητα την ερευνά και την διάσωση έναντι όλων των υπολοίπων καθηκόντων τους. Η προτεραιότητα διαμορφώνεται ακολούθως α) Έρευνα-Διάσωση β) Επιχειρησιακές Απαιτήσεις γ) Αεροδιακομιδές δ) Ασκήσεις.

Τι χρειάζεται, λοιπόν, για να σηκωθεί ένα ελικόπτερο;

Την ευθύνη της απόφασης για την ερευνά και διάσωση τη φέρει το Ε.Κ.Α.Β., το οποίο και αποφασίζει τη διάθεση ή όχι των παραπάνω μέσων. Έτσι, όταν κάποιος-α ιατρός διαπιστώσει την ανάγκη για μια τέτοια αποστολή, επικοινωνεί με το Συντονιστικό Γραφείο Αεροδιακομιδών του Ε.Κ.Α.Β., που προφανώς λειτουργεί επί 24ώρου βάσεως, και «παραδόξως» απαρτίζεται από ιατρικό προσωπικό. Βεβαίως διαβάζουμε ότι:

«Ο ιατρός του Ε.Κ.Α.Β. οφείλει να υποδεικνύει στον αναγγέλλοντα να εξαντλεί τη δυνατότητα αντιμετώπισης του περιστατικού, πρώτα από τον τοπικό, και μετά από τους πλησιέστερους υγειονομικούς σχηματισμούς, όπως και τη δυνατότητα μεταφοράς με άλλα μέσα, δεδομένου ότι το κόστος μιας αεροδιακομιδής είναι πολύ μεγάλο» (Κοτρέτσος, 2017).

Από τη στιγμή που το Συντονιστικό Γραφείο Αεροδιακομιδών δεν καταφέρει να πείσει και τον ιατρό που έχει καλέσει για αεροδιακομιδή να αναθεωρήσει την απόφασή του, ίσως τελικά διαβιβάσει μέσω fax το αίτημα για τη διάσωση και ερευνά στην 358. Την ευθύνη

για την 358 έχει ο αξιωματικός, με χρονική προθεσμία δέκα λεπτών για να εγκρίνει την αποστολή, και να επιλέξει το κατάλληλο πτητικό μέσο.

Γιατί, λοιπόν, ασθενείς εξακολουθούν να ρισκάρουν την επιβίωσή τους, πολλές φορές με θανάσιμα αποτελέσματα;

Η απάντηση φυσικά συνδέεται με το ρητορικό ερώτημα του πόσο αξίζει μια ανθρώπινη ζωή. Στον καπιταλισμό δεν αξίζει η ζωή όλων των ανθρώπων το ίδιο. Η ιεράρχηση της ζωής εξαρτάται από τη φυλή, την τάξη και την σχέση με την κεντρική εξουσία που έχει ο κάθε ασθενής. Ενδεικτικό παράδειγμα είναι η αξιολόγηση της ζωής των προ-

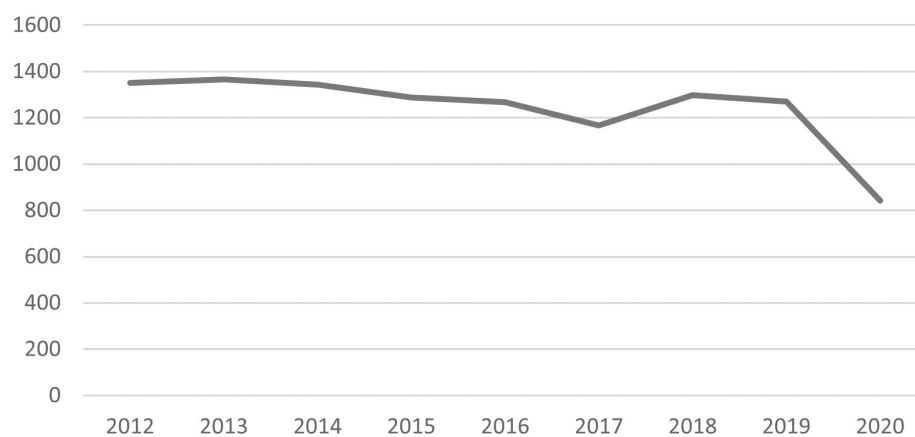
σφύγων και των μεταναστών, για τους οποίους προφανώς δεν τίθεται ούτε υπό συζήτηση από το κράτος η πρόσβαση σε αυτά τα μέσα. Αντιθέτως, πλέον όλο και συχνότερα πραγματοποιούνται παράνομες επιχειρήσεις επαναπροώθησης, με σαφή κίνδυνο για τη ζωή τους. Τέλος, όπως βλέπουμε και στο γράφημα, οι επιχειρήσεις αεροδιακομιδών μειώνονται συστηματικά από το 2012 μέχρι σήμερα. Δεν έχουμε υπόψη κάποια στατιστική που να εξετάζει το αν έχουν μειωθεί τα ατυχήματα, είμαστε βέβαιοι όμως ότι δεν έχουν αυξηθεί οι δομές υγείας στις απομακρυσμένες περιοχές και τα μικρά νησιά. Έτσι, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι το κράτος συστηματικά πετσοκόβει έξοδα για την υγεία και τις ανθρωπινες ζωές, καθώς προτίμα να επενδύσει αυτά τα χρήματα σε πιο χρήσιμες δομές για την επιβίωσή του, όπως είναι η αστυνομία.

■/ συντακτική ομάδα Χανίων

Info: Οι αεροδιακομιδές στην Ελλάδα, μεταπτυχιακή διπλωματική εργασία, Φυντάνη Σταύρου, Αθήνα, 2018

*Τα στοιχεία του πίνακα προέρχονται από το site της πολεμικής αεροπορίας <https://www.haf.gr/news/haf-social-contribution/statistics-social/medevac/>

Αεροδιακομιδές
σύνολο ασθενών ανά χρόνο

When the city is burning...

[Αθήνα]

Φλεγόμενο οδόφραγμα αλληλεγγύης για τη Rigaer94 στη Λ. Αλεξάνδρας

Από χθες το πρωί, οι σύντροφοι/ισσες της Rigaer94 στο Βερολίνο μάχονται απέναντι στη γερμανική αστυνομία για να προστατεύσουν το σπίτι και τον αγώνα τους.

Βρισκόμαστε κι εμείς κάτω από την απειλή της καταστολής και της λεηλασίας και το λιγότερο που έχουμε να κάνουμε είναι να σταθούμε αλληλέγγυα στα αδέρφια μας που μάχονται ενάντια στα σύγχρονα Freikorps.

- Αλληλεγγύη με την Rigaer94

- 10 100 1000αδες καταλήψεις

- Κάτω ο εργατοκτόνος νόμος Χατζηδάκη

Συνέλευση Κατελιγμένων Προσφυγικών(ΣΥ.ΚΑ.ΠΡΟ)

Πηγή: athens.indymedia.org/post/1613154

Εμπρησμός οχήματος γερμανικής εταιρείας

Τις πρώτες πρωινές ώρες της 16 Ιουνίου πυρπολήσαμε ένα όχημα της γερμανικής εταιρείας Würth στην περιοχή Ζωγράφου, στην οδό Κολοκοτρώνη. Αυτή η επίθεση αφιερώνεται στην μαχόμενη κατάληψη Rigaer94 στο Βερολίνο και στην κοινωνική επανάσταση στην Β. Συρία (Δυτικό Κουρδιστάν).

[...]

Αλληλεγγύη σημαίνει επίθεση - Δύναμη στη Rigaer94 και στην κοινωνική επανάσταση στην Ροζάβα.

Πηγή: athens.indymedia.org/post/1613131

[Θεσσαλονίκη]

Επίθεση στα κεντρικά γραφεία της ΔΕΗ

[...] Με σεβασμό και ταπεινότητα για όσες και όσους δεν είναι πια στο πλευρό μας, αναλαμβάνουμε την ευθύνη για την επίθεση με πέτρες στα κεντρικά γραφεία της ΔΕΗ στην Τσιμισκή μέσα στην καρδιά της Θεσσαλονίκης, τα ξημερώματα της 10ης Ιούνη -μέρας πανεργατικής απεργίας. Μέσα στην ηρωική της μητρόπολης, η επίθεση μας, ως ακόμη μια συμβολή στη σύζευξη των ριζοσπαστικών δυνάμεων για την ένταση της εργατικής πάλης μέσα από την Επιχείρηση -Τάξη εναντίον Τάξης-, έρχεται να αντηχήσει εκκωφαντικά στο παρόν, το όνομα κάθε νεκρού και σακατεμένου εργάτη ξεχωριστά. [...]

Καμία θυσία για την εργοδοσία

-Καμία ανοχή στην εργοδοτική τρομοκρατία

Ταξική Οργάνωση- Μαχητική Συγκρότηση-Εκδίκηση

Τα αφεντικά θα λογοδοτήσουν για το χαμό μας.

Το αίμα μας θα πνίξει το άδικο.

Επιχείρηση -Τάξη εναντίον Τάξης-

Μέτωπο Ταξικής Αλληλεγγύης

Πυρήνας Μηδενικής Ανοχής

Πηγή: athens.indymedia.org/post/1613068

Εμπρηστική επίθεση στο όχημα του προέδρου του ΕΚΘ και στελέχους της ΓΣΕΕ Χ. Κυπριανίδη

[...] Ο ξεπουλημένος εργοδοτικός ρόλος της ΓΣΕΕ είναι ένας και μοναδικός: να χειραγωγεί αποτρεπτικά τις δυνάμεις της εργατικής τάξης κάτω από το πρόσχημα της ταξικής ενότητας των εργαζομένων, με σκοπό τον έλεγχο και την καταστολή κάθε κίνησης που μπορεί να εκτρέψει ανεξέλεγκτα την προλεταριακή πάλη απέναντι στα συμφέροντα των εργοδοτών. Και έπειτα πλάι στον πρωτεργάτη της σκύλευσης των μαχητικών αντιστάσεων (ΠΑΜΕ), να βαφτίζει προβοκατόρικο κάθε σχηματισμό που δε συντάσσεται με τη στρατηγική υποταγής στις προσταγές των αφεντικών και τους μιλημένους αγώνες με το κράτος και την εργοδοτική ελίτ. [...]

Έτσι για λόγους συνείδησης, πίστης και προσήλωσης στον αγώνα για την υπεράσπιση των ταξικών αντιστάσεων, στα πλαίσια της Επιχείρησης -Τάξη εναντίον Τάξης- αναλαμβάνουμε την ευθύνη για την εμπρηστική επίθεση στο όχημα του προέδρου του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης και υψηλόβαθμου στελέχους της ΓΣΕΕ στην πόλη Χάρη Κυπριανίδη, έξω από το γραφείο του, το πρωί της 4ης Ιούνη. Θα συμφωνήσουμε και εμείς με τους ξεπουλημένους εργατοπατέρες πως τα συνδικάτα δεν εκφοβίζονται, δεν τρομοκρατούνται και δεν εκβιάζονται. [...]

Θα λογαριαστούμε στους δρόμους, εκεί όπου το δίκαιο οπλίζει τη θέληση για δι-εκδίκηση

Όλοι και όλες στην απεργία της 10ης Ιούνη

Για την αποκατάσταση του επαναστατικού συνδικαλισμού

Επιχείρηση-Τάξη εναντίον Τάξης-

Μέτωπο Ταξικής Αλληλεγγύης

Πυρήνας Γιάννης Ταμτάκος

Πηγή: athens.indymedia.org/post/1612914

Εμπρηστική δράση στο Γερμανικό Ινστιτούτο

Συμμετοχή στο διεθνές κάλεσμα από το Βερολίνο για αποκεντρωμένες δράσεις 15 & 16 Μάη 2021

... μια συμβολική πράξη αλληλεγγύης ενάντια στον γερμανικό εθνικισμό, που επιτίθεται στα σώματά μας με πολλές πραγματικότητες:[...]

Ανταποκρινόμενες και στο κάλεσμα των συντροφιστών της Συμμορίας Διάχυσης της Φλόγας (εμπρησμός στη ΔΟΥ Χολαργού), εντάσσουμε την πράξη μας στην καμπάνια αλληλεγγύης στον αναρχικό φυγά Δημήτρη Χατζηβασιλειάδη και στον αναρχικό όμηρο του κράτους Βαγγέλη Σταθόπουλο.

Δύναμη στα αιχμάλωτα συντρόφια μέχρι τη λευτεριά. Δύναμη στη Harika Kizilkaya, στη Hazal Sezer, στον Ali Ercan Gökoğlu, στον Burak Ağarmis, στον Sadi Naci Özpolat, στον Halil Demir, στον Anil Sayar, στον Sinan Oktay Özen, στον Ismail Zat, στον Hasan Kaya, στον Sinan Çam, στον Σάββα Ξηρό, στον Δημήτρη Κουφοντίνα, στην Πόλα Ρούπα, στο Νίκο Μαζιώτη, στην Κωσταντίνα Αθανασοπούλου, στη Δήμητρα Βαλαβάνη, στον

Γιάννη Μιχαηλίδη, στον Κωνσταντίνο Γιατζόγλου, στον Μάριο Σεϊσίδη, στον Γιάννη Δημητράκη, στον Κώστα Σακκά, στον Πολύκαρπο Γεωργιάδη, στον Βαγγέλη Σταθόπουλο, στον Σπύρο Χριστοδούλου.

Κοινότητα αγώνα με τα αιχμάλωτα και τα καταζητούμενα συντρόφια.

Full Face Queer - Άναρχο «Maria B»

Πηγή: athens.indymedia.org/post/1612607

[Αθήνα]

Εμπρησμός Δ.Ο.Υ. Χολαργού και Κάλεσμα

εμπρηστικού μήνα αλληλεγγύης σε Δ. Χατζηβασιλειάδη και Β. Σταθόπουλο

[...] Στις 23/4 καταδικάστηκαν από την αστική δικαιοσύνη δύο αναρχικοί σύντροφοι, ο Δ. Χατζηβασιλειάδης και ο Β. Σταθόπουλος. Ο πρώτος βρισκόμενος στην παρανομία ενάμιση χρόνο, έχει αναλάβει την ευθύνη για τον οπλισμό, την απαλλοτρίωση και για την αντάρτικη οργάνωση: Επαναστατική Αυτοάμυνα. Ο δεύτερος είναι όμηρος του κράτους για τον τον λόγο ότι στάθηκε αλληλέγγυος έμπρακτα όταν ο Χατζηβασιλειάδης μετά από τον τραυματισμό του κατά τη διάρκεια της απαλλοτρίωσης του κρατικού καζίνο(οπαπ) ζήτησε την βοήθεια του. Η δικαστική μαφία χρέωσε 19 χρόνια εγκλεισμό στον Β. Σταθόπουλο και 16 τον Δ. Χατζηβασιλειάδη οπου δικαζόταν ερήμην.

Έτσι εμείς αντανάκλαστικά επιλέξαμε, αποφασίσαμε και χτυπήσαμε με εμπρηστικές διαθέσεις τέσσερις μέρες μετά τη δίκη 28/4 ως ένδειξη αλληλεγγύης προς τους συντρόφους. Στόχος μας ήταν το Δ.Ο.Υ. Χολαργού στην Ελ. Βενιζέλου λίγα μέτρα μακριά από το σπίτι οπου βρέθηκε ο οπλισμός και άλλα στοιχεία όσον αφορά την υπόθεση Επαναστατικής Αυτοάμυνας. Θεωρήσαμε αυτονόητο να δράσουμε άμεσα και να κάνουμε το ελάχιστο για να δώσουμε ένα συνιάλο φωτιάς στους συντρόφους, ένα χαμόγελο αλληλεγγύης. [...]

Υ.Γ.Δεν ξεχνάμε τους αιχμάλωτους/τες αναρχικούς/ες της εξέγερσής στη Χιλή που διεξάγουν απεργία πείνας από τις 22 Μάρτη. Συντρόφια πολλούς χαιρετισμούς και σινιάλα φωτιάς.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, ΔΥΝΑΜΗ ΚΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ

ΣΤΟΝ Δ. ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ Β. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟ

ΝΑ ΦΤΙΑΞΟΥΜΕ ΠΥΡΗΝΕΣ ΑΜΕΣΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ

Συμμορία Διάχυσης της Φλόγας

Πηγή: athens.indymedia.org/post/1612337

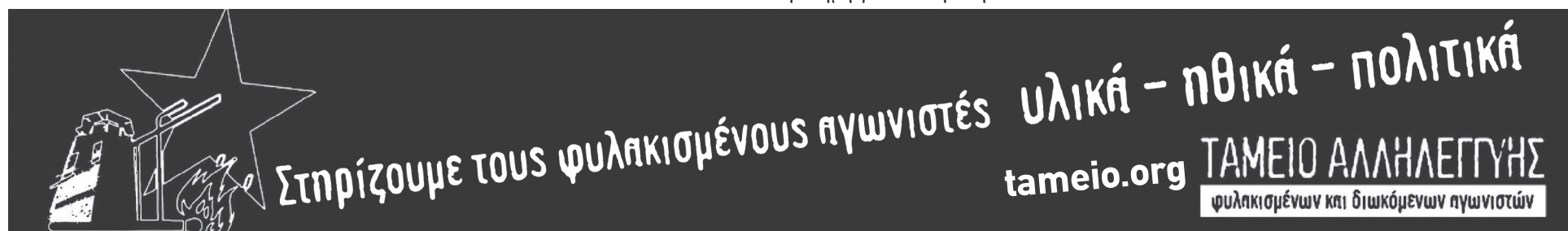
[Κομοτηνή]

Για τη συνέχιση της εμπρηστικής παράδοσης.

[...] Θέλοντας να δείξουμε την αλληλεγγύη μας στα έγκλειστα αναρχικά συντρόφια της Χιλής, πυρπολήσαμε τα ξημερώματα Σαββάτου 17 Απριλίου ένα κρατικό όχημα της Περιφέρειας Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης και ένα υπηρεσιακό όχημα της Ασφάλειας. Καθώς βλέπαμε τα οχήματα να λαμπαδιάζουν, ένα πλατύ χαμόγελο σχηματίστηκε στα πρόσωπά μας αντικρίζοντας πως η δράση μας ολοκληρώθηκε με επιτυχία.[...]

Συνομοσία αναρχικών για τη διάχυση της εξέγερσης «Sebastian Oversluij Seguel»

Πηγή: athens.indymedia.org/post/1612160

Κυψέλες τηλεφωνικών κεραιών

Όταν επικοινωνούμε με τα κινητά μας τηλέφωνα, ενεργοποιούνται κάποιες κεραιές κινητής τηλεφωνίας. Η παραπάνω διαδικασία συμβαίνει, είτε μιλάμε στο κινητό μας τηλέφωνο, είτε στέλνουμε ένα sms, είτε, τέλος, χρησιμοποιούμε τα δεδομένα (4g, 5g κοκ).

Για να είναι εφικτή η επικοινωνία, ενεργοποιούνται τρεις κεραιές περιμετρικά από το σημείο που εμείς βρισκόμαστε. Αυτές ονομάζονται «κυψέλες». Έχοντας κάνει ή δεχθεί μία κλήση εντοπίζεται, με πολύ εύκολο τρόπο, το μέρος όπου έγινε, από τον πάροχο της τηλεφωνίας,. Σε συνδυασμό με τις τρεις κεραιές, πιθανώς, να εντοπίζεται με σχετική ακρίβεια η δική μας φυσική παρουσία. Στο παραπάνω συμβάλλει και η μετακίνησή μας, άρα η συνεπακόλουθη αλλαγή μίας έστω εκ των τριών κεραιών. Όταν, δηλαδή, αφήνουμε την εμβέλεια της μίας, περνάμε σε μία άλλη και έτσι δημιουργούμε (και) ψηφιακή διαδρομή.

Με τα έξυπνα κινητά τα πράγματα είναι ακόμη πιο ακριβή στην παρακολούθησή μας. Η ύπαρξη της λειτουργίας του γεωεντοπισμού (gps), που σε πολλές περιπτώσεις μέσω εφαρμογών και αδειών, που δεν δίνουν με σημασία, είναι ενεργό, προδίδει με αρκετή ακρίβεια τη φυσική μας θέση. Το παραπάνω μπορεί με διάφορους τρόπους να συμβαίνει, ανεξαρτήτως των επιλογών που έχουμε κάνει στις ρυθμίσεις του τηλεφώνου μας.

Βαλιτσάκι

Το βαλιτσάκι είναι ένα σύστημα που κατέχουν οι διωκτικές αρχές ανά τον κόσμο. Πιο συγκεκριμένα, το χρησιμοποιούν η κρατική ασφάλεια, η ΕΥΠ και η «αντι»τρομοκρατική υπηρεσία, καθώς και μυστικές υπηρεσίες άλλων χωρών που δραστηριοποιούνται στη χώρα.. Η κύρια λειτουργία του είναι να δημιουργεί μία κεραία – σαν τις παραπάνω – που αντικαθιστά την πραγματική. Παρεμβάλλεται ουσιαστικά ανάμεσα σε μία από τις τρεις κεραιές και το κινητό μας τηλέφωνο. Αυτό βοηθάει στο να εντοπιστεί η θέση μας με μεγαλύτερη ακρίβεια. Το βαλιτσάκι, όμως, δεν στοχεύει απαραίτητα ένα κινητό τηλέφωνο, ενός ατόμου που μπορεί να αποτελεί στόχο. Αντιθέτως, στοχεύει να παγιδεύσει ακόμη και χιλιάδες κινητά τηλέφωνα σε μία συγκεκριμένη ακτίνα.

Σημαντικά μέρη και κτήρια της πόλης, σίγουρα φιλτράρονται με βαλιτσάκια για όλους τους πιθανούς λόγους, που μπορεί να αποτελούν στόχο. Ακόμη, σε ημέρες με σημαντικές διαδηλώσεις, με παρουσία στελεχών άλλων κρατών, με συλλήψεις ένοπλων ανταρτών συναντάμε, επίσης, πιο οξυμένη χρήση τους, με σκοπό να «πιάσουν» οτιδήποτε θεωρούν χρήσιμο στις κεραιές τους.

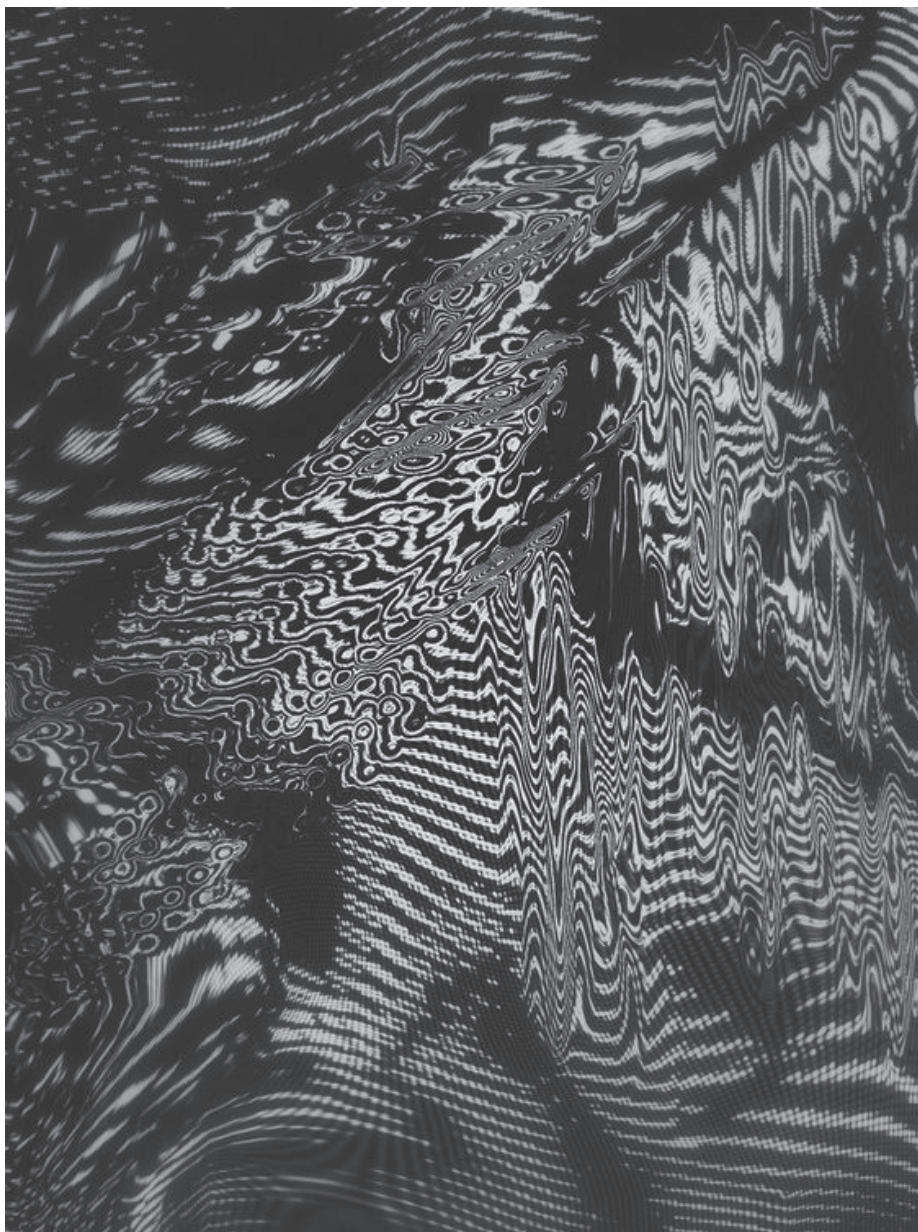
Φυσικά, κάποια βαλιτσάκια πέρα από το να παρεμβάλλονται και να βοηθάνε στην εύρεση του σημείου εκπομπής, μπορούν και να παρακολουθούν απευθείας τα τηλέφωνα, ηχογραφώντας ό,τι θεωρείται χρήσιμο.

Άρση «απορρήτου»

Η άρση απορρήτου είναι μία συμφωνία του κράτους με τις εκάστοτε εταιρείες τηλεφωνίας. Οι κλήσεις, τα μηνύματα κτλ, κρατούνται σε ένα αρχείο για κάποιο χρονικό διάστημα μέσα στους σέρβερς των εταιρειών. Με μία απλή εισαγγελική εντολή (που είναι υπόθεση ρουτίνας και υπογράφονται λίστες με κινητά τηλέφωνα, χωρίς κάποιο κριτήριο) μπορεί να γίνει η λεγόμενη άρση «απορρήτου» και τότε οι κλήσεις να κρατούνται στο σύνολό τους (περιεχόμενο, συμμετέχοντες, ώρα, μέρα, κεραιές κοκ). Αλλιώς, μπορούν να παρθούν και οι παλαιότερες, αλλά χωρίς το περιεχόμενο καταγεγραμμένο. Έτσι, το κράτος, όταν εντοπίσει το κομμάτι που το ενδιαφέρει θα κάνει την εισαγγελική πα-

ρέμβαση τυχαία κάποιες μέρες πριν, λες και έπιασε κάποιο λαβράκι.

Στα σύγχρονα δημοκρατικά και τεχνολογικά κράτη δεν υπάρχει απόρρητο. Είτε το πα-
ραδίδουμε οικειοθελώς μέσω των social media, είτε το κράτος το χειρίζεται έτσι, που είναι επιφανειακά νομότυπο. Το κράτος παρακολουθεί χιλιάδες άτομα τον χρόνο - με βάση τις επίσημες στατιστικές - που το ίδιο ή οι «ανεξάρτητες αρχές» του δίνουν στη δημοσιότητα. Αυτό σημαίνει, ότι οι «παράνομες» από το κράτος παρακολουθήσεις είναι πολλές περισσότερες. Έτσι, το κράτος ψαρεύει φράσεις, σημεία της πόλης, ενδιαφέροντες αριθμούς τηλεφώνου και μαγειρεύει τα στοιχεία του, ώστε να στοιχειοθετεί υποθέσεις και κατηγορίες. Μην ξεχνάμε, ότι όλα αυτά τα δεδομένα λειτουργούν συνδυαστικά. Κάτι που θα πεις σε ένα τηλεφώνημά σου, μία τοποθεσία που θα βρεθείς, η σχέση σου με κάποιον πολιτικό χώρο (ή ακόμα και οπαδικό χώρο), δομούν το προφίλ που το κράτος θα εκμεταλλευτεί για να σε «τραβήξει» σε ένα κελί ή σε μία δίκη.

Social media

Τα social media είναι η Μέκκα της παρακολούθησης. Μάλιστα, το έχει καταφέρει με την οικειοθελή παραίτηση των χρηστών και χρηστριών από τα προσωπικά τους δεδομένα. Ας υποθέσουμε, ότι έχουμε έναν λογαριασμό σε κάποιο μέσο κοινωνικής δικτύωσης, όπως το «facebook» (όλα τα social media είναι το ίδιο) με ψεύτικα προσωπικά στοιχεία και ανεβάζουμε κάτι που ενοχλεί κάποια κρατικά αυτιά και μάτια, και πάλι, είναι εύκολο να εντοπιστούμε άμεσα. Παίρνουν τα λάθη με τη σειρά:

Το όνομα προφίλ και τα λοιπά στοιχεία όντως μπορεί να είναι ψεύτικα. Παρόλα αυτά, το ότι κάνουμε συνεχώς login από έναν συγκεκριμένο υπολογιστή ή κινητό, ότι έχουμε (πιθανώς) φωτογραφίες μας, σημεία όπου έχουμε βρεθεί, ενδιαφέροντά μας (όπως δράσεις συγκεκριμένων συλλογικοτήτων ή της κερκίδας που στηρίζουμε κτλ), δομεί το προφίλ, που, εν τέλει, είμαστε όντως εμείς. Όλα αυτά συνδέονται σε μία ηλεκτρονική διεύθυνση: την IP, που, πανεύκολα, οι μπάτσοι βρίσκουν από που εκπέμπει μέσω των παρόχων του ίντερνετ. Έτσι, ή σε λίγες ώρες, ή την επόμενη μέρα, πιθανώς, να έχουμε «παρέα» κάτω από το σπίτι μας.

Smartphones και hacking

Κάτι, επίσης, εύκολο με τα κινητά τηλέφωνα, που είναι έξυπνα, είναι το παγιδευμά τους. Πρόκειται για σχετική απλή διαδικασία για γνώστες. Ουσιαστικά, πρό-

κειται για μικρές εφαρμογές που τρέχουν στο παρασκήνιο, μέσα στο κινητό μας, και η δουλειά τους είναι, ανάλογα το είδος τους, να βγάζουν φωτογραφίες συνεχώς την οθόνη μας ή να καταγράφουν τι πατάμε στο πληκτρολόγιό μας.

Έτσι, μπορεί κάποια κακόβουλη δύναμη, όπως το κράτος, να καταγράφει όλη μας τη ζωή, ή τουλάχιστον όση είναι μέσα στο κινητό μας.

Φυσική παρακολούθηση

Όλα τα παραπάνω δεν τα κάνουν ρομπότ και αλγόριθμοι. Παιζουν πολύ σημαντικό ρόλο, αλλά πίσω από όλα αυτά οι άνθρωποι μας συλλαμβάνουν, μας δικάζουν, μας κυνηγάνε κτλ. Έτσι, οι ίδιοι άνθρωποι πιθανώς μας παρακολουθούν και με φυσική παρουσία. Η παρακολούθηση τέτοιου τύπου είναι δύσκολο να εντοπιστεί πολλές φορές, αλλά είναι αυτή που δίνει όλες τις υποθέσεις εν τέλει. Είναι αυτοί οι μπάτσοι που παρουσιάζονται να «ξέρουν» πολλά, είναι τα περιβόητα ανώνυμα τηλεφωνήματα με απόκρυψη, είναι αυτοί οι χαφιέδες, που προσπαθούν να δέσουν όλα τα άτομα, που το κράτος βάζει στο μάτι.

Νέος νόμος για την υποχρεωτική συνεπιμέλεια: Φύλο και τάξη στην κρατική πολιτική

Η οικογένεια ως πεδίο έμφυλων ανισοτήτων και βίας

Η σύγχρονη οικογένεια και οι σχέσεις συζυγικότητας/συντροφικότητας αναπτύσσονται σε ένα προδιαμορφωμένο, πατριαρχικό, κανονιστικό πλαίσιο, με παγιωμένους κοινωνικό-πολιτισμικούς κώδικες και συμβάσεις, που αναπαράγουν τις έμφυλες ανισότητες. Στην οικογένεια (όσο και στις συζυγικές ή άλλου τύπου σχέσεις στο πλαίσιο της πατριαρχίας) επικρατεί μια έμφυλη κανονικότητα με την οποία «οφείλουν» να συμμορφώνονται τα μέλη, που αντανάκλαται στο στερεότυπο περί «δύο συμπληρωματικών» φύλων, με «φυσικούς» ρόλους στη ζωή. Η κανονικοποίηση των έμφυλων ρόλων μέσα από τη φυσικοποίησή τους, συντηρεί, αναπαράγει και κάνει δυσδιάκριτες τις έμφυλες ανισότητες και διακρίσεις, εντός κι εκτός οικογενειακού πλαισίου. Ο έμφυλος καταμερισμός ρόλων εντός της οικογένειας δημιουργεί και συντηρεί ανισότιμες σχέσεις και σχέσεις εξουσίας, των οποίων τα αποτελέσματα ακούμε στις γυναικείες φωνές από το διπλανό διαμέρισμα, διαβάζουμε συχνά στις ειδήσεις, παρατηρούμε στην εξουθενωμένη από την οικιακή εργασία συνάδελφο του διπλανού γραφείου, και συναντάμε σε διάφορες διαβαθμίσεις στην καθημερινότητα.

Διαχρονικά οι εκφάνσεις της έμφυλης ανισότητας πλήττουν δυσανάλογα ποιοτικά και ποσοτικά τις γυναίκες και τις θηλυκότητες. Η ενδοοικογενειακή κακοποίηση ή/και οι πολλαπλές –έμφυλες– διακρίσεις εντός της οικογένειας αποτελούν την πιο διαδεδομένη μορφή βίας και καταπίεσης κατά των γυναικών και των θηλυκότητων, με στόχο την άσκηση εξουσίας και ελέγχου στη ζωή αυτών. Οι επιζώσες αντιμετωπίζουν επώδυνες, καταχρηστικές, εξαναγκαστικές ή/και επιθετικές συμπεριφορές. Κατόπιν απόδρασης από μια βίαιη σχέση, και κατά την ανάληψη της απόφασης για καταγγελία ή αναφορά των περιστατικών κακοποίησης, κατά τη διάσταση ή/και λύση της συζυγικής ή συντροφικής σχέσης, η συνθήκη συχνά γίνεται ακόμα πιο ενεργή και επικίνδυνη για την ψυχοσυναισθηματική και σωματική ακεραιότητα, και για την ίδια τη ζωή των επιζώντων. Στην πυρηνική (αλλά και ευρύτερη!) οικογένεια, κατόπιν διάστασης ή/και λύσης, όταν αυτή αναπτύσσεται σε συνθήκες καταχρηστικών και εξουσιαστικών συμπεριφορών, οι θύτες μέσω διαφόρων τακτικών ασκούν δύναμη και έλεγχο στη ζωή των γυναικών, καθώς και των τέκνων που υφίστανται την εξουσία με άμεσο ή/και έμμεσο τρόπο (ως μάρτυρες γονεϊκής καταχρηστικής συμπεριφοράς ή/και κακοποίησης).

Νομικό πλαίσιο και ενδοοικογενειακή κακοποίηση

Το υφιστάμενο νομικό πλαίσιο προστασίας από την ενδοοικογενειακή κακοποίηση (Νόμος 3500/2006 και Νόμος 4531/2018 – «Σύμβαση της Κων/πολης») ρυθμίζει τη θεσμική διαδικασία για τέτοιου είδους υποθέσεις, με άλλα λόγια, αποτελεί –μαζί με την κοινωνική του πολιτική– τη νόμιμη οδό που προβλέπει το κράτος για την προστασία των επιζώντων ατόμων. Εξετάζοντας την εφαρμογή των σταδίων νομικής αντιμετώπισης, αναδεικνύεται το πρόσημο που τελικά προσλαμβάνουν αυτές οι θεσμικές λειτουργίες.

α) **Στάδιο μήνυσης ή αναφοράς (ακόμα και προφορική) στις αρμόδιες αρχές (εισαγγελία, αστυνομία).** Σε αυτή τη διαδικασία, σύμφωνα με τις εμπειρίες των γυναικών, κυριαρχεί η θεσμική αποθάρρυνση σε όλες τις φάσεις, έως την τελική έκβαση της προσωπικής κατάθεσης της εμπειρίας που βίωσαν ή/και βιώνουν στο «εδώ και τώρα» της ζωής τους. Οι γυναίκες θυματοποιούνται και τραυματίζονται δευτερογενώς, καθώς καλούνται να εκθέσουν τα προσωπικά τους τραυματικά βιώματα σε μη ευαισθητοποιημένους, και συχνά με σεξιστικές προκαταλήψεις, επαγγελματίες στην αστυνομία και την εισαγγελία. Συχνά επαγγελματίες σε θέσεις εξουσίας για την προστασία των γυναικών επιζώσων βίας (αστυνομία, εισαγγελία), αναλαμβάνουν καταχρηστικά συμβουλευτικό ρόλο, μέσα από τη θέση ισχύος που κατέχουν στην πρώτη γραμμή της αντιμετώπισης, με αποτέλεσμα η διαδικασία συχνά και στοχευμένα να παρακάμπτεται ή/και να κατευθύνεται εις βάρος των νόμιμων δικαιωμάτων των καταγγελλόντων, βάλλοντας, ακόμα και τις καταγγέλλουσες, οι οποίες βρίσκονται σε ευάλωτη θέση (π.χ. αιχμές περί ευθύνης της επιζώσας στη βία, εξευτελιστικές εις βάρος της στερεοτυπικές και σεξιστικές συμπεριφορές, αρνητική κριτική της προσωπικότητας της, υποτιμητικός, απαξιωτικός εις βάρος της λόγος κ.ά.). Στο ίδιο στάδιο (μήνυση ή αναφορά), ως αποτέλεσμα της προαναφερθείσας προσέγγισης σε συνδυασμό με τις αγκυλώσεις των υπηρεσιών (αστυνομία, εισαγγελία), παρατηρείται ότι κατά την αυτεπάγγελτη δίωξη του θύτη με την αυτόφωρη διαδικασία (ως ένα ποινικό αδίκημα, έγκλημα ενδοοικογενειακής βίας) στο μεγαλύτερο ποσοστό των καταγγελιών –πλην ελάχιστων εξαιρέσεων– δεν ακολουθείται η αυτόφωρη διαδικασία. Προκαλείται έτσι επαναθυματοποίηση των επιζώσων γυναικών, που παραμένουν σε μη ασφαλείς για τις ίδιες ή/και τα τέκνα συνθήκες, αυξάνοντας την επικινδυνότητα, και ενισχύοντας το αίσθημα της αβοηθησίας και έλλειψης εμπιστοσύνης των επιζώντων, κατά την αναζήτηση προστασίας και περαιτέρω υποστήριξης.

β) **Στάδιο αίτησης έκδοσης ασφαλιστικών μέτρων με παράλληλο αίτημα έκδοσης προσωρινής διαταγής-αγωγή διαζυγίου.** Αυτό το στάδιο προβλέπει την προσωρινή προστασία της επιζώσας με απόφαση που εκδίδεται άμεσα (προσωρινή διαταγή) μέχρι την έκδοση της οριστικής απόφασης, με αιτήματα όπως ανάθεση της επιμέλειας ανηλίκων τέκνων ή/και της γονικής μέριμνας, διατροφή ανηλίκων τέκνων ή/και της ίδιας της γυναίκας, μετοίκηση του δράστη από την οικογενειακή κατοικία, απαγόρευση προσέγγισης σε συγκεκριμένη απόσταση ή/και στους χώρους κατοικίας ή/και εργασίας της γυναίκας, έκδοση διαζυγίου. Η εκπροσώπηση της γυναίκας από δικηγόρο είναι υποχρεωτική, διορισμένης/-ου από την ίδια ή από κάποιο δωρεάν πρόγραμμα νομικής βοήθειας (Πρωτοδικείου, Γενικής Γραμματείας Δημογραφικής και Οικογενειακής Πολιτικής και Ισότητας των Φύλων, Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς). Η εφαρμογή του παραπάνω σταδίου νομικής αντιμετώπισης αποτελεί στην πράξη μία χρονοβόρα διαδικασία (περίπου δύο έως έξι έτη) λόγω των διάφορων νομικών ή δικαστικών κωλυσιεργιών. Είναι οικονομικά επιβαρυντική για το μεγαλύτερο ποσοστό γυναικών, όπως σε περιπτώσεις με οριακό συνολικό δηλωθέν εισόδημα, από το ορισθέν ποσό ένταξης σε δωρεάν πρόγραμμα νομικής βοήθειας. Αλλά και σε περιπτώσεις γυναικών που δύναται οικονομικά να διορίσουν εκπρόσωπο δικηγόρο, στην πορεία το υψηλό συνολικό κόστος των χρονοβόρων διαδικασιών (μέχρι να τελεσιδικήσουν), σε συνδυασμό με τη μη συμμόρφωση του θύτη στις ορισμένες από τον νόμο υποχρεώσεις του (π.χ. μη καταβολή ορισθείσας διατροφής, πολλαπλές αμφίπλευρες μηνύσεις για παραβιάσεις δικαστικών αποφάσεων κ.ά.) έχουν συνέπεια τη χρόνια διάρκεια της κακοποίησης – ακόμα, και σε συνθήκες διάστασης ή/και χωρισμού. Με αυτόν τον τρόπο οι γυναίκες και τα τέκνα εκτίθενται επανειλημμένα, έμμεσα ή άμεσα, σε κίνδυνο, και συχνά τα επιζώντα άτομα οδηγούνται αναγκαστικά σε παραίτηση από τις όποιες νομικές διαδικασίες και διεκδικήσεις των δικαιωμάτων τους, λόγω οικονομικής και ψυχικής εξάντλησης.

Οι αφηγήσεις των γυναικών για τις εμπειρίες τους αποκαλύπτουν βιώματα αισióτιμων βάσει φύλου συγκρούσεων, καταχρηστικών σχέσεων εξουσίας ή/και κακοποίησης, αναδεικνύοντας την κουλτούρα της βίας, η οποία ενισχύεται από το κοινωνικοπολιτισμικό δίκτυο αντιλήψεων και των θεσμών που την περιβάλλουν. Οι λειτουργίες των τελευταίων αντανakλούν ακριβώς αυτές τις αντιλήψεις που εκφράζονται υλικά στις ζωές και τα σώματα γυναικών και θηλυκοτήτων. Τα αριθμητικά ποσοστά, ακόμα και επισήμως, της ενδοοικογενειακής κακοποίησης είναι σκοτεινά, άρα υπάρχει ανεπαρκής γνώση της πραγματικής διάστασης και δυναμικής του φαινομένου. Ένα μεγάλο ποσοστό ευθυνών για καταχρηστικές ή/και κακοποιητικές πρακτικές δεν καταλογίζεται τελικά στους θύτες με την επιβολή ποινών, μια συνθήκη που προκαλεί θεσμική επαναθυματοποίηση.

Η θεσμική κακοποίηση, που η γυναίκα επιζώσα υφίσταται στην πρώτη γραμμή αντιμετώπισης, κατά την καταγγελία ή αναφορά των συμβάντων, εμποδίζει πρακτικά την αξιοποίηση των νόμιμων –θεσμικών– δικαιωμάτων της. Ταυτόχρονα, πλήττει την ενεργητική συμμετοχή των επιζώντων στη διαδικασία υποστήριξης, την ανάληψη εξουσίας στη λήψη των προσωπικών αποφάσεων και την αυτενέργεια, την ανάκτηση του ελέγχου και του αισθήματος αξιοπρέπειας μέσα από την αναβίωση της εμπιστοσύνης στον εαυτό. Έτσι, αυτού του είδους η κακοποίηση συγκρούεται όχι μόνο με όποια προσπάθεια θεσμικής υποστήριξης, π.χ. μέσω συμβουλευτικής διαδικασίας, ψυχολογικής υποστήριξης κ.λπ., αλλά κυρίως μπλοκάρει την περαιτέρω ανάπτυξη και ελευθερία κινήσεων στα διάφορα επίπεδα και τομείς του προσωπικού, κοινωνικού και πολιτικού βίου.

Ο νέος νόμος για την υποχρεωτική συνεπιμέλεια και οι λειτουργίες του

Ο «νόμος Τσιάρα» για το οικογενειακό δίκαιο περιλαμβάνει μια σειρά διατάξεων που ρυθμίζουν τη λύση του γάμου, το διαζύγιο, και την κατανομή της γονικής μέριμνας και της επιμέλειας των τέκνων. Μεταξύ άλλων, προβλέπει την από κοινού –άνευ συμφωνίας των γονέων– επιμέλεια των αποκτηθέντων τέκνων, καθώς και το ενδεχόμενο εναλλασσόμενης κατοικίας αυτών, δίνει ιδιαίτερη έμφαση στον θεσμό της διαμεσολάβησης σε κάθε περίπτωση, και θεσπίζει ένα –αυθαίρετο– ελάχιστο ποσοστό χρόνου στην κατανομή της επικοινωνίας μεταξύ γονέων και τέκνου. Για την υποχρεωτικού χαρακτήρα κατεύθυνση που δίνει στους διακανονισμούς για τη λύση του γάμου –και ιδιαίτερα στην από κοινού άσκηση της γονικής μέριμνας– επικαλείται την «αρχή ισότητας των γονέων». Αναφέρεται όμως σε μια πλασματική, κατασκευασμένη ισότητα με γραμμικές κοινωνικές σχέσεις, αγνοώντας τις έμφυλες σχέσεις εξουσίας, όπως και τις ταξικές και άλλες ανισότητες. Παρουσιάζει μια ψευδή κοινωνική πραγματικότητα στις έμφυλες σχέσεις, η οποία δεν ανταποκρίνεται ούτε στις πραγματικές διαστάσεις των ανθρωπίνων σχέσεων, όπου κάθε περίπτωση έχει τις ιδιαιτερότητές της, ούτε στις πολύπλοκες διεργασίες

κατά τη λύση μιας γονεϊκής έννομης συμβίωσης, όταν δεν είναι δυνατές συνθήκες «συμμαχίας» μεταξύ των εμπλεκόμενων μερών (γονέων και παιδιών). Η ενδοοικογενειακή βία είναι αόρατη στον νόμο, δεν προβλέπεται ούτε εξαιρείται από την κατεύθυνση που δίνεται, παρά μόνο αν υπάρχει «αμετάκλητη» καταδίκη του θύτη.

Οι προβλεπόμενες ρυθμίσεις καλούνται να εφαρμοστούν ανεξαιρέτως, λοιπόν, μέσω της νομικής οδού, και μέσω δικαστικών αποφάσεων στις προϋπάρχουσες συνθήκες ανισοτήτων. Η παραγνώριση των έμφυλων ανισοτήτων και των διακρίσεων ή/και των σχέσεων εξουσίας που μπορούν να υφίστανται εντός του οικογενειακού πλαισίου και του γάμου, προφανώς λειτουργεί επιβαρυντικά για τις γυναίκες και τα αποκτηθέντα τέκνα τους. Σε πολλές περιπτώσεις διακινδυνεύονται τα θεσμικά δικαιώματα των γυναικών και των παιδιών, αφαιρώντας ή υποτιμώντας το δικαίωμα στην αυτενέργεια και αυτοδιάθεση. Η θέσπιση του δικαιώματος, ακόμα και κακοποιητικών συζύγων ή συντρόφων, στην από κοινού επιμέλεια και μέριμνα, που δεν αμφισβητείται μέχρι την «αμετάκλητη καταδίκη» τους, εντείνει τη μακροχρόνια έκθεση γυναικών και παιδιών σε κακοποιητικές συμπεριφορές και κίνδυνο, και αυξάνει τη θεσμική επαναθυματοποίηση.

Τα επιζώντα μέλη της οικογένειας εγκλωβίζονται νομικά, ενώ οι θύτες ενισχύονται με έννομη δύναμη και εξουσία. Τα προβλεπόμενα των διατάξεων πρόκειται να αποθαρρύνουν συστηματικά τις γυναίκες με παιδιά από τη διάσταση ή τη λύση –ακόμα και του κακοποιητικού– γάμου, ενισχύοντας σημαντικά το σχήμα της πατριαρχικής οικογένειας. Πρόκειται για μια νομοθετική μεταρρύθμιση που προασπίζει και ενισχύει την πατριαρχική οικογένεια, προωθώντας το στερεότυπο της ως ενιαίας, συμπαγούς ομάδας, ακόμα και σε συνθήκες ανισότιμες ή/και μη ασφαλείς για τα πιο ευάλωτα μέλη, εντός και εκτός οικογενειακής συμβίωσης.

Το κράτος παρεμβαίνει με το νομικό οπλοστάσιό του για να ρυθμίσει τις κοινωνικές σχέσεις στο πλαίσιο της οικογένειας, δίνοντας μια συγκεκριμένη κατεύθυνση με έμφυλο πρόσημο. Παράλληλα, ευνοεί τους οικονομικά ισχυρούς, δημιουργώντας παράθυρα διαφυγής από το οικονομικό βάρος της διατροφής. Όμως, η ικανοποίηση των συμφερόντων του «λόμπι των ενεργών μαπαμπάδων» δεν είναι η μοναδική λειτουργία μιας τέτοιας πολιτικής. Η συνεισφορά του νέου νόμου στην κρατική πολιτική μπορεί να συνοψιστεί χοντροκομμένα ως εξής: το κράτος κατά κάποιο τρόπο περνά από την εσκεμμένη, θεσμική αγνόηση των δομικών ανισοτήτων εις βάρος των γυναικών, στην εσκεμμένη, θεσμική αγνόηση της βίας κατά των γυναικών – τουλάχιστον εντός της οικογένειας.

Η άσκηση μιας αντιδραστικής έμφυλης πολιτικής συμπίπτει απόλυτα με την ατζέντα της άσκησης αντιδραστικής πολιτικής ευρύτερα. Σε μια περίοδο κρίσης της κοινωνικής αναπαραγωγής, όπου η πρόνοια και η μέριμνα συρρικνώνονται, το κράτος και το κεφάλαιο ποντάρουν στη λειτουργία της οικογένειας ως όχημα επιβίωσης για τα πληττόμενα κομμάτια. Αυτό υπονοεί την περιχαράκωση των γυναικών σε ρόλους φροντιστικούς και αναπαραγωγικούς, και την υποτίμηση της ζωής των γυναικών και των θηλυκοτήτων – κάτι που συμβαίνει ήδη με τη γυναικεία εργασία. Παράλληλα συρρικνώνεται ο χώρος για μονογονεϊκές ή άλλου τύπου οικογένειες πέρα από την «παραδοσιακή», πατριαρχική μορφή, η οποία εμπεριέχει τις ζητούμενες λειτουργίες ως μορφή κοινωνικής οργάνωσης. Στην ίδια κατεύθυνση, οι ζωές των γυναικών υποτιμωμένων κοινωνικών ομάδων –έγκλειστες, μετανάστριες, προσφύγιες, ρομά και άλλες– υφίστανται ακόμα μεγαλύτερη περιθωριοποίηση και απαξίωση.

Στο πλαίσιο αυταρχικοποίησης των καθεστώτων διακυβέρνησης, τα παραδείγματα άσκησης αντιδραστικής έμφυλης πολιτικής άλλων κρατών είναι άφθονα: Από την αποποινικοποίηση της ενδοοικογενειακής βίας στη Ρωσία το 2017 (με τις ευλογίες της ρωσικής εκκλησίας), την απαγόρευση των εκτρώσεων στην Πολωνία (πάντα με τις ευλογίες της εκκλησίας), μέχρι την πρόσφατη αποχώρηση της Τουρκίας από τη Σύμβαση της Κων/πολης, οι ζωές και τα σώματα γυναικών και θηλυκοτήτων τίθενται σε ένα καθεστώς διαρκούς διακινδύνευσης. Κατά την τρέχουσα συγκυρία, στο ελληνικό κράτος, η τροποποίηση του οικογενειακού δικαίου δεν είναι η μόνη συντηρητική μεταρρύθμιση στο πεδίο της έμφυλης πολιτικής, αλλά συνοδεύεται και από άλλες παρεμβάσεις, με ενδεικτική τη μετονομασία της Γενικής Γραμματείας Ισότητας Φύλων σε Γενική Γραμματεία Δημογραφικής και Οικογενειακής Πολιτικής και Ισότητας Φύλων, υποδεικνύοντας τη συνολική κατευθυντήρια γραμμή στο έμφυλο ζήτημα. Η συνέχεια μένει να φανεί στους δρόμους, τις πλατείες και τις γειτονιές.

✎/ Carlita Syrichta & Shosanna

*Οι πληροφορίες για την ενδοοικογενειακή κακοποίηση και τη νομική αντιμετώπιση αντλούνται από την Carlita, εργαζόμενη σε δομή επάνω στο έμφυλο ζήτημα.

Νέα Πατριαρχικής Πραγματικότητας

Τουρκία: Αποφυλακίστηκε μετά από 4 μήνες η Μελέκ Ιπέκ, η γυναίκα που είχε αμυνθεί απέναντι στον βασανιστή σύζυγό της πυροβολώντας τον. Σε μια σπάνια απόφαση το αρμόδιο δικαστήριο αναγνώρισε την αυτοάμυνά της. Νωρίτερα, το τουρκικό κράτος είχε αποχωρήσει από τη «Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης», αφήνοντας θεσμικά ακάλυπτες τις γυναίκες και τα υποκείμενα που υφίστανται έμφυλη και οικογενειακή βία. Μια κίνηση γεμάτη πατριαρχικό συμβολισμό, παρόμοια με το «σκάνδαλο του καναπέ» στη συνάντηση Ερντογάν- Ε.Ε. Η Σύμβαση, που αφορά στην «καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών και την ισότητα των φύλων», στοχοποιείται από τους συντηρητικούς κύκλους ως υποβιβαστική των αξιών της οικογένειας και του γάμου. Στο ίδιο πνεύμα κινούνται οι εγχώριοι πατριαρχικοί κύκλοι με το νομοσχέδιο για την «υποχρεωτική συνεπιμέλεια» που έμμεσα παραβιάζει την εν λόγω συνθήκη.

Τουρκία: το μικρό πλακάτ γράφει «αυτοάμυνα ενάντια στην ανδρική βία»

Ο ΕΟΔΥ πιστός στην παράδοση του ΚΕΕΛΠΝΟ για τις οροθετικές γυναίκες στις 31/03 ανακάλεσε τον αποσπασμένο γυναικολόγο της «Μονάδας ειδικών λοιμώξεων κύησης» του νοσοκομείου «Ε. Βενιζέλου» στα κεντρικά του, στο τηλεφωνικό κέντρο. Με αυτή την κίνηση κλείνει τη μοναδική νοσοκομειακή μονάδα στη χώρα που μπορεί να παρέχει εξειδικευμένη φροντίδα σε έγκυες οροθετικές συνεργαζόμενη με τις «Μονάδες λοιμώξεων» των γενικών νοσοκομείων.

Η πατριαρχία ασκεί βία και υποτιμά τις ζωές των τρανς ατόμων: Στα μέσα Απρίλη μια τρανς γυναίκα βρέθηκε απαγχονισμένη σε οικοδομή στους Αμπελόκηπους. Η κοπέλα, που φέρεται να αυτοκτόνησε, είχε κακοποιηθεί και τραυματιστεί από τον σύντροφό της λίγες μέρες νωρίτερα. Στα μέσα Μαΐου το Σωματείο Υποστήριξης Διεμφυλικών (ΣΥΔ) δημοσίευσε ένα περιστατικό τρανσφοβίας, όπου άλλη τρανς γυναίκα δέχτηκε λεκτική επίθεση με απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς από μαθητές γυμνασίου στον Πειραιά, την ώρα λειτουργίας του σχολείου, ενώ, κατόπιν, καθηγητής του σχολείου υποβαθμίζοντας το περιστατικό της απευθύνθηκε σε λάθος γένος. Η ίδια γυναίκα, σύμφωνα με πληροφορίες, δέχεται επιθέσεις από ανήλικους με νεράτζια και πέτρες στο σπίτι της λόγω της ταυτότητας φύλου της.

Η Δημήτρης από τη Σουαμινιά Λέσβου είχε την ατυχία να γεννηθεί στην ελληνική επαρχία. Στα 14 που είπε στους γονείς της ότι είναι κορίτσι, στάλθηκε στο ψυχιατρείο. Στο εξής θα έπρεπε να παίρνει φάρμακα δια βίου. Μεγάλωσε στο χωριό περιθωριοποιημένη. Έφυγε στην Αθήνα, ζώντας στα όρια του περιθωρίου, ώσπου επέστρεψε στο νησί για να φροντίσει την άρρωστη μητέρα της. Τη φρόντισε για 25 χρόνια. Μετά το θάνατο της, έμεινε στο χωριό, παραμένοντας δακτυλοδεικτούμενη. Τα Χριστούγεννα του 2020 έγινε γνωστό μέσα από δημοσιεύματα ότι ανήλικοι έκαναν επιθέσεις στη Δημήτρη, ακόμα και μέσα στο σπίτι της, τραβώντας βίντεο με τα κινητά τους. Αργότερα, μέσα από μια άγνωστη σε εμάς αλληλουχία γεγονότων, η Δημήτρης εγκλείστηκε εισαγγελικά, με τη συγκατάθεση των συγγενών της και παρά τη θέλησή της, στο Δρομοκαϊτείο. Εξαφανίστηκε από εκεί στις αρχές Απριλίου. Η εξαφάνιση της κοινοποιήθηκε 50 μέρες μετά.

Η ιστορία της Δημήτρη bit.ly/3pf5pVe

Στη φλεγόμενη από κινητοποιήσεις Κολομβία η 17χρονη Άλισον αυτοκτόνησε ύστερα από τον βιασμό και βασανισμό της από 4 μπάτσους των ESMAD (MAT) κατά τη βίαιη προσαγωγή της στην εισαγγελία, μετά τη διάλυση διαδήλωσης στην πόλη Ποπαγιάν. Σε

άμεση απάντηση οι συγκρούσεις στους δρόμους αναζωπυρώθηκαν και τα κρατητήρια που βασανίστηκε η Άλισον πυρπολήθηκαν από διαδηλωτ(ρι)ες.

***Η κουλτούρα της πατριαρχίας στην ελληνική κοινωνία μέσα από τέσσερις φράσεις:**

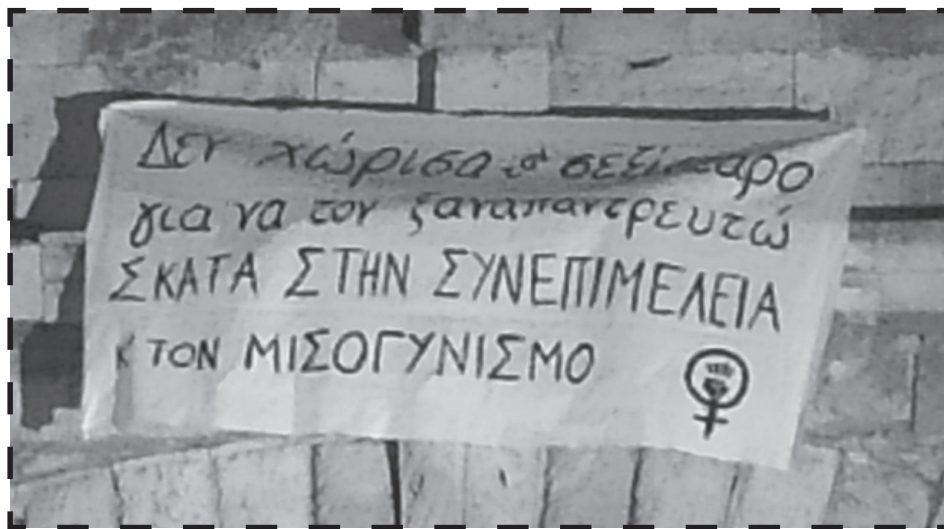
«Έχω ένα βίτσιο, όταν βρω κάτι ωραίο θέλω να το ακολουθήσω», φέρεται να είπε ο επίδοξος βιαστής. Μια αυθόρμητη ομολογία που συμπυκνώνει την κουλτούρα του βιασμού. Εκεί το γυναικείο σώμα υπάρχει μόνο προς ικανοποίηση της ανδρικής επιθυμίας, ως αντικείμενο αυτής, και οι γυναίκες δεν είναι ποτέ υποκείμενα ή φορείς των δικών τους επιθυμιών και αναγκών. Υπό την οπτική αυτή, οι γυναίκες «χρωστάνε» αποδοχή στο παραβιαστικό βλέμμα/ «φλερτ»/ συμπεριφορά.

«Το παιδί είναι τέλειο» είπε ο πατέρας. Καθώς η κουλτούρα του βιασμού είναι κανονικοποιημένη μέσα στην κοινωνία και μέσα στην οικογένεια, η σεξιστική συμπεριφορά ή όσα υποδεικνύει η παραπάνω φράση του «παιδιού» δεν αναγνωρίζονται ως μεμπτά ή αποκλίνοντα. Ο μύθος του «καλού παιδιού» αναπαράγεται –μεταξύ άλλων– μέσα από αυτή την κανονικοποίηση.

«Το παιδί μου είναι εξαιρετικό [...] Δεσμεύομαι να είμαι συνέχεια μαζί του, θα το στείλω και σε ψυχολόγο», είπε η μητέρα. Στην πατριαρχική ελληνική οικογένεια η μητέρα υπευθυνοποιείται από τον έμφυλο ρόλο της για οτιδήποτε κάνει «το παιδί». Η παραβιαστική συμπεριφορά μετασχηματίζεται σε ευθύνη είτε της «προκλητικής» επιζώσας είτε της μητέρας που «καλείται» να επιτελέσει τον ρόλο της. Ο μόνος υπεύθυνος της συμπεριφοράς, ο φορέας της, απαλλάσσεται από την ευθύνη. Η ψυχολογικοποίηση του σεξισμού αποτελεί μια συμπληρωματική οδό ξεπλύματος – που συχνά συνοδεύεται και από επίκληση στα «παραμελημένα» μητρικά καθήκοντα.

«[...] έχει ένα όνομα δεν είναι κανένας αλήτης», είπε η γιαγιά, επικαλούμενη το ρατσιστικό μύθο που στοχοποιεί τις περιθωριοποιημένες ομάδες της κοινωνίας για σεξουαλικές επιθέσεις και σεξισμό. Οι βιαστές δεν είναι ράτσα ειδική, αλλά άνδρες καθημερινοί – κι έχουν και ονόματα.

***Πρόκειται για την υπόθεση σεξουαλικών επιθέσεων και βιασμών από 22χρονο στη Ν. Σμύρνη και αλλού, ο οποίος έχει ήδη αναγνωριστεί από τουλάχιστον 5 γυναίκες. Οι φράσεις αλιεύτηκαν σε σχετικά δημοσιεύματα.**

Πανό στο Ηράκλειο Κρήτης

Εργατικά Νέα

Σχετικά με την προσαγωγή μελών του ΣΣΜ στην Πεύκη

Την Πέμπτη 22 Απρίλη 2021, πέντε μέλη του Σωματείου Σερβιτόρων Μαγειρών και λοιπών εργαζομένων του κλάδου του επισιτισμού, βρεθήκαμε στην περιοχή της Πεύκης, ώστε να πραγματοποιήσουμε ενημέρωση σχετικά με το κατάστημα ΜΑΝΤΕΜΙ.

Περνώντας από το εν λόγω κατάστημα, μοιράσαμε κείμενο στους συναδέλφους και συναδέλφισσες που εργαζόνταν εκείνη την ώρα. Αμέσως μετά την αποχώρησή μας, αντιληφθήκαμε το αφεντικό να τηλεφωνεί αυτομάτως. Δεν αργήσαμε να καταλάβουμε ποιους καλούσε η εργοδότη. Δύο μηχανές της ομάδας ΔΙΑΣ μας σταμάτησαν για έλεγχο λίγο πιο κάτω από το μαγαζί. Από τα μισόλογα των ΔΙΑΣ και τα μηνύματα στους ασυρμάτους, καταλάβαμε εύκολα ότι ένα απλό μοίρασμα είχε «φουσκώσει» σε περιστατικό και συμβάν, με ερωτήσεις εάν κάναμε κάτι, εάν πετάξαμε τρικάκια κτλ. Μετά από ώρα αναμονής και έχοντας ήδη γίνει θέμα στη γειτονιά (καθώς οι αστυνομικές δυνάμεις πληθαίνουν, αλλά και πηγαينوερχόταν για να «δι-αλευκάνουν» την υπόθεση) ενημερωνόμαστε ότι α πάμε στο ΑΤ Πεύκης, καθώς η εργοδότη επιθυμεί να υποβάλει μήνυση. Έτσι μας πήραν περιπολικά και μας οδήγησαν στο τμήμα.

ο ιός της εκμετάλλευσης ζει και βασιλεύει

Η εργοδοτική κατάσταση που επικρατεί στον επισιτισμό:

- αβέβαια μεροκλήματα,
- μηδενικό εργοδοτικό δικαίωμα,
- ανώμαλα δώρα και επιδόματα
- απειλές τύπου των όρων εργασίας με σκοπό τη χειροτέρευση των κερμάτων των εργαζομένων πάνω στις πλάτες μας

ΤΟ ΜΑΝΤΕΜΙ
Πεύκη

Κινονό
Κουκάκι

Το φιλικό κλίμα το οποίο διατίθεται το συνδικαλιστικό σωματείο ΜΑΝΤΕΜΙ, αφορά αποκλειστικά και μόνο τις «απαιτήσεις» τις οποίες επιβάλει η εργοδοτική κατάσταση στην περιοχή. Οι εργαζόμενοι στο σωματείο αυτό, οφείλουν να αντιμετωπίσουν τις εργασιακές τους συνθήκες και να κάνουν ό,τι είναι δυνατόν για να τις βελτιώσουν.

Συμβολίζοντας τον αγώνα των εργαζομένων, οι οποίοι είναι οι πραγματικοί άρνητες της εργασίας, δώρα αντίδοτου, βροδίνες και κυριακάτικες προσκυλλίσεις ούτε για πλάκα.

Σε εκρηκτικό-εκρηκτικό περιβάλλον οι εργαζόμενοι στο κλίμα τη στιγμή που θα διεκδικούν τα δικαιώματά τους, με τηλεφωνήματα από τον δικηγόρο της εργοδοτικής, προκειμένου να «καταργήσει» να απορρίψει την πρότασή του να προχωρήσει σε «μηνύσεις» για εκβίαση και όχι άλλο κατέβασε το κεφάλι της.

Το Κινονό αυτοπροσδιορίζεται ως ένα μεγάλο ανοικτό για όλους και για όλες, ως gay friendly. Είναι ανοικτό στη διαφορετικότητα, μόνο εάν είναι οι φίλοι να πληρώσει τις υπηρεσίες του. Φυσικά, τα παραπάνω πάνε μαζί με τα μισά έσοδα, τα επιδόματα, δώρα-επιδόματα, κυριακάτικα, νυχτερινά, χωρίς καμία όσωση, με απίστευτα απολύσεις, με πλήρη εκμετάλλευση της βίας των εργαζομένων.

Οι συνάδελφοι, λανθάνοντες και οι δύο, κατήγγειλαν τα παραπάνω στην επιθεώρηση εργασίας, το ΙΚΑ και προωθούν τον αγώνα τους για τα συνδικαλιστικά τους δικαιώματα, διεκδικώντας δικαιώματα, δώρα, επιδόματα, αλλά και έσοδα, απέναντι στις ανόμιες και τον τρομακτικό των αφεντικών.

το αντίδοτό μας οι συλλογικοί αγώνες

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΣΕΡΒΙΤΟΡΩΝ ΜΑΓΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΚΛΑΔΟΥ ΤΟΥ ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟΥ

Φτάνοντας στο τμήμα, μιλήσαμε με μέλη του Σωματείου, αλλά και με δικηγόρο και πήραμε τις απαραίτητες συμβουλές. Φυσικά, το θέμα δεν είναι στείρα νομικό ή αστυνομικό. Είναι η επιλογή της εργοδότης να μας «τραβήξει» στο τμήμα, να μας τρομοκρατήσει, με σκοπό να σταματήσουμε να διεκδικούμε τα αυτονόητα.

Τα έχουμε ξανά πει... Στους τσαμπουκάδες, τους εκβιασμούς και τις απειλές των αφεντικών, η μόνη μας απάντηση είναι η συλλογική διεκδίκηση, η οργάνωση στα σωματεία, οι ταξικοί αγώνες και η αλληλεγγύη μεταξύ των συναδέλφων και των συναδελφισσών.

Σωματείο Σερβιτόρων Μαγειρών
και λοιπών εργαζομένων του κλάδου του επισιτισμού

Οι απειλές της εργοδοσίας στην GoLearn δεν θα περάσουν

Κάποια αφεντικά δεν μπορούσαν να περιμένουν την ψήφιση του αντεργατικού νομοσχεδίου και έτρεξαν να εφαρμόσουν την απαγόρευση της απεργίας την ίδια μέρα. Ο λόγος για την εργοδοσία στο τηλεφωνικό κέντρο της GoLearn, όπου, σύμφωνα με καταγγελίες των εργαζομένων εκεί, δεδομένης της καθολικής σχεδόν συμμετοχής τους στην απεργία, κάλεσε μερικούς από όσους και όσες δήλωσαν απεργία να γυρίσουν στα πόστα τους με ξεκάθαρα εκβιαστικό τρόπο.

Τρέμουν στην ιδέα της συλλογικής οργάνωσης και δράσης, τόσο τα αφεντικά του κλάδου, όσο και η κυβέρνηση που με το νέο νόμο ικανοποιεί τους πιο διακαείς τους πόθους. Κι ενώ το νομοσχέδιο ψηφίστηκε αργά το βραδύ χθες μέσα στη Βουλή, χιλιάδες εργαζόμενοι και εργαζόμενες απ' έξω το καταψήφισαν με την απεργία τους. Το μήνυμα έγινε σαφές: δε ζούμε στον 21ο αιώνα μόνο για να δουλεύουμε! Ειδικά στον κλάδο τεχνολογιών, πληροφορικής και επικοινωνιών η συμμετοχή στις απεργίες ήταν πολύ μαζική. Η εικόνα των απεργών από εταιρείες πληροφορικής, τηλεπικοινωνιακών παρόχους και τηλεφωνικά κέντρα στα μπλοκ του Radical I.T. και του ΣΕΤΗΠ μιλάει από μόνη της. Μέχρι και ο ίδιος ο Χατζηδάκης παραδέχτηκε σε προσωπικό του άρθρο στην Ναυτεμπορική ότι η συμμετοχή στον κλάδο ήταν η υψηλότερη, και αυτό δεν είναι τυχαίο.

Όμως οι απεργίες των προηγούμενων ημερών ήταν μόνο η αρχή. Με αλληλεγγύη, οργάνωση και διεκδίκηση μέσα από τα σωματεία μας στους χώρους δουλειάς θα κάνουμε τα πάντα για να μην εφαρμοστεί στην πράξη το κατάπτυστο νομοσχέδιο. Ας το πάρουν χαμπάρι στην GoLearn, αλλά και παντού, ότι δεν θα αφήσουμε κανέναν και καμία μόνη απέναντι στην εργοδοτική αυθαιρεσία. Οι εργατικές διεκδικήσεις δεν μπαίνουν σε καραντίνα, ούτε υποτάσσονται!

Radical IT

Αίτημα της εργολαβικής Manpower για την αποστολή ευαισθητών προσωπικών δεδομένων.

Την Παρασκευή 21/5/2021, λάβαμε ένα εσκεμμένα παραπλανητικό email με αποστολέα την εργολαβική Manpower, το οποίο κάνει λόγο για την νομική υποχρέωσή της, για σχηματισμό ιατρικού φακέλου για τους εργαζομένους της. Με το mail αυτό μας ζητήθηκε η αποστολή του προσωπικού και οικογενειακού μας ιατρικού ιστορικού, καθώς και άσχετες με αυτόν τον, υποτιθέμενο, σύννομο σκοπό, προσωπικές πληροφορίες.

Ως σωματείο και επιτροπή μελών του σωματείου που εργαζόμαστε στην efood, δηλώνουμε ότι κανείς μας δεν είναι υποχρεωμένος να απαντήσει στο συγκεκριμένο mail, πολύ περισσότερο να μοιραστεί τέτοιου είδους προσωπικά δεδομένα.

Το αίτημα της Manpower αποτελεί καταχρηστική ερμηνεία και πρακτική μιας εργοδοτικής υποχρέωσης που απέχει μακριά από την αποστολή των ευαισθητών προσωπικών μας δεδομένων σε άγνωστους αποστολείς. Πολύ περισσότερο δε, που ο σκοπός για τον οποίο θα συλλέγονται τα συγκεκριμένα δεδομένα («εκτίμηση καταλληλότητας εργαζομένων»), παραπέμπει σε μια εργασιακή λογική που ουδεμία σχέση μπορεί να έχει με την αίσθηση δημοκρατίας και ασφάλειας που οφείλουν οι εργοδότες να εξασφαλίζουν στους εργαζομένους τους.

Επιτροπή εργαζομένων efood
Συνέλευση Βάσης Εργαζομένων Οδηγών
Δικύκλου (ΣΒΕΟΔ)

Εργατικές δολοφονίες και εργατικά «ατυχήματα»

Υπέκυψε στα τραύματά του, ο 59χρονος λιμενεργάτης που τραυματίστηκε σοβαρά, το Σάββατο 19/6 στο εμπορικό λιμάνι της Θεσσαλονίκης. Ο 59χρονος τραυματίστηκε σοβαρά στα δύο κάτω άκρα από περονοφόρο μηχανήμα το οποίο εκτελούσε εργασίες εναπόθεσης φορτίου. Μετά το ατύχημα παρελήφθη από ασθενοφόρο όχημα του ΕΚΑΒ και μεταφέρθηκε στο Γενικό Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης «ΑΧΕΠΑ», όπου υπεβλήθη σε χειρουργική επέμβαση, ενώ στη συνέχεια εισήχθη στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας.

Ένας 48χρονος έχασε τη ζωή του στη διάρκεια της νυχτερινής βάρδιας σε εργοστάσιο της «Atlas Tapes» στην Αταλάντη Φθιώτιδας, όταν το μηχανήμα παραγωγής του οποίου ήταν χειριστής τον τραυμάτισε θανάσιμα.

Δύο χωριστά «εργατικά δυστυχήματα» στα κάτεργα των υπεργολαβιών της ΔΕΗ οδήγησαν στη δολοφονία πέντε εργατών εργολαβικών.

Τρεις εργαζόμενοι της ΔΕΗ νεκροί από ηλεκτροπληξία είναι ο τραγικός απολογισμός του «εργατικού δυστυχήματος» που συνέβη στο Γυμνό Ευβοίας. Ένας ακόμα τραυματίστηκε. Οι τρεις εργαζόμενοι βρήκαν ακαριαίο θάνατο την ώρα που εκτελούσαν εργασίες υπογειοποίησης καλωδίων της ΔΕΗ.

Εργάτες έχασαν τη ζωή τους στον ΑΗΣ Κοζάνης όταν έπεσαν από ύψος 80 μέτρων την ώρα που έβαφαν τον πύργο ψύξης της μονάδας 5. Σε κακή συντήρηση του εξοπλισμού από τον οποίο «κρέμονταν» οφείλεται το «δυστύχημα».

Δύο εργαζόμενες τραυματίστηκαν σοβαρά στη Μονάδα Διανομής (ΜΔ) Αιγάλεω των ΕΛΤΑ, σε «εργατικό ατύχημα», όταν καταπλακώθηκαν από χρηματοκιβώτιο.

Σοβαρό «εργατικό ατύχημα» σημειώθηκε στις 25/4, σε λατομείο εξόρυξης αδρανών υλικών στην Ψάχα Παραμυθιάς στη Θεσπρωτία. Κατά τη διάρκεια συντήρησης μηχανημάτων του λατομείου, μπήκε σε λειτουργία ο ταινιόδρομος του σπαστήρα του μηχανήματος, με αποτέλεσμα να μαγκώσει το χέρι 46χρονου εργάτη. Ο άτυχος άνδρας μεταφέρθηκε ακρωτηριασμένος από τον ώμο, αρχικά στο Κέντρο Υγείας Παραμυθιάς και στη συνέχεια στο Νοσοκομείο Χατζηκώστα Ιωαννίνων. Ωστόσο, το ακρωτηριασμένο μέλος δεν ήταν εφικτό να σωθεί.

Το φάντασμα του λιανεμπορίου και ο δικός μας Σίσυφος

«Έχουμε ήδη καταλάβει ότι ο Σίσυφος είναι ο παράλογος ήρωας, τόσο για τα πάθη του όσο και για το βασανιστήριό του. Η περιφρόνησή του απέναντι στους θεούς, το μίσος του για τον θάνατο και το πάθος του για τη ζωή, του στοίχισαν τούτο το ανείπωτο μαρτύριο όπου όλο το είναι του επιδίδεται σε κάτι που δεν τελειώνει ποτέ».

~Αλμπέρ Καμύ, Ο μύθος του Σίσυφου

Ποιος κάνει κουμάντο εδώ κάτω;

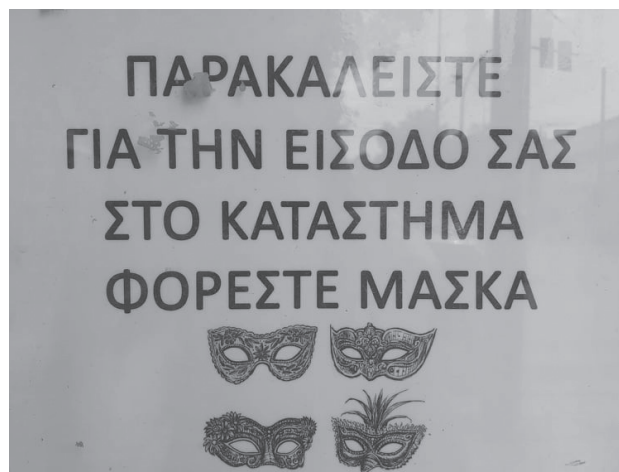
Αυτούς τους μήνες της έκτακτης ανάγκης, που μοιάζουν με ένα πάγωμα του χρόνου, φανερώθηκε ένα χάσμα ανάμεσα σε διάφορους κόσμους της κοινωνικής πραγματικότητας. Μερικά τρανταχτά παραδείγματα συναντήσαμε στο χάσμα ανάμεσα στον κόσμο της εργασίας και της αγοράς, στον κόσμο των ευάλωτων ομάδων και στον κόσμο των ιδεολόγων, στον κόσμο της εστίασης και των μπαρ και στον κόσμο των νοσοκομείων, στον κόσμο των μεταναστών και στον κόσμο των ελλήνων πολιτών. Οι διαχωρισμοί είναι ατελείωτοι, και τους ακούμε διαρκώς γύρω μας. Αυτή η επιβεβλημένη ατομοποίηση μιας διαχωρισμένης ζωής άγγιξε σημεία μιας προαναγγελθείσας διάρρηξης. Φανέρωσε αντιθέσεις. Στο παρόν άρθρο όμως θα περιοριστούμε στο να εξετάσουμε συνοπτικά και κάπως άχαρα εν είδει ενός ελεύθερου συνειρμού, τον αντιφατικό τρόπο που επικοινωνήσαν αυτούς τους μήνες ο κόσμος της αγοράς με τον κόσμο της εργασίας, όπως συναντήθηκε βιωματικά σε μια πολυεθνική εταιρεία που ασχολείται με το εμπόρευμα του ελεύθερου χρόνου και της τεχνολογίας.

Τι συμβαίνει κατά τη διάρκεια μιας έκτακτης συνθήκης φαινομενικής αναστολής λειτουργίας, σε μια εταιρεία εμπορευμάτων που σχετίζονται με αυτή την φριχτή «ψυχαγωγία» και την πώληση ενός βιώματος ελεύθερου χρόνου; Παρατηρήσαμε τρία σημεία στην πρόσφατη έκρηξη αυτής της καπιταλιστικής σχέσης: Άπλετος κρατικός παρεμβατισμός –σε επίπεδο οργάνωσης της αγοράς και σε επίπεδο ενίσχυσής της– με άλλα λόγια, τι θα κλείσει και πώς θα ανοίξει, ποιοι είναι οι όροι λειτουργίας, το ύψος των αποζημιώσεων, το είδος των μέτρων ενέσεων ρευστότητας. Παρά τη φαινομενική αναστολή του κόσμου της αγοράς, είδαμε να δουλεύουμε συνεχόμενες Κυριακές, να κανονικοποιούνται πλήρως οι υπερωρίες (άλλες φορές πληρωμένες και άλλες φορές απλήρωτες) και να διαχειριζόμαστε 2.000 παραγγελίες την ημέρα.

Ένα δεύτερο σημείο υπήρξε η ταχύτατη ρύθμιση της αγοράς στον ψηφιακή χώρα των θαυμάτων. Οι μικρές επιχειρήσεις πάσχιζαν να δημιουργήσουν e-shops και να γράφουν πρόχειρα με μολύβι σε κόλλες A4 «Click Away», οι μικρομεσαίες εκτύπωσαν τις κρατικές επιταγές και οι μεγάλες εταιρίες, οι πολυεθνικές, αύξησαν τον τζίρο τους, πατώντας πάνω στην υπερεργασία των υπαλλήλων ενός ενεργοποιημένου δικτύου παραλαβής-προετοιμασίας-παράδοσης, το οποίο εμπλέκει και απαιτεί συντονισμό όλων των μεγάλων ψαριών στην οικονομική μας αγορά. Σύμφωνα λοιπόν με ένα είδος κοινωνικού δαρβινισμού που ενυπάρχει στην ιδεολογία του νεοφιλελευθερισμού, κάποιες επιχειρήσεις δεν προσαρμόστηκαν, ενώ άλλες άκμασαν, και μάλιστα προώθησαν και εξέλιξαν μια παράλληλη χώρα θαυμάτων, που είναι το εξατομικευμένο τεχνητό βίωμα της ψηφιακής αγοράς.

Το τρίτο σημείο λοιπόν, ως άμεση συνέπεια των παραπάνω, αφορά τα σώματα και την εξάντληση της εργατικής δύναμης των εργαζομένων. Αρχικά, τέθηκαν

υπάλληλοι σε αναστολή, ώστε να θεωρείται η πολύ-εθνική ως πληττόμενη από την πανδημία. Αυτό μεταφράστηκε σε μειωμένο προσωπικό να εργάζεται εξουθενωτικά πάνω σ' ένα αντικείμενο που δεν ήταν το δηλωμένο με βάση τις συμβάσεις του. Αξίζει να σημειώσουμε πως τα φυσικά καταστήματα, πίσω από τα κατεβασμένα τους ρολά, είχαν μετασχηματιστεί σε πρόχειρη αποθήκη. Είδαμε πωλητές τεχνολογίας να συσκευάζουν και να κουβαλούν κούτες, ταμίες να βγάζουν τα μάτια τους ώστε να βρίσκουν προϊόντα μέσα σ' έναν ολόκληρο χαμό από ατακτοποιητά πεταμένα βιβλία και παιχνίδια, ενώ παράλληλα να ασκείται φοβερή ψυχολογική πίεση. Όσες και όσοι έχουμε εργαστεί σε τέτοια πλαίσια γνωρίζουμε πολύ καλά αυτού του είδους την πίεση της απόδοσης, και την εξουσία των αριθμών που μας ασκείται καθημερινά, σε ένα πλαίσιο ανταγωνισμού ακόμα και μεταξύ των καταστημάτων του ίδιου ομίλου. Οι οικονομικοί γίγαντες λοιπόν, δέχτηκαν την απαιτούμενη ρευστότητα από το κράτος, χωρίς προσλήψεις, χωρίς καμία απολύτως αύξηση στους μισθούς, οι οποίοι παραμένουν οι κατώτατοι.

Είσοδος παλαιπωλείου στην Κωδριγκτώνος και Πατησίων // Ίχνος αυθόρμητου πολιτικού σχολίου πάνω στη συγκυρία...

Γιατί ακόμα πάμε για δουλειά;

Ωστόσο ο καπιταλιστικός και παράλογος τρόπος παραγωγής και διανομής άχρηστων εμπορευμάτων δεν αναπαράγεται από άψυχα σώματα που δρουν βάσει ενός μηχανιστικού ορθολογισμού, ή μιας απλής εταιρικής προσταγής. Αντίθετα είναι οι κοινωνικές σχέσεις του κεφαλαίου που δημιουργούν το πλαίσιο δράσης των εργαζομένων, τη συνέχεια και αναπροσαρμογή του καπιταλισμού. Τι εννοούμε με αυτό: Οι αποδοτικοί εργάτες, τα σώματά τους, και αυτός ο διαρκής εκβιασμός της μισθωτής εργασίας, έκαναν δυνατή από τη μία τη συνέχιση της οικονομίας κατά τη διάρκεια των lockdown, και από την άλλη επέτρεψαν κατά περιπτώσεις την αύξηση των κερδών. Το λιανεμπόριο με άλλα λόγια, δεν έκλεισε ποτέ. Η οικονομία δεν σταμάτησε ποτέ. Η μισθωτή εργασία και η εντατικοποίησή της, έσωσε ακόμα μια φορά ένα πλοίο που βούλιαζε. Είδαμε λοιπόν, έναν εξόφθαλμο τρόπο μιας κρατικής πολιτικής εξουσίας να πασχίζει να διατηρήσει την οικονομία και τις υπάρχουσες κοινωνικές σχέσεις: Ακόμα και αν αυτό σημαίνει μια διόγκωση του κρατικού χρέους και μια χρηματοπιστωτική αστάθεια σε μια εποχή που η ύφεση διαφαινόταν ακόμη πριν την πανδημία.

Υπό αυτή τη συγκεκριμένη αντίφαση, μπορούμε να πούμε πως δεν ζούμε μια στιγμή ολοκληρωτισμού, μιας που η κρατική παρέμβαση σε επίπεδο πολιτικής οικονομίας περιορίστηκε στη ρύθμιση και στήριξη της ελεύθερης αγοράς, χωρίς αντάλλαγμα από τη δεύτερη

σε επίπεδο πολιτικής εξουσίας. Και σίγουρα, δεν υπάρχει πουθενά εδώ η επιστροφή κάποιου κοινωνικού κράτους (παραπάνω ή ακόμα πιο βαθιά έχουμε την συρρίκνωσή του), ούτε όμως μπορούμε να πούμε πως η εμβάθυνση του βιοπολιτικού κράτους υπήρξε ο στόχος της πολιτικής εξουσίας. Αντίθετα, βλέπουμε πως βρήκε ένα μέσο, δηλαδή τον έλεγχο των πληθυσμών και αυτή τη διάχυτη ιατροκοποίηση, ώστε να επιτύχει μια μερική απαξίωση του κεφαλαίου, ώστε να συμβάλει στη διατήρηση της οικονομικής μηχανής, όπως κάνουν ιστορικά τα κράτη σε στιγμές πολέμου και κοινωνικής απορρύθμισης, σε στιγμές δηλαδή έκρηξης της καπιταλιστικής σχέσης.

Ποιο είναι τελικά το παράλογο για τον δικό μας Σίσυφο;

Βρισκόμενες πλέον στα μισά ίσως αυτού του παράξενου πολέμου στον δυτικό κόσμο, βλέπουμε μια αναπροσαρμογή των παραγωγικών κλάδων, με ορισμένους να βγαίνουν μπροστά, όπως είναι αυτός του ηλεκτρονικού εμπορίου και των μεγάλων εταιριών μεταφοράς και παράδοσης των προϊόντων. Παρά λοιπόν το φαινομενικό πάγωμα της οικονομίας, είδαμε σύσσωμες κοινωνίες να καταναλώνουν με συσσωρευμένο τρόπο εμπορεύματα που υπό άλλες συνθήκες θα κατανάλωναν με αργότερους ρυθμούς, και αυτό συνέβη απλώς ώστε ο μετά-νεωτερικός άνθρωπος να προσκρούσει στην ίδια τελικά άρνηση της πραγματικής ζωής, να επιμηκύνει την ευημερία της απαγόρευσης, και για να διατηρήσει αυτό που οι ειδικοί καλούσαν «κυνήγι της ευεξίας στην καραντίνα».

Είδαμε, από τη μία, εργάτες και εργάτριες να ζουν για μήνες με επιδόματα, και από την άλλη όσοι βρισκόντουσαν στις «πρώτες γραμμές» να συντονίζονται πλήρως με τις επιταγές των εκάστοτε εταιριών, ακόμα και αν αυτό σήμαινε να πληρώνονται ψίχουλα και να δουλεύουν εξουθενωτικά, σε άσχετο από τη σύμβασή τους αντικείμενο, να υπάγονται διαρκώς σε υποχρεωτικές και αμφιβόλου ποιότητας αυτό-εξετάσεις, ενώ φοβούνται παράλληλα για αγαπημένα πρόσωπα ή και για τις ίδιες.

Τι ήταν αυτό που τελικά διατήρησε αυτά τα διάφορα πεδία ζωής να ρυθμιστούν ώστε να μην αλλάξει τίποτα απολύτως; Ποιο ήταν το Παράλογο που μας κράτησε στο να ανεβοκατεβαίνουμε καθημερινά αυτό το βουνό, κρατώντας με όσες δυνάμεις βρίσκαμε ή εφευρίσκαμε αυτόν τον τεράστιο βράχο στα χέρια μας; Είναι απόλυτα συνετές και προφανές: Είναι ο μισθός, είναι η κοινωνική καπιταλιστική σχέση.

Οφείλουμε να στραφούμε στην πηγή των προβλημάτων μας, στη θεμελιακή δομή αυτού που ενώνει τον κόσμο της αγοράς με τον κόσμο της εργασίας, που είναι η ίδια η μισθωτή εργασία, ανεξάρτητα από το ορατό χάσμα και τους διαχωρισμούς. Παρά το πόσο μακρινό ηχεί, είναι η κατάργησή της που θα απελευθερώσει όλες τις δημιουργικές κοινωνικές δυνάμεις. Για τον Καμύ, ο Σίσυφος είναι ο «προλετάριος των θεών», ο οποίος ενώ γνωρίζει την αθλιότητα της κατάστασής του, είναι η ίδια η επανάληψη της τιμωρίας του που του δίνει τη συνείδηση πως η μοίρα του, του ανήκει. Αν σκεφτούμε τον Σίσυφο ως ένα συλλογικό υποκείμενο της δικής μας μετά-νεωτερικότητας, και ως τον έναν πόλο αυτής της κοινωνικής σχέσης του κεφαλαίου, πιστεύουμε πως ήρθε η ώρα να στείλει αυτόν τον βράχο στο διάολο.

Νεώριο Σύρου: Περιβαλλοντικό έγκλημα, μαφιόζικες πρακτικές και συνθήκες γαλέρας

Η ανάδειξη της συσσώρευσης βαρέων μετάλλων σε επικίνδυνα ποσοστά στον θαλάσσιο πυθμένα της Σύρου τον Σεπτέμβρη του 2019 συμπίπτει με την εξαγορά των τοπικών ναυπηγείων από την ONEX. Προκειμένου να εξασφαλίσει τα συμφέροντα της επένδυσής της, η εταιρεία προχωράει άμεσα στην εφαρμογή μαφιόζικων πρακτικών τρομοκρατίας όσων ανησυχούν για τη θαλάσσια μόλυνση στο νησί, συστήνοντας ένα εργοστασιακό σωματείο που βάζει πλάτη στα συμφέροντά της, ενώ παράλληλα επιδίδεται σε δωροδοκίες φιλανθρωπικού χαρακτήρα σε διάφορους τοπικούς φορείς για να πετύχει τη σιωπηλή τους συναίνεση. Το επόμενο διάστημα η επένδυση προχωράει απρόσκοπτα, η διενέργεια έρευνας για τις θαλάσσιες επιπτώσεις της λειτουργίας των ναυπηγείων καλυπτείνεται με διάφορα προσχήματα από τις αρχές, ενώ μια βιομηχανία διώξεων και μηνύσεων με υπέρογκα ποσά εξελίσσεται εις βάρος αγωνιστών και κατοίκων που διαμαρτύρονται. Η περίπτωση του Νεωρίου Σύρου δεν είναι μόνο ένα μεγάλο περιβαλλοντικό σκάνδαλο με ανυπολόγιστο κόστος για τη θαλάσσια και ανθρώπινη ζωή, αλλά και ένα ενδεικτικό παράδειγμα, τόσο των πρακτικών που χωρίς δισταγμό υιοθετούνται από το κεφάλαιο για την προώθηση των συμφερόντων του, όσο και των εργασιακών συνθηκών που επιφυλάσσει αυτή η «ανάπτυξη». Στη συζήτηση που ακολουθεί με την ομάδα «Οργή από τα κάτεργα» αποτυπώνονται τα κύρια σημεία της υπόθεσης.

Στο νησί της Σύρου εδρεύει ένα ναυπηγείο το οποίο μολύνει την ατμόσφαιρα και τα ύδατα, και δημιουργεί ηχορύπανση όλο το εικοσιτετράωρο, χωρίς να υπάρχει κανένας απολύτως έλεγχος, μέσω της πρακτικής του χαρτζιλικώματος των αρχών από την εργοδοσία, και του τραμπουκισμού από ομάδα εργαζομένων προς την τοπική κοινωνία. Όμως, όσο μεγάλη και αν είναι αυτή η οικολογική/ανθρωπιστική πληγή, εμείς δεν θα ασχοληθούμε με αυτό, μιας και ήδη υπάρχει το Παρατηρητήριο Ποιότητας Περιβάλλοντος Σύρου* το οποίο το κάνει ήδη περίφημα. Η δικιά μας τοποθέτηση ασχολείται εξαρχής με το νέο «εργασιακό μοντέλο Σύρου», που είναι το όνειρο κάθε αφεντικού ενάντια στην εργατική τάξη, καθώς επίσης και με τη φασιστική απειλή που δημιουργείται από κάθε φασιστικό στοιχείο το οποίο ευνοείται, χρηματοδοτείται και σιγοντάρεται από τους ταξικούς εχθρούς μας, εντός και εκτός των εργασιακών μας χώρων στο νησί. Οι τρέχουσες εξελίξεις περιλαμβάνουν δύο νέες αγωγές εις βάρος των αγωνιστών, οι οποίες αυτή τη στιγμή συνολικά φτάνουν τα 3.000.000 για διαφυγόντα κέρδη και συκοφαντική δυσφήμιση, καθώς και την είδηση –από τον δήμαρχο Σύρου και αντιπεριφερειάρχη Κυκλάδων– για σύναψη προγραμματικής σύμβασης μεταξύ περιφέρειας, λιμενικού ταμείου και Πολυτεχνείου Κρήτης, για τη

διενέργεια μελέτης περί μόλυνσης στο λιμάνι της Σύρου, η οποία όμως θα χρηματοδοτηθεί από την εργοδοσία των ναυπηγείων. Εν κατακλείδι, έχουμε μια εταιρεία που ζητάει 3.000.000 από όσους ζητούσαν την έρευνα, αλλά ταυτόχρονα τη χρηματοδοτεί, διότι όπως γνωρίζουμε, στον δικό τους κόσμο ό,τι πληρώνεις το ελέγχεις και σου ανήκει – ακόμα και το αποτέλεσμα.

-Το «Νεώριο» υπάρχει ως βιομηχανική μονάδα στη Σύρο από τον 19ο αιώνα. Έχει αλλάξει πολλές φορές χέρια, έχοντας βρεθεί και υπό κρατικό έλεγχο μέχρι το 1992, όταν η κυβέρνηση πατρός Μητσοτάκη, στο πλαίσιο των ιδιωτικοποιήσεων, το έκλεισε για 2 χρόνια. Το 1994 αγοράστηκε από τη «Νεώριον Νέα Α.Ε.» του ομίλου Ταβουλάρη, που αργότερα απέκτησε και τα ναυπηγεία Ελευσίνας. Τελευταία φορά άλλαξε χέρια το καλοκαίρι/φθινόπωρο του 2019, όταν το ανέλαβε η ONEX Α.Ε. του ελληνοαμερικανού επιχειρηματία Πάνου Ξενοκώστα. Ποια είναι η σχέση του ναυπηγείου με την τοπική οικονομία και κοινωνία;

-Όπως γνωρίζουμε, εντός καπιταλισμού υπάρχουν σχέσεις εξάρτησης εργαζομένων-εργοδοσίας και σχέσεις οικονομικών συγκοινωνούντων δοχείων μεταξύ εργαζομένων και τοπικής κοινωνίας. Όσοι εργοδότες πήραν το Νεώριο στα χέρια τους χρησιμοποίησαν την τακτική της υπερεργασίας δίχως το δικαίωμα της υπερωρίας (γί αυτό και το εργατικό δυναμικό του νησιού δεν ήταν ποτέ αρκετό σε καιρούς «ανάκαμψης», και εργάτες εισέρχονταν από άλλα μέρη), και αφού υπερχρέωναν εργαζόμενους και τοπικές επιχειρήσεις ύδρευσης και ηλεκτροδότησης, κήρυτταν πτώχευση. Μάζευαν όλη τη μπάζα και έφευγαν απ' το νησί αφήνοντας τεράστιο χρέος στην τοπική οικονομία, και τόνους μόλυνσης (βουνά αμμοβολής παρέμεναν στον χώρο του ναυπηγείου μολύνοντας τα πάντα μέσω των ανέμων).

-Εξαγοράζει λοιπόν η ONEX το ναυπηγείο, και συστήνεται το εν λόγω σωματείο με τα εγκάθετα, φιλοεργοδοτικά στοιχεία, και με αναφορές για πρακτικές νοθείας στις εκλογές του σωματείου**. Πώς εξελίχθηκε αυτή η διαδικασία αλλαγής πλεύσης στο σωματείο;

Τα σωματεία του Νεωρίου σε όλες τις εποχές δεν είχαν ξεκάθαρο πολιτικό/ταξικό πρόσημο πέραν αυτού του κομματικού και βαθιού λούμπεν απολιτίκ, και πάντα σε όλες τις κρίσεις, όπως και σε όλη τη χώρα, έψαχναν να βρεθεί κάποιος σωτήρας να διασφαλίσει το μεροκάματο στους εργάτες, και τις μίζες στους εργατοπατέρες. Το αποτέλεσμα ήταν να δέχονται βοήθεια από την άκρα αριστερά (συναυλίες οικονομικής ενίσχυσης, συγκεντρώσεις και πορείες), και αργότερα από την

άκρα δεξιά (διανομή τροφίμων μόνο για Έλληνες εντός του ναυπηγείου). Εν τέλει το απολιτίκ ξέρουμε όλοι πού καταλήγει... Έτσι, με την πρόταση αγοράς από τη μεριά Ξενοκώστα, έπρεπε να ξεκαθαρίσει το τοπίο από αγωνιστικά στοιχεία, και όσοι διεκδικούσαν τα δεδουλευμένα τους δέχθηκαν πογκρόμ από τα άτομα που αργότερα θα έπαιρναν καίριες θέσεις στο εργοστασιακό σωματείο – που έδειξε ξεκάθαρα τις προθέσεις του, ακόμα και πριν τη σύστασή του. Η πολιτική αλλαγή πλεύσης που έγινε ήταν από την πλειοψηφία του απολιτίκ στην πλειοψηφία της ακροδεξιάς.

Από την άλλη πλευρά, το κομμάτι των εργαζομένων με ταξική συνείδηση πάντα διεκδικούσε και αγωνιζόταν για δεδουλευμένα και χρωστούμενα. Δεν ήταν παθητικό, κάθε άλλο, έβρισκε στο πλευρό του και το απολιτίκ κομμάτι των εργαζομένων – μέχρι τη στιγμή που εμφανίστηκε η πρόταση αγοράς Ξενοκώστα. Σε αυτή, ήταν ρήτρα η διαγραφή μεγάλου ποσοστού των δεδουλευμένων, με την υπόσχεση πρόσληψης και σταδιακής εξόφλησης μικρού μέρους αυτών. Τότε, οι –για διάφορους λόγους– ευνοούμενοι επιτέθηκαν στην ομάδα των διεκδικητών. Εννοείται ότι το απολιτίκ κομμάτι των εργαζομένων ακολούθησε όποιους τους κούνησαν το «καρότο» της ανάπτυξης. Τα υπόλοιπα είναι ήδη γνωστά, και αναγράφονται και στο ήδη δημοσιευμένο κείμενο. Το λυπηρό ίσως είναι ότι οι εργαζόμενοι αυτοί δεν βρήκαν τη στήριξη που τους έπρεπε. Στο σήμερα οι αγωνιστές εργαζόμενοι έχουν εκδιωχθεί από τα ναυπηγεία και το νησί, και όσοι παραμένουν αγωνίζονται με όσο καλύτερο τρόπο μπορούν, υπό το συγκεκριμένο καθεστώς στον συγκεκριμένο τόπο.

-Ένα άλλο θέμα που πρέπει να ξεκαθαριστεί παραπάνω είναι η προηγούμενη σύνδεση ατόμων, που τώρα παίζουν τον ρόλο των έμμισθων τραμπούκων από πλευράς του εργοστασιακού σωματείου, με τη «νύχτα» και με το φασιστικό κομμάτι.

-Να ξεκαθαρίσουμε ότι ο πρόεδρος του εργοστασιακού σωματείου υπήρξε πορτιέρης γνωστού κέντρου διασκέδασης του νησιού, και πέραν της οικογενειακής του σχέσης με προηγούμενο εργατοπατέρα, είναι θολή και αβέβαιη η προηγούμενη σχέση του με τα ναυπηγεία. Έχει συμμετάσχει σε όλους τους ξυλοδαρμούς και τους τραμπουκισμούς, και έχει δικογραφία για αυτούς, αν και έχει αποφύγει νομικά τις περισσότερες διώξεις για ευνόητους λόγους. Η υπόλοιπη συμμορία που αναφέρεται στο κείμενό μας απαρτίζεται είτε από άτομα που έκαναν την ίδια εργασία με αυτόν, ή από γνωστούς νταήδες του νησιού. Ακόμα, άτομα τα οποία εισέρχονται για εργασία στο νησί έχουν παρόμοιο προφίλ ή είναι γνωστοί μαχαιροβγάλτες, οπαδοί ποδοσφαιρικών ομάδων

σε περιοχές που είναι γνωστές για τα ναυπηγεία τους. Οι «ακτιβιστές» της Χ.Α. που απαρτίζουν την εν λόγω συμμορία είναι γνωστά πρόσωπα σε όσα συμμετείχαμε στις αντιφασιστικές δράσεις.

-Ποιες είναι οι τρέχουσες εργασιακές συνθήκες στο «Νεώριο»;

-Οι πληροφορίες που έρχονται από εργάτες εκ των έσω είναι οι εξής: **Οι εργαζόμενοι πληρώνονται από τον εκάστοτε εργολάβο, και όχι από την εταιρεία. Οι συμβάσεις είναι ατομικές, βραχυχρόνιες και συνήθως μονοήμερες.** Οι εργαζόμενοι δεν λαμβάνουν ενημέρωση σύμβασης, με τη δικαιολογία κωλύματος λόγω πανδημίας. Τα κρούσματα κουκουλώνονται με την ίδια ευκολία που και τα εργατικά ατυχήματα βαφτίζονται οικιακά ή τροχαία.

-Ποια χαρακτηριστικά παίρνει η τοπική κίνηση ενάντια στη μόλυνση από τα βαρέα μέταλλα; Μπορούμε να μιλήσουμε για κάτι που προσλαμβάνει τα χαρακτηριστικά τοπικού αγώνα με κοινωνικές γειώσεις, ή η όποια κίνηση προσκρούει στην τρομοκρατία και τις μαφιόζικες πρακτικές;

-Αυτή τη στιγμή υπάρχει κυρίως και μόνο το **Παρατηρητήριο Ποιότητας Περιβάλλοντος Σύρου**, το οποίο ιδρύθηκε από άτομα με τα οποία έχουμε συναντηθεί σε διάφορες μορφές αγώνα πέρα του οικολογικού (αντιφασιστικά/αντιρατσιστικά/αντικαπιταλιστικά/αντικατασταλτικά, καθώς και σε όλες τις μορφές κοινωνικής αλληλεγγύης). Η μορφή του συλλόγου είναι αυτή που φανταζόμαστε πως θα είχε το δυνατότερο τυχόν αγωνιστικό αποτέλεσμα στο νησί, όπως έχουν τα πολιτικά και κοινωνικά δεδομένα αυτή τη στιγμή σε αυτό. Ο αγώνας τους έχει φέρει καρπούς εκτός νησιού κυρίως. Εντός νησιού σχεδόν όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης έχουν ως κύριο σπόνσορα την ONEX, και η «πραγματικότητα» για την οποία ενημερώνεται η συριανή κοινωνία μόνο πραγματικότητα δεν είναι. Μια επίσκεψη στις σελίδες των τοπικών Μ.Μ.Ε., με το εμφανές λογότυπο της ONEX, είναι ενδεικτική για τις τοποθετήσεις τους στο ζήτημα. Κατά τα' άλλα, η τρομοκρατία, οι μαφιόζικες πρακτικές

και η πρακτική των εξωδίκων δεν έχουν πτοήσει και λυγίσει στο ελάχιστο τον κόσμο του αγώνα.

-Τελικά, οι τοπικοί φορείς, πλην των τοπικών αρχών που η κωλυσιεργία τους αναδεικνύει τη θέση τους, οι υπόλοιπες συνδικαλιστικές οργανώσεις, τα πρωτοβάθμια σωματεία ή ακόμα και το εργατικό κέντρο, τι θέση παίρνουν για το περιβαλλοντικό σκάνδαλο της θαλάσσιας μόλυνσης από τη μία, και τις ταυτόχρονες προσπάθειες συγκάλυψής του από το εργοδοτικό σωματείο με τις απροκάλυπτα τραμπουκικές, φασιστικές και –προφανώς– αντεργατικές πρακτικές;

-Έχουν πάρει θέση διάφορα κλαδικά σωματεία και σύλλογοι, και αυτό αποδεικνύεται με μια απλή διερεύνηση στο ίντερνετ. Εμείς οφείλουμε να τονίσουμε ότι μιλάμε για τον τόπο όπου ο πρόεδρος του εργατικού κέντρου Κυκλάδων, Μάρκος Βουτσινός, δημοσίευσε δήλωσή του στον τοπικό τύπο μια μέρα πριν την εργατική πρωτομαγιά, όπου στοχοποίησε ονομαστικά τους αγωνιστές ενάντια της μόλυνσης, αφήνοντας υπόνοιες ότι είναι εχθροί της τοπικής ανάπτυξης. Σε εμάς δεν φέρνει καμιά έκπληξη, μιας και την Πρωτομαγιά του 2017 είχαμε έρθει σε λεκτική αντιπαράθεση μαζί του, από τη στιγμή που έδινε βήμα σε wannabe εργατοπατέρες, και ταυτόχρονα υποψήφιους βουλευτές της χρυσής αυγής. Εννοείται ότι δεν τους πήγε καλά.

-Η ONEX μετά την απόκτηση του Νεωρίου Σύρου, πρόσφατα ανέλαβε και τα Ναυπηγεία Ελευσίνας. Η συζήτηση για την «εξυγίανση» των ναυπηγείων και την περαιτέρω «ανάπτυξη» εκ νέου του κλάδου στην Ελλάδα συμπίπτει με την ανάληψη της κρατικής διακυβέρνησης από την τωρινή κυβέρνηση – παρόλο που η ONEX φαίνεται ότι συνομιλούσε και με την προηγούμενη. Επίσης, από σχετικές δηλώσεις και του Βρούτση και του Γεωργιάδη φαίνεται ότι κάτι τέτοιο ταυτίζεται με την ατζέντα της. Μπορούμε να δούμε την τοπική κατάσταση σε σύνδεση με τις ευρύτερες πολιτικές που επιχειρούνται αυτή τη στιγμή από κράτος και κεφάλαιο, την ευρύτερη νεοφιλελεύθερη ατζέντα που υλοποιείται αυτή τη στιγμή, ώστε να δούμε τις συνδέσεις και τις αναλογίες με άλλες περιοχές;

-Πλέον ξεκάθαρα τα αφεντικά μιλούν για το «μοντέλο της Σύρου», το οποίο είναι το όνειρό τους, και ο εφιάλτης κάθε εργαζόμενου. Μιλάμε για τις εργασιακές συνθήκες που προαναφέρθηκαν, και για την ύπαρξη εργοστασιακών σωματείων που θα αγωνίζονται με πάσης φύσεως μέσα για τα συμφέροντα της εργοδοσίας, έχοντας στο πλάι τους την κάθε αρχή, τον κλήρο και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Καπιταλισμό έχουμε και αυτό απαντά στα πάντα.

-Τελικά από τις αναφορές για την κατάσταση στο νησί, με την τρομοκρατία και τις φασιστικές πρακτικές από τη μία, και την επικράτηση εργασιακών συνθηκών κάτεργου από την άλλη, αναδεικνύεται το τι σημαίνει ONEX, δηλαδή το αδιάστατο ελληνικό εφοπλιστικό κεφάλαιο που βρίσκεται από πίσω με τα συμφέροντά του, η συγκάλυψη οικολογικών καταστροφών, οι μπίζνες με το πολεμικό ναυτικό των Η.Π.Α. (συμφωνίες για επισκευές) και όλα τα παρελκόμενα. Τελικά αυτά είναι τα συμφέροντα στα οποία βάζουν πλάτη εκείνοι που βάζουν πλάτη στην εργοδοσία του «Νεωρίου». Θέλετε να προσθέσετε κάτι;

-Συμφωνούμε σε όλα. Αληθεύει η εμμονή τους όσον αφορά στην κατασκευή πολεμικών πλοίων στο νησί της Σύρου, και αυτό ο καθένας μπορεί να το διασταυρώσει με ευκολία. Τέλος, δηλώνουμε ότι αυτοί και οι κάθε «αυτοί» θα μας βρίσκουν μπροστά τους, πίσω τους, δεξιά τους και αριστερά τους. Ούτε ένα βήμα πίσω.

✎ **Οργή από τα κάτεργα**
Επιμέλεια: **Shosanna**

*Σύνδεσμος για τη σελίδα του Παρατηρητηρίου Ποιότητας Περιβάλλοντος Σύρου syrosenvobservatory.gr

**Οι αναφορές για νοθεία σκιαγραφούνται στο αρχικό κείμενο της «Οργής από τα κάτεργα» για τα τεκταινόμενα στη Σύρο, που έχει αναδημοσιευτεί στον διαδικτυακό τόπο της Άπατρης apatris.info/syros-thalassia-molynsi-me-varea-metal/

ΝΕΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

David Graeber

«[...] Ο ρόλος των αναρχικών στα κινήματα αναβαθμίζεται μέσα από την φρεσκάδα των δράσεων, των μέσων και των νέων οργανωτικών δομών-δικτύων που προτάσσουν, αφού καταφέρνουν να δίνουν λύσεις στον σύγχρονο ρευστό και διαδικτυωμένο κόσμο του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα, ακόμα και οι πιο “παραδοσιακές” πολιτικές δυνάμεις να αναγκάζονται να πάρουν στα σοβαρά πλέον τον αναρχικό χώρο, ως έναν σημαντικό παράγοντα του διεθνούς επαναστατικού κινήματος».

Εκδόσεις

ΑΠΑΤΡΙΣ

Περιβαλλοντικά Νέα

Πυρκαγιά στα Γεράνεια Όρη

Η μεγάλη πυρκαγιά που ξεκίνησε από τον Σχίνο Κορινθίας, έκαψε πάνω από 50.000 στρέμματα στα Γεράνεια Όρη, ενώ οικισμοί εκκενώθηκαν.

Τα Γεράνεια Όρη, χαρακτηρισμένη περιοχή Natura 2000, αποτελούν έναν από τους στόχους τοποθέτησης Αιολικού Πάρκου από την αιολική βιομηχανία, αλλά και εργοστασίου εξόρυξης βωξίτη. Λόγω των συλλογικών αντιστάσεων και του χαρακτηρισμού της περιοχής ως Natura, εμποδίστηκε η αδειοδότηση αυτών των έργων. Βέβαια εδώ και κάποιο καιρό, με απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, οι κηρυγμένες αναδασωτέες εκτάσεις κρίνονται κατάλληλες για εγκατάσταση αιολικών πάρκων! Ήδη την επόμενη μέρα, η περιοχή ανακηρύχθηκε αναδασωτέα, διά στόματος υφυπουργού Περιβάλλοντος και Ενέργειας.

Εν κατακλείδι, η απόφαση του ΣτΕ, καθώς και γενικά η νομολογία σχετικά με βιομηχανικές εγκαταστάσεις ενέργειας, ακροβατεί μεταξύ αφέλειας και πονηρίας. Άραγε αναρωτήθηκε κανείς, αν τα κίνητρα ντόπιου και ξένου κεφαλαίου για «πράσινη ανάπτυξη» είναι τόσο καθαρά; Και τελικά, πώς ένα πρωτοσέλιδο για μέρες, αποσιωπά σχεδόν πλήρως την προφανή συσχέτιση πυρκαγιάς και επενδυτικού κεφαλαίου; Ή τέλος, θυμόμαστε και την πυρκαγιά στα Γεράνεια Όρη το καλοκαίρι του 2018;

Πορεία στα Άγραφα

Την Κυριακή 6 Ιούνη πραγματοποιήθηκε η πανελλαδική διαδήλωση υπεράσπισης των Αγράφων, που είχε καλεστεί από την Ανοιχτή Συνέλευση Ενάντια στην Πράσινη Ανάπτυξη και τα Αιολικά στα Άγραφα.

Ο «Τύμπανος» παίζει κεντρικό ρόλο στον σχεδιασμό για μετατροπή της περιοχής σε βιομηχανική ζώνη από ανεμογεννήτριες – έχει μετατραπεί σε πραγματικό εργοτάξιο. Στον Τύμπανο σχεδιάζεται πέρα από την εγκατάσταση 8 ανεμογεννητριών (ύψους 150 μ. η καθεμιά) και η κατασκευή υποσταθμού υψηλής τάσης της ΔΕΗ, μέσω του οποίου θα συνδέεται στο δίκτυο όχι μόνο το συγκεκριμένο αιολικό πάρκο, αλλά και καμιά δεκαριά ακόμα της περιοχής. Όλο το βουνό έχει φαγωθεί, δεκάδες μηχανήματα καθημερινά το λεηλατούν. Σεκιούριτι φυλάει τις εγκαταστάσεις, και κάμερες εποπτεύουν τις χρυσές δουλειές των επενδυτών. Λίγο πιο κάτω έχουν γίνει τα πρώτα βήματα ώστε να προετοιμαστεί πιθανώς η βάση για ανεμογεννήτρια.

Περίπου 200 άτομα έφτασαν στο ση-

μείο γύρω στις 12 το μεσημέρι και πραγματοποιήσαν πορεία προς τον χώρο που συντελείται η καταστροφή. Ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις και σεκιουριτάδες της εταιρείας είχαν παραταχθεί για να προστατέψουν τα συμφέροντα των επενδυτών. Ο κόσμος διεκδίκησε να περάσει τον φραγμό των ΜΑΤ, και η αστυνομία επιτέθηκε με ξύλο και δακρυγόνα. Το μπλοκ ανασυγκροτήθηκε και η διαδήλωση ολοκληρώθηκε. Η διαδήλωση καταγραφόταν συνεχώς από τρεις τουλάχιστον κάμερες της αστυνομίας, και από έμμισθους μπράβους των εταιρειών.

Μπλόκο στις εργασίες για την εγκατάσταση αιολικών εργοστασίων στην περιοχή των Αγράφων. Μπλόκο στην καπιταλιστική ανάπτυξη που λεηλατεί φύση και κοινωνία.

**ΜΑΖΙΚΟΣ, ΜΑΧΗΤΙΚΟΣ
ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΟΣ ΑΓΩΝΑΣ
ΓΙΑ ΖΩΗ, ΥΓΕΙΑ, ΓΗ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΒΟΥΝΑ ΧΩΡΙΣ ΑΙΟΛΙΚΑ
ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΡΑΦΑ**

**Ολόκληρη η ενημέρωση:
athens.indymedia.org/post/1612940**

[Ρέθυμνο] Μπλόκο κατά των ΒΑΠΕ

Τα μεσάνυχτα 16 προς 17 Ιουνίου ήρθε μια ειδοποίηση από το «Συντονιστικό Ρεθύμνου κατά των Βιομηχανικών Ανανεώσιμων Πηγών Ερνέργειας (Β.Α.Π.Ε.)» ότι οι ανεμογεννήτριες που παρέμεναν για χρόνια στο λιμάνι της Σούδας Χανίων, μετά από αλληπάλληλες αποτυχημένες προσπάθειες τοποθέτησής τους, φορτώνονται για να έρθουν στο Ρέθυμνο. Τα αντανάκλαστικά άμεσα. Το ραντεβού στον Κισσό Κάμπο, στο σταυροδρόμι προς τα ορεινά του δήμου Αγίου Βασιλείου, κοντά στο χωριό

Άρδακτος. Ο περισσότερος κόσμος από τα γύρω χωριά, από την πόλη του Ρεθύμνου, αλλά και από Χανιά και Ηράκλειο, συγκεντρώθηκε για να αποτρέψει την τοποθέτηση άλλων τριών «σβούρων» στο βουνό. Κόσμος ετερόκλητος, που ίσως να μην περίμενε κανείς να στεκόταν μαζί, δίπλα-δίπλα, στήνοντας οδόφραγμα, πίνοντας ένα ποτήρι ρακή «για να μην μας τρυπήσει τα σωθικά η υγρασία», λέγοντας ιστορίες από προηγούμενες κινητοποιήσεις κατά των σβούρων ή από την καθημερινότητα της γεωργικοκτηνοτροφικής ζωής. Τους περίμεναν να έρθουν. Έμαθαν ότι συνοδεύονται από ισχυρή αστυνομική δύναμη, δύο κλούβες και 4-5 αμάξια, και έχουν μείνει σταθμευμένοι μετά τις Μοίρες Ηρακλείου, περίπου 60 χιλιόμετρα μακριά από την περιοχή. Καμία υποχώρηση. Το πρωί έφτασε στον Κισσό και ο δήμαρχος του Αγίου

Βασιλείου, Ταταράκης, ο οποίος έχει δείξει μέσα στα χρόνια να υποστηρίζει τις αντιδράσεις των κατοίκων, μη δίνοντας άδεια διέλευσης βαρέων οχημάτων από τον δήμο, και τώρα, καταθέτοντας ασφαλιστικά μέτρα κατά της εταιρείας «ΔΕΗ Ανανεώσιμες», ώστε να μην πλησιάσει καν την περιοχή. Αργότερα, έφτασε και ο Διευθυντής της Αστυνομική Διεύθυνσης Ρεθύμνου, Αλεβυζάκης, ο οποίος έπαιξε το ρόλο του διαμεσολαβητή με την εταιρεία. Τελικά, βλέποντας ότι ο κόσμος δεν υποχωρεί, αλλά ίσα-ίσα, όσο ξημέρωνε αυξανόταν το πλήθος της αντίδρασης, ήρθε η πληροφορία ότι τα φορτηγά με τις ανεμογεννήτριες έκαναν αναστροφή πίσω στη Σούδα.

Αξίζει να σημειωθεί ότι, η εταιρεία «ΔΕΗ Ανανεώσιμες» έχει ξεκινήσει ένα αιολικό πάρκο, χωρίς μέχρι τώρα να καταφέρει να το ολοκληρώσει λόγω των ποικίλων αντιδράσεων, το οποίο πλέον λειτουργεί χωρίς άδεια, καθώς η έγκριση των Περιβαλλοντικών Όρων του έχει λήξει από τον Σεπτέμβριο του 2020. Ενώ ιδιαίτερα για τις τρεις νέες ανεμογεννήτριες που ήθελε να εγκαταστήσει η εταιρεία συντελείται εξόφθαλμη παρανομία. Μάλιστα, με βάση τη διεθνή νομοθεσία, οι ανεμογεννήτριες πρέπει να βρίσκονται σε απόσταση μεγαλύτερη των 500 μέτρων από τους οικισμούς, ενώ στη συγκεκριμένη περίπτωση θα βρίσκονται σε απόσταση μόλις 260 μέτρων από το χωριό Άρδακτος.

Ο συγκεντρωμένος κόσμος αποχώρησε από την περιοχή με δέσμευση επιφυλακής για οποιαδήποτε εκ νέου απόπειρα της εταιρείας.

Νομοσχέδιο Χατζηδάκη:

Η υλοποίηση της νεοφιλελεύθερης ατζέντας μεταρρυθμίσεων και η συνεπαγόμενη απορρύθμιση της εργασίας

Μετά από δύο χρόνια διακυβέρνησης Μητσοτάκη, βρισκόμαστε σε ένα σημείο που τα αυταρχικά και οπισθοδρομικά χαρακτηριστικά της δεν μπορούν να κρυφτούν πίσω από οποιαδήποτε ωραιοποίηση.

Από την αρχή της πανδημίας η κυβέρνηση Μητσοτάκη έδειξε ιδιαίτερα γρήγορα αντανakλαστικά σε δυο μονάχα τομείς: το όργιο καταστολής που εφάρμοσε από τη πρώτη στιγμή, και την πυρετώδη συγγραφή και ψήφιση των πιο ακραίων και αμφιλεγόμενων νομοσχεδίων που έχει δει η χώρα τις τελευταίες δεκαετίες. Χρυσή ευκαιρία ήταν και η πανδημία του covid-19 η οποία δημιούργησε πρόσφορο έδαφος μέσω του καθεστώτος εκτάκτου ανάγκης (που πια έχει εδραιωθεί ως κανονικότητα) για την επιβολή του Θατσερισμού με θρησκευτική ευλάβεια.

Με τα νέα εργασιακά νομοσχέδια να επιβάλλουν τον εργασιακό μεσαίωνα, με την περαιτέρω υποτίμηση της εργασίας, το μέλλον διαφαίνεται μαύρο. Τουριστική σεζόν με «ελευθερία» συνυφασμένη με εξοντωτικά 12ώρα στα εργασιακά κάτεργα των ξενοδοχείων όπου η νέο τροπολογία περί υπερωριών αντί άδειας ισχύει ήδη και στις συμβάσεις περιορισμένου χρόνου. Άδειες λοιπόν που δεν θα δοθούν ποτέ και οι εργαζόμενοι που ρέφαραν το νοίκι και τους λογαριασμούς των ΔΕΚΟ με τα χρήματα των υπερωριών στον Καιάδα.

Αντί για ενίσχυση των υγειονομικών δομών, ξύλο και τρομοκράτηση από τους πραιτοριανούς του Χρυσοχοΐδη. Η ενασχόληση με την «δημόσια υγεία» με μια διεστραμμένη λογική κατέληξε λόγω της συνθήκης να εντάσσεται στο δόγμα «τάξις και ασφάλεια».

Βέβαια η προστασία του κοινωνικού συνόλου από έναν αδιευκρίνιστο και επικίνδυνο εχθρό, ανέκαθεν αποτελούσε το βασικότερο εργαλείο ηθικοποίησης της καταστολής στα μάτια των αστών (και λούμπεν) ψηφοφόρων. Με αυτή την στρατηγική ως λάβαρο, το κράτος καταστέλλει και ταυτόχρονα νομοθετεί για να εκπληρώσει τον ρόλο του, ο οποίος σίγουρα είναι ενάντια στα συμφέροντα όσων δεν ανήκουν στην εγχώρια ελίτ και στους παρατρεχάμενους τους.

Αν και υπάρχουν αρκετά παραδείγματα για τα παραπάνω, το magnum opus της κυβέρνησης Μητσοτάκη φαίνεται να είναι πιθανώς το νομοσχέδιο Χατζηδάκη, το οποίο φιλοδοξεί να αλλάξει θεμελιωδώς το εργασιακό και συνδικαλιστικό τοπίο στην Ελλάδα.

Ή, τουλάχιστον, να θεσμοθετήσει την ήδη υπάρχουσα εργασιακή δυστοπία, για να μην τραφεί καμία αυταπάτη πως το κράτος έστω και στα χαρτιά μεριμνά σε οποιοδήποτε βαθμό για τα δικαιώματα των εργαζομένων.

Αφήνει τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες βορά των αφεντικών, αναιώνοντας κερτημένα αιώνων, και στοχοποιώντας τον ριζοσπαστικό συνδικαλισμό.

Σύνοψη των βασικών αξόνων του νομοσχεδίου

«Ευέλικτο» ωράριο και τηλε-εργασία

Ίσως η σημαντικότερη αλλαγή που φέρνει το νομοσχέδιο είναι η θεσμική κατάργηση του οκταώρου. Το οκτάωρο θεωρείται παρωχημένο στο σύγχρονο εργασιακό περιβάλλον, και η επικαιροποίησή του γίνεται με το πρόσχημα της ευελικτοποίησης του ωραρίου εργασίας. Έτσι, οι εργαζόμενοι/ες θα επιτρέπεται να εργάζονται 10ώρες (συν πιθανές υπερωρίες) με τη κατανόηση πως οι ώρες εργασίας ανά εξάμηνο θα είναι ορισμένες. Σε συνεννόηση με τον εργοδότη, αυτές οι αποκλίσεις θα ανταλλάσσονται με άδειες ή μειωμένο ωράριο. Φυσικά, αξίζει να σημειωθεί πως η υπόσχεση πως οι ώρες εργασίας ανά εξάμηνο δεν μεταβάλλονται είναι ύπουλη: για παράδειγμα, από την στιγμή που γενικά η ένταση της εργασίας που απαιτείται δεν είναι ισοκατανομημένη στο εξάμηνο, οι εργοδότες δύνανται να εκμεταλλευτούν το παραπάνω πλαίσιο προκειμένου να δίνουν ρεπό ή άδειες σε μέρες και περιόδους που εξαρχής θα απαιτούσαν πολύ πιο ήπια εργασία. Επίσης, δίνεται η δυνατότητα μετά από «ατομική συμφωνία» να αυξηθούν οι ώρες υπερωρίας σε 150 ανά εξάμηνο σε όλους τους κλάδους, που σημαίνει τη μείωση του κόστους των υπερωριών για τους εργοδότες. Είναι σαφές πως κάθε νύξη σε ατομική συμφωνία πρέπει να αντιμετωπίζεται με σκεπτικισμό, καθώς οι συσχετισμοί εξουσίας εργοδότη/τριας και εργαζόμενου/ης φυσικά οδηγούν στον εξαναγκασμό των τελευταίων, αφού τα αφεντικά πάντα θα μπορούν να βρουν περισσότερο πειθήνιους εργα-

ζόμενους (είτε από πεποίθηση, είτε από ανάγκη, είτε και από τα δύο), στην ελεύθερη αγορά εργασίας. Τέλος, οι εργαζόμενοι θα μπορούν να εργάζονται έως και 50 ώρες την εβδομάδα σε πενήνήμερη βάση, και το συγκεκριμένο πλαίσιο θα προωθείται με ατομικές συμβάσεις εργασίας, οι οποίες προβλέπουν την απευθείας συμφωνία εργαζόμενου/ης και εργοδότη/τριας, καθιστώντας τις εργαζόμενες και τους εργαζόμενους εντελώς εύαλωτες/ους στις πιέσεις της εργοδοσίας. Σχετικά με τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας, δικαίωμα συλλογικής διαπραγμάτευσης και υπογραφής θα έχουν μονάχα οι οργανώσεις εργαζομένων που έχουν εγγραφεί στα νομοθετημένα Ψηφιακά Μητρώα.

Στα πλαίσια της ευελικτοποίησης του ωραρίου εργασίας, καθιερώνεται θεσμικά και η τηλε-εργασία, η οποία αποτελεί ιδανικό τρόπο εκμετάλλευσης των εργαζομένων καθώς είναι δύσκολο (έως αδύνατο) να ποσοτικοποιηθούν αντικειμενικά οι ώρες εργασίας, δυσκολεύοντας έτσι τον εντοπισμό εργοδοτικών αυθαιρεσιών όπως οι απλήρωτες υπερωρίες. Οι ρυθμίσεις αυτές, οι οποίες μάλιστα διαφημίζονται ως φιλεργατικές, δημιουργούν τα κατάλληλα παράθυρα προς την ακόμα μεγαλύτερη καταδυνάστευση των εργαζομένων από τα αφεντικά, πάντα με τις πλάτες του κράτους. Σημειώνεται πως το νομοσχέδιο προβλέπει τυπικά το δικαίωμα στην αποσύνδεση, το δικαίωμα της/του εργαζόμενης/εργαζόμενου να μην απαντά σε email και τηλεφωνήματα που σχετίζονται με την εργασία εκτός ωραρίου. Όπως αναφέρεται στο νομοσχέδιο, «απαγορεύεται κάθε δυσμενής διάκριση σε βάρος του/της τηλεεργαζόμενου/ης επειδή άσκησε το δικαίωμα αποσύνδεσης», ωστόσο όπως και σε αντίστοιχες περιπτώσεις που «απα-

γορεύεται η δυσμενής διάκριση», η διάταξη είναι κενή ουσίας καθώς οι πραγματικοί λόγοι άσκησης δυσμενούς διάκρισης σε κάθε περίπτωση δεν μπορούν ούτε ως ή άλλως να ελεγχθούν θεσμικά. Η τηλε-εργασία θα μπορεί να είναι πλήρης, μερική ή εκ περιτροπής.

Σχετικά με τις γονεϊκές άδειες, για τους άνδρες θεσπίζεται 14ημερη άδεια τοκετού, και 6μηνη γονεϊκή έως ότου το παιδί γίνει 8 ετών. Ωστόσο, προβλέπονται και «διευκολύνσεις» για τους νέους γονείς μέσω τηλε-εργασίας, οι οποίες εγκυμονούν τις παθογένειες που αναλύθηκαν παραπάνω. Αυτά, και χωρίς ίχνος αυτοσαρκασμού, διαφημίζονται ως προσπάθεια καταπολέμησης των έμφυλων διακρίσεων εις βάρος των γυναικών στην εργασία.

μης απεργίας απαιτείται συμμετοχή μεγαλύτερη του 50%. Ο συνδυασμός στοχοποίησης του συνδικαλισμού και της απαίτησης συμμετοχής του 50% για την κήρυξη απεργίας δείχνει στρατηγική επίθεση ενάντια στο δικαίωμα στην απεργία, περιορίζοντας σημαντικά τις δυνατότητες των σωματείων. Αυτό δεν είναι ανεξάρτητο από το ότι η Γενική Συνέλευση πρέπει να παρέχει δυνατότητα ηλεκτρονικής ψηφοφορίας και συμμετοχής, διευκολύνοντας τη συμμετοχή των αντιδραστικών στις ψηφοφορίες. Ακόμα, σύμφωνα με το ν/σ, το προσωπικό «ασφαλείας» που πρέπει να εξακολουθεί να εργάζεται σε περίπτωση απεργίας στις επιχειρήσεις που η λειτουργία τους είναι κρίσιμη για το κοινωνικό σύνολο, στο δημόσιο, τους ΟΤΑ και τα ΝΠΔΔ, ορίζεται σε τουλάχιστον 40%, και άρα σχεδόν οι μισοί ερ-

Επίλυση συλλογικών διαφορών

Τέλος, αξίζει να γίνει μνεία στις διατάξεις του ν/σ που αφορούν την επίλυση των συλλογικών διαφορών. Αρχικά, υποβιβάζει την ισχύ της Επιθεώρησης Εργασίας κάνοντας την (ακόμα περισσότερο) διακοσμητική, και κάνει την διαδικασία καταγγελίας εργοδοτικών αυθαιρεσιών όσο το δυνατό πιο χρονοβόρα: καθιστά τις συγκρούσεις μεταξύ εργοδοτών - εργαζόμενων «ατομικές διαμάχες» που αρμόδια για την επίλυση τους δε θα είναι η Επιθεώρηση Εργασίας, αλλά ο Οργανισμός Μεσολάβησης και Διαιτησίας (ΟΜΕΔ). Πριν την προσφυγή στον ΟΜΕΔ επιλύεται η αμφισβήτηση της συλλογικής αντιπροσωπευτικής ικανότητας, και θεσπίζεται σαν στάδιο προληπτικού ελέγχου ειδική επιτροπή της πληρότητας των αιτήσεων μεσολάβησης και διαιτησίας. Είναι έκδηλη, λοιπόν, η μεθόδευση της κατάργησης οποιασδήποτε προστασίας των εργαζόμενων μέσω της γραφειοκρατίας, και της ανάθεσης διαμεσολαβητών που υπόκεινται στη πολιτική εξουσία.

Λίγα λόγια για την έκθεση της επιτροπής Πισσαρίδη

Ο Χριστόφορος Πισσαρίδης είναι οικονομολόγος και καθηγητής στο London School of Economics (LSE). Ο ίδιος, και μια επιτροπή οικονομολόγων της οποίας ηγείται, συνέταξαν ένα κείμενο το οποίο παρουσίασαν στον Κ. Μητσοτάκη, με σκοπό να αλλάξει η εικόνα της ελληνικής οικονομίας μέσα στα επόμενα 10 χρόνια, και συγκεκριμένα να επιτευχθεί αύξηση του πραγματικού ΑΕΠ κατά 3.5% μ.ο. Η έκθεση της επιτροπής συμβουλεύει την αποχώρηση του κράτους από τις προστατευτικές του υποχρεώσεις προς τους πολίτες, καθώς και τη συρρίκνωση της κοινωνικής ασφάλισης προς όφελος των ασφαλιστικών εταιρειών, την υποτίμηση του κόστους εργασίας και την «μείωση των κοινωνικών δαπανών». Η σημασία της έκθεσης είναι μεγάλη, καθώς εκτός από τη προφανή επιρροή στο ν/σ Χατζηδάκη, πιθανώς να προμηνύει και αλλαγές σε επερχόμενα ν/σ.

Αν και η έκθεση αφορά και εργασιακά αλλά και το ασφαλιστικό, οι προτάσεις σχετικές με τα εργασιακά που αποσκοπούν στην «ανάπτυξη», περιλαμβάνουν τη μείωση του φορολογικού και ασφαλιστικού βάρους στις εταιρείες, μέσω σταθεροποίησης των εισφορών υγείας, της απάλειψης της εισφοράς αλληλεγγύης, τη μείωση του κατώτατου ορίου ασφαλιστέου εισοδήματος, και την εφαρμογή ενιαίας κλίμακας φορολογίας, δηλαδή, την με κάθε τρόπο ελαχιστοποίηση των υποχρεώσεων της εργοδοσίας απέναντι στους εργαζόμενους.

Είναι ξεκάθαρο πως η Θατσερικής πνοής επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα και τον συνδικαλισμό κλιμακώνεται στο ν/σ Χατζηδάκη. Αν και δεν αποτελεί κεραυνό εν αιθρία, καθώς ήταν γνωστό πως η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη θα πολεμούσε κάθε εργασιακό κεκτημένο με σκοπό να ευνοήσει το κεφάλαιο και τα αφεντικά με όποιο τρόπο της είναι δυνατό. Ωστόσο, η αντίδραση δε δύναται να μένει σε θεωρητικό επίπεδο, καθώς η απειλή είναι εξαιρετικά ζοφερή και άμεση, και κινδυνεύουμε (και όχι μόνο στο τομέα των εργασιακών) μετά τη πανδημία να επιστρέψουμε σε ζωές που δε θα αναγνωρίζουμε. Στη τωρινή συγκυρία το εργατικό κίνημα καλείται να απαντήσει μαχητικά, και να δείξει πως κάθε αντίστοιχη προσπάθεια κατακρεούργησης των δικαιωμάτων των εργαζόμενων θα αντιμετωπίζεται μονάχα όπως της αρμόζει.

✎ Raskolnikov

Το παρόν κείμενο βασίζεται στην αντίστοιχη παρουσίαση που έγινε στην κατάληψη του Ευαγγελισμού από την Συντακτική Ομάδα Ηρακλείου της Απατρис στις 7/05/21

Στο σύνολο του, το ν/σ επιχειρεί να αποδυναμώσει πλήρως κάθε μορφή ριζοσπαστικού συνδικαλισμού, ευνοώντας τον εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό, που κατά κανόνα έχει διαταξικό χαρακτήρα και λειτουργεί συνεργατικά με την εξουσία της εργοδοσίας και του κράτους

Στοχοποίηση και ποινικοποίηση του συνδικαλισμού

Άλλος σημαντικός άξονας του νομοσχεδίου, πέρα από την εν τη πράξει κατάργηση του οκταώρου και τη θέσπιση των ατομικών συμβάσεων εργασίας, είναι η ενεργή στοχοποίηση του ριζοσπαστικού συνδικαλισμού και καταπολέμηση κάθε δυνατότητα των εργαζόμενων για συλλογικές αντιστάσεις και διεκδικήσεις.

Εισάγεται, ως προϋπόθεση για την άσκηση συνδικαλιστικού δικαιώματος, η δημιουργία ηλεκτρονικού αρχείου για όλα τα μέλη των συνδικαλιστικών οργανώσεων, με σκοπό τη καταγραφή και στοχοποίηση των ατόμων που συνδικαλίζονται ενώ ταυτόχρονα, για κήρυξη νόμι-

γαζόμενοι στερούνται πλήρως το δικαίωμα στην απεργία. Στην περίπτωση ωστόσο που τα συνδικάτα δεν συμμορφώνονται στους παραπάνω όρους και προϋποθέσεις λειτουργίας προβλέπονται ποινές, και εάν κηρυχθεί παράνομη η απεργία εξετάζεται το ενδεχόμενο η εργοδοσία να μπορεί να ζητήσει αποζημίωση.

Συνεχίζοντας την επίθεση στις συλλογικές δράσεις, το ν/σ αλλάζει τα όρια προστασίας των συνδικαλιστρι(ών) για την απόλυση τους μετά την λήξη της θητείας καθώς μειώνει και τον αριθμό των μελών της διοίκησης που προστατεύονται με βάση τον αριθμό των μελών της οργάνωσης. Ακόμα, μειώνονται οι μέρες αδικαιολόγητης απουσίας συνδικαλιστρι(ών) από την εργασία τους και στους λόγους απόλυσης περιλαμβάνεται η περίπτωση να υπάρχει ποινικό αδίκημα ή υποβολή μήνυσης, μια διάταξη που μπορεί πολύ εύκολα να καταχραστεί κατά το δοκούν από την εκάστοτε εργοδοσία, όπως επίσης εξετάζεται το να συμπεριληφθεί η παρεμπόδιση των απεργοσπαστών. Στο ίδιο πνεύμα, απαγορεύει τις καταλήψεις χώρων και εισόδων όπως και την «άσκηση ψυχολογικής ή σωματικής βίας» (sic.), φράση της οποίας οι δυνατότητες για κατά περίπτωση σκόπιμη παρερμηνεία αφήνει τη φαντασία (και τη καταστολή) να οργιάσει. Στο σύνολο του, το ν/σ επιχειρεί να αποδυναμώσει πλήρως κάθε μορφή ριζοσπαστικού συνδικαλισμού, ευνοώντας τον εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό, που κατά κανόνα έχει διαταξικό χαρακτήρα και λειτουργεί συνεργατικά με την εξουσία της εργοδοσίας και του κράτους.

40 ώρες για 8 ρεπό

Μετά από διαβουλεύσεις που ξεκινάνε από τον περασμένο Σεπτέμβριο, υπερψηφίστηκε τελικά το καινούργιο αντεργατικό νομοσχέδιο, το οποίο αποτελεί την ταφόπλακα της 8ωρης εργασίας, όπως λέει πληθώρα συνδικαλιστικών οργανώσεων και σωματείων. Πιο συγκεκριμένα και για να αποσαφηνιστεί η όλη παραφιλολογία που επικρατεί, το καινούργιο νομοσχέδιο που έφερε ο υπουργός εργασίας, Κωστής Χατζηδάκης, έφερε επιτέλους τη «λαϊκή απαίτηση» για διευθέτηση του χρόνου εργασίας, δηλαδή για την επιλογή του εργαζόμενου να δουλέψει παραπάνω ώρες από το 8ωρο ύστερα από συνεννόηση με την εργοδοσία, με τις παραπάνω ώρες που θα συγκέντρωνε ο εργαζόμενος να τις τοποθετεί νοητά σε ένα κουμπαρά, στην λεγόμενη τράπεζα χρόνου, και να τις εξαργυρώνει με ρεπό ή άδεια όποτε αυτός επιλέξει. Θες να δουλέψει 4ήμερο γιατί θες να δεις τα παιδιά σου; Δούλεψε 4 δεκάωρα και τότε θα μπορείς. Θες να έχεις περισσότερες μέρες άδεια για να μπορείς να διαβάσεις στην εξεταστική σου; Δούλεψε 80 παραπάνω ώρες, τζάμπα(!), για να πάρεις 10 μέρες πληρωμένη άδεια.

Σε αυτό το σημείο οφείλουμε να ξεκαθαρίσουμε ότι η συγκεκριμένη διάταξη υπήρχε και τα προηγούμενα χρόνια, με τη διαφορά ότι την συμφωνία αυτή μπορούσε να την κάνει το σωματείο με την επιχείρηση (χαρακτηριστικό παράδειγμα όλα αυτά τα χρόνια αυτό του Παπαστράτου). Η διαφορά σήμερα βρίσκεται στο γεγονός ότι πλέον ο εργαζόμενος θα μπορεί να κλείνει ατομικές συμβάσεις εργασίας με την εργοδοσία. Άρα πού είναι το πρόβλημα σε έναν νόμο που προϋπάρχει και πλέον απλά καθολικοποιείται, ρωτούσαν τους τελευταίους μήνες οι νεοδημοκράτες βουλευτάδες, τους Συριζαίους εταίρους τους, οι οποίοι διατήρησαν στο ακέραιο τον συγκεκριμένο νόμο κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησής τους;

Ας δούμε λοιπόν πού είναι πρόβλημα με αυτή τη ριμάδα τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας:

Α) Το οικονομικό

Ενώ θα μπορούσαμε, αν είμαστε λιγότερο κακοπροαίρετοι, να πούμε ότι όντως υπό ορισμένες συνθήκες θα μπορούσε να ευνοεί τον εργαζόμενο/η η συγκεκριμένη διάταξη, δεν μπορούμε να παραβλέψουμε το γεγονός πως μιλάμε για μια ξεκάθαρη μείωση του μισθού μας. Εάν το δούμε και μπακαλίστικα, 8 παραπάνω ώρες εργασίας πληρωμένες με την προσαύξηση της υπερεργασίας, δηλαδή με 20% επί του ωρομισθίου, πλέον θα τις πληρώνεται σαν ένα απλό μεροκάματο, ή ακόμα χειρότερα σαν άδεια, και εκεί που θεωρητικά θα έπαιρνες 46.97€, τώρα θα παίρνεις μόλις 29.36€. Άρα μπορεί στο φανταστικό του υπουργού και του επιτελείου του να βολεύει τον εργαζόμενο αυτή η διάταξη, ωστόσο, σύμφωνα με τα μαθηματικά της Δευτέρας Δημοτικού, αυτός που βγαίνει κερδισμένος από την όλη ιστορία είναι αποκλειστικά ο εργοδότης.

Β) Εργατικά ατυχήματα

Σε πολλούς χώρους εργασίας βλέπουμε καθημερινά συναδέλφους που βαράνε 10ωρα και 12ωρα, για να καταφέρουν στο τέλος του μήνα να συγκεντρώσουν έναν ικανοποιητικό μισθό που να μπορεί να καλύψει τις ανάγκες τους. Δυστυχώς όμως μετά από κάποια χρόνια δουλειάς, η συγκεκριμένη εικόνα αρχίζει σιγά-σιγά να ταυτίζεται στο μυαλό σου με θανατηφόρα και μη εργατικά ατυχήματα. Δεν είναι η τραγική ειρωνεία που συμβαίνει στον σκληρά εργαζόμενο κόσμο. Μετά από σχεδόν 200 χρόνια συνεχόμενης συνδικαλιστικής παρουσίας και ανάδειξης του συγκεκριμένου ζητήματος, έχει αποδειχθεί και στατιστικά, όσο και να μην θέλουν να το παραδεχτούν τα αφεντικά, ότι όσο περισσότερο δουλεύεις τόσο πιθανότερο είναι να πάθεις κάποιο εργατικό ατύχημα. Να μην υπολογίσεις σωστά την απόσταση, να αφαιρεθείς μισή στιγμή, να πας να κόψεις δρόμο από την αποθήκη στο πόστο σου, να αποκοιμηθείς πάνω στο τιμόνι. Και έτσι, αντί να δεις μια μέρα περισσότερο τα αγαπημένα σου πρόσωπα, όπως αναφέρει ο μαλάκας ο υπουργός, μπορεί αυτά να μην σε ξαναδούν και ποτέ, όπως έγινε με αμέτρητες περιπτώσεις εργαζομένων που δεν κατάφεραν να γυρίσουν στα σπίτια τους. Αλλά ποιος χέστηκε για αυτούς; Σημασία για τον υπουργό έχει να μαζευτούν οι ελιές. Έτσι είναι. Πλένεις πιάτα; Σπας πιάτα...

Γ) Πραγματικός ελεύθερος χρόνος

Το τρίτο ζήτημα που προκύπτει, για να απαντηθεί πρέπει να ρίξουμε μια ματιά και στα υπόλοιπα κομμάτια του νομοσχεδίου, και πιο συγκεκριμένα στην πολυπόθητη για τα αφεντικά κατάργηση της κυριακάτικης αργίας για ακόμα περισσότερους κλάδους. Και εδώ εμφανίζεται το παράδοξο. Δίνεις στον εργαζόμενο/η μία παραπάνω μέρα να δει τα παιδιά του, αλλά του στερείς την Κυριακή που το παιδί του δεν θα είναι στο σχολείο, και θα μπορεί να κάνει ό,τι θέλει με την οικογένειά του. Την ίδια στιγμή, αντί να αυξήσεις τον μισθό αυξάνεις τις υπερωρίες στις 150 ώρες ακατέβητα, αναγκάζοντας τους εργαζόμενους

σε κλάδους με ισχυρό συνδικαλιστικό έρεισμα, οι οποίοι δύσκολα θα δέχονταν να δουλέψουν υπερωρίες με αντάλλαγμα ρεπό, να δουλεύουν ασταμάτητα για να βγει η δουλειά του αφεντικού. Ποιος κάθεται όμως να ασχολείται με τέτοιες λεπτομέρειες που απλά αναδεικνύονται για να γκρινιάζουν οι πλεμπαίοι της εργατικής τάξης;

Δ) Σημερινή εργασιακή πραγματικότητα

Τέταρτο και το τελευταίο κομμάτι αποτελεί το εάν τελικά θα μπορούσε όλο αυτό το αφήγημα που μιλάει για κοινή συμφωνία μεταξύ εργοδότη και εργαζόμενου να εφαρμοστεί στην Ελλάδα του 2021. Η αλήθεια είναι ότι δεν είναι ανάγκη να έχεις 11.500 ένσημα για να καταλάβεις ότι το όλο παραμύθι μπάζει από όλες τις μάντες. Αρκεί μόνο να σκεφτείς πόσοι από τους γνωστούς θα γύρναγαν να πουν στο αφεντικό τους ότι δεν θα δουλέψουν τζάμπα υπερωρίες, την ίδια στιγμή που ακόμα και οι πιο αισιόδοξοι οικονομολόγοι μιλάνε για κατακόρυφη αύξηση της ανεργίας σε νούμερα μεγαλύτερα ακόμα και του 2010. Που πριν ακόμα ψηφιστεί ο νόμος διαβάσεις ότι στις Σέρρες αφεντικά επέπληξαν τους εργαζόμενους τους επειδή άσκησαν το μέχρι πρότινος συνταγματικό τους δικαίωμα να αρνηθούν να δουλέψουν υπερωρίες. Άραγε τι μπορείς να κάνεις σε μία περίοδο που η εργοδοσία, μικρή και μεγάλη, λύνει και δένει σε αυτή τη χώρα, εάν απολυθείς; Θα πας στην επιθεώρηση εργασίας, που πλέον υποβαθμίζεται ακόμα περισσότερο, αφού μετατρέπεται σε Ανεξάρτητη Διοικητική Αρχή, ή μήπως θα εναποθέσεις τις ελπίδες σου στα ελληνικά δικαστήρια, η απόφαση των οποίων δεν είναι πλέον δεσμευτική για την εργοδοσία; Εάν αποφασίσεις να μην το παρατήσεις, αναγκαστικά θα στραφείς προς τα σωματεία για να βρεις το δίκιο σου. Τα οποία όμως με την σειρά τους χτυπιούνται και αυτά από το συγκεκριμένο νομοσχέδιο, επιβάλλοντας αποκλειστικά ηλεκτρονική ψηφοφορία για την κήρυξη απεργίας, ψηφιοποίηση του μητρώου μελών τους, απαγόρευση περιφρούρησης της απεργίας και άλλα πολλά ωραία.

Άρα τελικά σε ποιο παράλληλο σύμπαν θα μπορούσε το συγκεκριμένο νομοσχέδιο να αποτελεί αίτημα των εργαζομένων, όπως προσπαθεί να υποστηρίξει η κυβέρνηση. Όσο βαθιά και να ψάξεις θα χρειάζονται χρόνια για να βρεις τόσο μαλάκα συνάδελφο που να ζητούσε μια τέτοια διάταξη από την εργοδοσία. Αντιθέτως όμως, αυτοί που φωνάζανε ήδη από το 2011 για τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας ήταν ο Σύνδεσμος Ελλήνων Βιομηχάνων. Πιο συγκεκριμένα, στο έντυπό τους «Επιχειρηματικότητα χωρίς εμπόδια: 30 Πεδία Δράσης για τη δημιουργία φιλικού επιχειρηματικού περιβάλλοντος», ζητούσαν από το κράτος να μπορούν να αποπληρώνουν σε ρεπό την υπερωριακή εργασία, για να μπορεί με αυτόν τον τρόπο το κεφάλαιο να συνεχίσει να επενδύει άφοβα στην εγχώρια αγορά.

Το νομοσχέδιο λοιπόν αποτελεί την ταφόπλακα του 8ώρου και της πληρωμένης υπερωριακής εργασίας; Όχι ακριβώς. Καλώς ή κακώς, όλα αυτά τα οποία φέρνει το καινούργιο νομοσχέδιο πατάνε πάνω στις σημερινές εργασιακές συνθήκες. Πατάνε πάνω στην εικόνα που επικρατεί εδώ και πάρα πολλά χρόνια στις μεγάλες βιομηχανικές μονάδες, όπου εργάτες και εργάτριες δουλεύουν υπό τον φόβο της απόλυσης τζάμπα υπερωρίες, τις οποίες πληρώνονται σε ρεπό. Πατάει πάνω στους χιλιάδες εργαζόμενους και εργαζόμενες του επισιτισμού, που αγνοούν τελείως τον τρόπο πληρωμής της 9ης ώρας εργασίας και των νυχτερινών μεροκάματων. Την ίδια στιγμή, το συνδικαλιστικό κίνημα τελείως απαξιωμένο από την συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων, πάντα έβρισκε απέναντί του τόσο τους μπάτσους όσο και τις δικαστικές και ελεγκτικές αρχές.

Κατ' επέκταση ναι, το νομοσχέδιο πατάει πάνω σε μία πραγματικότητα που χιλιάδες εργαζόμενοι και εργαζόμενες έχτισαν αργά και σταθερά, εξαιτίας της απάθειας για το τι συμβαίνει στον χώρο εργασίας τους, και της αδιαφορίας τους για ένταξη στα συνδικαλιστικά τους όργανα. Το ζήτημα είναι λοιπόν εάν η εργατική τάξη μπορεί να αντισταθεί στην οργάνωση και τον μαχητικό συνδικαλισμό βάσης απέναντι στον ωχαδερφισμό. Εάν μπορούμε να σηκώσουμε ανάστημα απέναντι στις αλλεπάλληλες επιθέσεις κράτους και κεφαλαίου. Και το στοίχημα είναι να μπορέσουμε να ξανακάνουμε επικίνδυνο τον συνδικαλισμό για τα αφεντικά και τα κέρδη τους.

**Ενάντια στην σύγχρονη εργασιακή πραγματικότητα
Να μην ζήσουμε σαν δούλοι**

Η οριοθέτηση του κατώτατου μισθού είναι μία μάχη που πρέπει να δοθεί τώρα

Μέσα σε όλα τα άλλα τεκταινόμενα σχετικά με τα εργασιακά, η ρύθμιση του ύψους του κατώτατου μισθού έχει τεράστια σημασία ακόμα και για τον τρόπο ορισμού του. Ως γνωστόν, με τον νόμο 4172/2013, το ύψος του κατώτατου μισθού προτείνεται από την Επιτροπή Συντονισμού διαβούλευσης, μέχρι τις 31 Μαΐου κάθε έτους. Αποτελούμενη από ένα μέλος του εργοδοτικά ελεγχόμενου Ο.ΜΕ.Δ. (Οργανισμός ΜΕσολάβισης και Διαιτησίας), ένα μέλος από το υπουργείο Οικονομικών και ένα από το Εργασίας, αναλαμβάνει

Βέβαια, ο κατώτατος δεν μπορεί να σταθεί ως αυτόνομο μέγεθος, αν δεν συσχετισθεί με το ελάχιστο κόστος διαβίωσης σε κάθε χώρα. Οι τεράστιες ανισότητες και οι σαφώς ταξικότερες πολιτικές των διαχειριστών της εξουσίας δεν αφήνουν ούτε χαραμάδα επιβίωσης με αξιοπρεπείς όρους

«τον ορισμό του κατώτατου μισθού και το νομοθετημένο κατώτατο ημερομίσθιο» (άρ. 103). Μέχρι το τέλος Ιούλη αναμένεται να παρθούν οι τελικές αποφάσεις.

Οι κοινωνικοί εταίροι που συμμετέχουν στη διαβούλευση είναι εργοδοτικοί φορείς όπως ο Σ.Ε.Β., ο Σ.Ε.Τ.Ε., Γ.Σ.Ε.Β.Ε.Ε. κ.λπ. μαζί με Γ.Σ.Ε.Ε. και δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις.

Από τον Μάη του '20 η Γ.Σ.Ε.Ε. ονειρευόταν την επαναφορά του κατώτατου στα 751€, και ενώ προ δεκαετίας η νέα γενιά εργαζομένων οικτιρόταν ως η «γενιά των 700 ευρώ», τώρα πια ο ορισμός του ορίου αυτού ως μίνιμουμ μοιάζει σενάριο επιστημονικής φαντασίας. Το 2020 ο κατώτατος κυμαινόταν στα 650€ μετά από αύξηση 11% από την κυβέρνηση σύριζα, με πρόσθετη αύξηση στους νεώτερους στο 27%.

Ισχύει επίσης ότι η διακύμανση των κατώτατων μισθών στην Ε.Ε. είναι πολύ μεγάλη, κάτι που οδήγησε στην πρόταση επιτροπής της Κομισιόν τον Οκτώβρη του '20, με αφορμή την πανδημία, για ενίσχυση των συλλογικών διαπραγματεύσεων και βελτίωση της επάρκειας των κατωτάτων με σταθερά κριτήρια. Αυτή η πρόθεση είχε ήδη προκαλέσει αντιδράσεις στον ευρωπαϊκό φορέα εργοδοτών BussinessEurope από τον Σεπτέμβρη του '20, που δεν ήθελε ούτε να ακούσει για συλλογικές διαπραγματεύσεις και προστασία των εργαζομένων σε επίπεδο Ε.Ε. Στην Ελλάδα οι συλλογικές συμβάσεις καλύπτουν μόνο το 18% των

εργαζομένων, με την Ελλάδα να κατατάσσεται στις τελευταίες θέσεις μεταξύ των χωρών της Ε.Ε.

Μέσα σε αυτό το κλίμα και με το δεύτερο lockdown να σαρώνει και την οικονομία, είναι προφανές ότι τα αφεντικά δεν έχουν την πρόθεση να οπισθοχωρήσουν βήμα. Μετά από την έναρξη των διαβουλεύσεων τον Μάη του '21, έγινε σαφές ότι σύσσωμοι οι εργοδοτικοί φορείς, με την ένωση των εμπόρων Ε.Σ.Ε.Ε. να πρωτοστατεί, προτείνουν μηδενική αύξηση κατωτάτου, καθώς ισχυρίζονται ότι έχουν πληγεί σε ακραίο βαθμό από τις συνέπειες της πανδημίας.

Ο Σ.Ε.Β. αντίστοιχα προτείνει η τυχόν αύξηση του κατώτατου μισθού να επιβαρύνει τους ίδιους τους εργαζόμενους μέσω της μείωσης των εργοδοτικών και ασφαλιστικών εισφορών – με τον εκβιασμό των απολύσεων, λοιπόν, συνυπολογίζοντας και το κομμένο και ραμμένο στα μέτρα τους εργασιακό νομοσχέδιο Χατζηδάκη.

Βέβαια, ο κατώτατος δεν μπορεί να σταθεί ως αυτόνομο μέγεθος, αν δεν συσχετισθεί με το ελάχιστο κόστος διαβίωσης σε κάθε χώρα. Οι τεράστιες ανισότητες και οι σαφώς ταξικότερες πολιτικές των διαχειριστών της εξουσίας δεν αφήνουν ούτε χαραμάδα επιβίωσης με αξιοπρεπείς όρους. Ακόμα και η πρόνοια για την εξασφάλιση της αναπαραγωγής της εργατικής τάξης έχει παραμεριστεί από το Θατσερικό Ευαγγέλιο. Και ενώ φανερά ο κατώτατος μισθός δεν καλύπτει τα ελάχιστα κριτήρια διαβίωσης, διαπιστώνουμε τη σφοδρή προπαγάνδα για την ευθύνη κυ-

ρίως των γυναικών για τον δείκτη του δημογραφικού που πήρε την κατηφόρα. Σαφώς κανείς τους δεν έχει πάρει χαμπάρι την πρώτη μαζική φυγή των παραγωγικών ηλικιών –πολλές φορές υψηλών δεξιοτήτων– σε χώρες της Ε.Ε., την προηγούμενη δεκαετία. Στο τώρα, οι ευκαιρίες εργασίας έχουν μειωθεί ραγδαία ακόμα και στο εξωτερικό.

Με τον ξεφτιλισμένο θεσμικό συνδικαλισμό σε επιθανάτιο ρόγχο, να πιάσουμε ξανά το ιστορικό νήμα και να θυμηθούμε τη συνεισφορά του αναρχικού κινήματος μέσα στους χώρους εργασίας με το βλέμμα στις συνθήκες του σήμερα. Η ολιγωρία δεν θα συγχωρεθεί.

anarres

πηγές: efsyn.gr & capital.gr

Ο κατώτατος μηνιαίος μισθός σε κράτη-μέλη της Ε.Ε. (σε ευρώ, Ιανουάριος 2021)

Βουλγαρία	332	Πορτογαλία	776
Ουγγαρία	442	Μάλτα	785
Ρουμανία	458	Σλοβενία	1.024
Λετονία	500	Ισπανία	1.108
Κροατία	563	Γαλλία	1.555
Τσεχία	579	Γερμανία	1.614
Εσθονία	584	Βέλγιο	1.626
Πολωνία	614	Ολλανδία	1.685
Σλοβακία	623	Ιρλανδία	1.724
Λιθουανία	642	Λουξεμβούργο	2.202
Ελλάδα	758		

Ισραήλ - Παλαιστίνη: Απαρτχάιντ, μισαλλοδοξία και φονταμενταλισμός

Στο ίδιο έργο θεατές λοιπόν. Για ακόμη μία φορά αναζωπυρώθηκε το παλαιστινιακό ζήτημα, με τη διεθνή κοινότητα να παρακολουθεί «σοκαρισμένη» τις φρικαλεότητες που διαδραματίζονται στη Λωρίδα της Γάζας, με πολλαπλούς βομβαρδισμούς, εκατοντάδες νεκρούς, και τις υποδομές για άλλη μια φορά συντρίμια, με 260 κτίρια κατεστραμμένα, ανάμεσά τους 53 σχολεία, 6 νοσοκομεία και 11 πρωτοβάθμια κέντρα υγειονομικής περίθαλψης.

Οι συγκρούσεις αυτή τη φορά προέρχονται από τη μεθοδευμένη πολιτική του κράτους του Ισραήλ, με αιχμή τη συνέχιση των εξώσεων Παλαιστινίων από τα σπίτια τους, που εκτελείται από τον ισραηλινό στρατό (IDF), ώστε να αντικατασταθούν από ισραηλινούς εποίκους. Όπως ήταν απολύτως αναμενόμενο, η αφορμή για να απαντηθεί το γεγονός αυτό, βρέθηκε, όταν κατά τη διάρκεια συγκέντρωσης στην Πλατεία των Τεμενών στην τελευταία μεγάλη προσευχή του μήνα του Ραμαζανιού, ξέσπασαν συγκρούσεις από Παλαιστίνιους, οι οποίοι πέταξαν πέτρες και αντικείμενα κατά της ισραηλινής αστυνομίας. Η ισραηλινή αστυνομία απάντησε με πλαστικές σφαίρες και χειροβομβίδες κρότου λάμψης. Το αποτέλεσμα ήταν τουλάχιστον 88 άτομα να νοσηλευτούν. Οι διαδηλώσεις και οι συγκρούσεις συνεχίστηκαν για 2 ακόμη μέρες, πριν η Χαμάς αρχίσει τις εκτοξεύσεις ρουκετών κατά του Ισραήλ ως αντίποινα. Το Ισραήλ απάντησε ως συνήθως με τον βομβαρδισμό της Λωρίδας της Γάζας προκαλώντας τον θάνατο δεκάδων αμάχων. Νέα στοιχεία της αναβαθμισμένης τακτικής του ήταν η χρήση της καινούριας εφεύρεσης του κρατικού μηχανισμού, το υγρό «skunk». Το «skunk» είναι ένα σκεύασμα χημικών ουσιών που προκαλεί έντονη ναυτία, βίαιο πνίξιμο και εμετό. Σύμφωνα με αυτούς που έχουν προσβληθεί, μυρίζει σαν μία μίξη λυμάτων και σάπιων πτωμάτων. Ένα άλλο νέο στοιχείο είναι η ισοπέδωση κτιρίων που στέγαζαν δημοσιογραφικούς οργανισμούς, όπως το Al Jazeera, το Associated Press αλλά και πάμπολλοι άλλοι μικρότερης εμβέλειας. Δεκάδες δημοσιογράφοι συνελήφθησαν. Μάλιστα η Διεθνής Ένωση Δημοσιογράφων έκανε επίσημη προσφυγή στο Συμβούλιο Ασφαλείας του Ο.Η.Ε. για την προστασία των δημοσιογράφων στην περιοχή.

Σαν να ζούμε λοιπόν σε ένα timeloor, βρισκόμαστε στο ίδιο σημείο που έχουμε βρεθεί πολλές φορές στο παρελθόν αναφορικά με αυτή την υπόθεση. Το κράτος του Ισραήλ καταπατά τα δικαιώματα των Παλαιστινίων, ξεκινούν συγκρούσεις από πλευράς των Παλαιστινίων, το Ισραήλ ως γνήσιο μιλιταριστικό κράτος απαντάει με υπέρμετρη βία, η Χαμάς απαντάει με ρουκέτες, και το Ισραήλ εξασκεί το «δικαίωμά του στην αυτοάμυνα», ενάντια σε έναν πληθυσμό με υποτυπώδη δομή αυτοπροστασίας, καθώς δεν διατηρεί οποιουδήποτε είδους οργανωμένο στρατό. Είναι μια ιστορία που επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά ανά τα χρόνια με το ίδιο αποτέλεσμα, τις μαζικές δολοφονίες αμάχων από ισραηλινούς βομβαρδισμούς –και όχι μόνο– και τη σχεδόν ολοκληρωτική καταστροφή της Λωρίδας της Γάζας.

Πολλοί προσπαθούν να μας πείσουν για την πολυπλοκότητα του ζητήματος, διατηρώντας φαινομενικά «ίσες αποστάσεις» σε μια σύγκρουση δύο πλευρών με ισόποσες ευθύνες. «Ο πόλεμος είναι κακώς εκ φύσεως», οπότε όσοι συμμετέχουν έχουν σχετικά ίσο μερίδιο ευθύνης. Ας είμαστε όμως ξεκάθαροι. Δεν είναι συμβατικός πόλεμος αυτό που εκτυλίσσεται στην Παλαιστίνη. Δεν μιλάμε για εξίσου ανάλογες αντίπαλες δομές, δεν μιλάμε για κάποιον είδους σύγκρουση όπως ορίζεται ο πόλεμος με βάση τις διεθνείς συνθήκες, αλλά για την προσπάθεια επιβίωσης των μεν, ενάντια στα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα ενός πάνοπλου ολοκληρωτικού κράτους από την άλλη.

Το Ισραήλ είναι ένα κράτος το οποίο έχει πολίτες δύο ταχυτήτων· ένα κράτος το οποίο έδειξε πως αντιλαμβάνεται την ύπαρξη ενός πληθυσμού εντός του ως «εχθρικού»· ένα κράτος που υπήρξε από τους πιο πιστούς υποστηρικτές του καθεστώτος απαρτχάιντ της Δημοκρατίας της Νότιας Αφρικής πριν κάποιες δεκαετίες, τη στιγμή που αυτή είχε παγκοσμίως απομονωθεί. Παρότι η αναλογία με το απαρτχάιντ είναι αμφιλεγόμενη, τα τελευταία χρόνια πολλοί οργανισμοί –με πιο πρόσφατο τον Human Rights Watch που δηλώνει ότι η κόκκινη γραμμή έχει ξεπεραστεί (Απρίλης 2021)– καταγγέλλουν ότι οι πολιτικές του στη Δυτική Όχθη είναι πολιτικές απαρτχάιντ.

Το Ισραήλ, επίσης, είναι ένα κράτος που έχει τη στήριξη όλης της Δύσης. Η χρηματοδότηση και στήριξη της Χαμάς από τις δυνάμεις του αραβικού και μουσουλμανικού κόσμου δεν συγκρίνεται, και περισσότερο έχει στόχο την επιρροή και την εσωτερική ηθική νομιμοποίηση των εξουσιών σε αυτές τις χώρες, παρά την ουσιαστική στήριξη της Παλαιστίνης. Ειδικά πλέον μετά την απόσυρση της Σαουδικής Αραβίας από αυτό το παιχνίδι, οι μόνοι στενοί «σύμμαχοι» της Παλαιστίνης είναι η Τουρκία και οριακά το Ιράν.

Άλλες δυνάμεις κυνικά μιλάνε για αυτό που αναφέρθηκε παραπάνω ως το «δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα». Συγκεκριμένα, το ΥΠ.ΕΞ. της Ελλάδας πρόεβη σε σχετικές δηλώσεις, διατηρώντας μια φαινομενικά «ισοποστάσιμη» στάση, χαρακτηρίζοντας τους βομβαρδισμούς στη Γάζα ως «αυτοάμυνα». Σε παρόμοιες δηλώσεις πρόεβη και ο πάντοτε εμετικός «μπουμπούκος», και επαγγελματίας ομορτονοστής «όπου φυσάει ο άνεμος» κωλοτούμπας, Άδωνις Γεωργιάδης.

Από τον ελλαδικό χώρο η κατάντια της κάλυψης των γεγονότων φαίνεται από κατάπτυστα άρθρα όπως αυτό της πέτσινης ενημέρωσης «iefimerida» με τίτλο: «Γάζα: Οι ισραηλινοί πύραυλοι κάνουν του Παλαιστίνιους να ξεχνούν τον κορωνοϊό – Στους δρόμους χωρίς μάσκες και αποστάσεις» – μια υπενθύμιση του βόθρου γελοιότητας και ξεφτίλας των εγχώριων Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης.

Στις Η.Π.Α., αυτός που θα μας έσωζε από τον φασισμό του Τραμπ, ο δημοκράτης Τζο Μπάιντεν, συνεχίζει να προμηθεύει το Ισραήλ με στρατιωτικό εξοπλισμό, όπως απρόσκοπτα κάνει και η Ευρώπη. Στην Ευρώπη, οι κρατούντες δεν αρκούνται μονάχα σε προκλητικές δηλώσεις, αλλά προχωρούν σε αδυσώπητη καταστολή των κινημάτων αλ-

ληγεγγής. Στην Αθήνα πορεία αλληλεγγύης κατεστάλη βιαίως από την αστυνομία με τη χρήση αύρας, όταν το σώμα των διαδηλωτών κατέφθασε έξω από την ισραηλινή πρεσβεία (15/05). Στη Γαλλία, η αστυνομία συνέλαβε τον Μπερτράν Χελμπρόν, επικεφαλής της Ένωσης Γαλλο-Παλαιστινιακής Αλληλεγγύης (AFPS), κατηγορώντας τον ότι κάλεσε τα μέλη της να συμμετάσχουν σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας την οποία είχαν απαγορεύσει οι γαλλικές αρχές (12/05). Την αμέσως επόμενη μέρα ο υπουργός Εσωτερικών της Γαλλίας, Ζεράλντ Νταρμαίν, απαγόρευσε τη διεξαγωγή συγκεντρώσεων αλληλεγγύης για τον παλαιστινιακό λαό, που είχαν προγραμματιστεί για το Σάββατο 15/05. Στη Γερμανία η Deutsche Welle αναγκάστηκε να απολογηθεί, επειδή έδωσε λόγο στον παλαιστινιακό αναλυτή Αλί Αμπουνιμάχ –που έκανε κριτική στη Γερμανία για τη στήριξή της στο Ισραήλ– και διέγραψε την συνέντευξη. Σημαντικό είναι να σημειωθεί πως για τη Γαλλία και τη Γερμανία το Ισραήλ είναι ο καλύτερος πελάτης, όσον αφορά την αγορά στρατιωτικού εξοπλισμού.

Εάν δεχτούμε ότι όντως παρακολουθούμε τη σύγκρουση δυο εξίσου επιβλαβών δυνάμεων, αυτών του ισλαμικού ριζοσπαστισμού και του σιωνιστικού εθνοθησκευτικού φονταμενταλισμού, ο σκοπός δεν είναι να επιλέξουμε ένα από τα δύο κακά. Αυτά τα γεγονότα είναι βούτυρο στο ψωμί των διάφορων ραβίνων και ιμάμηδων, που προωθούν αφενός μια μισαλλόδοξη ατζέντα, και αφετέρου τη ριζοσπαστικοποίηση με θρησκευτικούς όρους. Ανέκαθεν οι θρησκείες ήταν όπιο για την εγκαθίδρυση μισανθρωπικών δοξασιών στα άγOURA μυαλά.

Σίγουρα όμως αυτή τη στιγμή μιλάμε για νεκρούς ανάμεσα σε άμαχο πληθυσμό. Προσφάτως η ισραηλινή εφημερίδα Haaretz δημοσίευσε φωτογραφίες από τα δεκάδες μικρά παιδιά παλαιστινιακής καταγωγής, θύματα της εφαρμογής του «δικαιώματος στην αυτοάμυνα», στη διάρκεια των επιθέσεων μέχρι το πρόσφατο μορατόριουμ. Τη στιγμή που γράφεται το άρθρο, μετά την κήρυξη της εκεχειρίας, τα θύματα είναι πολλά, με τους νεκρούς από μεριάς Παλαιστίνης να αριθμούν 232, συμπεριλαμβανομένων 65 παιδιών, και 1900 τραυματίες, ενώ από τη μεριά του Ισραήλ μιλάμε για 12 νεκρούς, ανάμεσά τους δύο παιδιά, και 282 τραυματίες. Τα θύματα της άλλης πλευράς ήταν τάξης μεγέθους λιγότερα, καθώς θα πρέπει να αναλογιστούμε τη σημαντική διαφορά ισχύος μεταξύ των δύο πλευρών. Ο στρατός του Ισραήλ κατέχει 3,960 τανκ, 362 πολεμικά

fighter jets, εν αντιθέσει με των Παλαιστινίων που και στις δύο περιπτώσεις ο αριθμός είναι μηδέν. Καταλήγοντας, σε αυτή την σύγκρουση δεν μιλάμε για πόλεμο με τον κλασικό ορισμό του, ο οποίος να δικαιολογεί και την προσφυγή σε ισχυρότερα μέσα, αλλά για ένα καραμπινάτο έγκλημα κατά της ανθρωπότητας από τον ΙΔΕ.

Ας μιλήσουμε όμως λίγο και για την πολιτική υπόσταση των δύο αυτών δυνάμεων. Από την μία έχουμε το Ισραήλ: Ιδρύθηκε το 1947 μετά την τραγωδία του ολοκαυτώματος, και έχει εξελιχθεί σε κάτι που, όπως έχει ήδη αναφερθεί αρκετές φορές, είναι ένα απολυταρχικό κράτος με στοιχεία ακραίου милитарισμού και ένα μίνι απαρτχάιντ εντός του- ένα κράτος με υποχρεωτική στρατιωτική θητεία δύο χρόνων για άντρες και γυναίκες- ένα κράτος με ένα πολύ εκλεπτυσμένο σύστημα παρακολούθησης αντιφρονούντων, που συστηματικά προσπαθεί να εξασφαλίσει της θρησκευτική και εθνική καθαρότητα, με εποικισμούς και επίθεση στο αραβικό στοιχείο στην πόλη της Ιερουσαλήμ. Ως κερσάκι στην τούρτα έρχονται οι δηλώσεις του Υπουργού Δημόσιας Ασφάλειας του Ισραήλ, για τις εθνικιστικές ομάδες που οργανώνουν πογκρόμ κατά των Παλαιστινίων, αποκαλώντας τους «νομοταγείς πολίτες που βοηθούν την αστυνομία στο έργο της». Ποιο έργο της; Λογικό κι επόμενο να λέγεται κάτι τέτοιο βέβαια, καθώς για τον Νετανιάχου –και κάθε, παρόμοιου ήθους, ακροδεξιό σκουπίδι– το διακύβευμα είναι ξεκάθαρο. Ο Αραβικός πληθυσμός αναπαράγεται με ταχείς ρυθμούς –κατά πολύ μεγαλύτερους από αυτούς των Ισραηλινών– και αυτή η επικείμενη δημογραφική αλλαγή αναμένεται να επηρεάσει σημαντικά και τη φύση του εκλογικού σώματος. Ήδη στο ισραηλινό κοινοβούλιο μπήκε ένα μειονοτικό αραβικό κόμμα, μόλις λίγους μήνες πριν την αναζωπύρωση των εντάσεων στην περιοχή.

Ας μην ξεχνάμε επίσης πως μιλάμε για την ίδια πολιτική δύναμη που το 2010 επιτέθηκε σε ανθρωπιστική αποστολή που όδευε προς την Λωρίδα της Γάζας, σκοτώνοντας εννιά και τραυματίζοντας εξήντα, με το κράτος του Ισραήλ, όπως πάντα, να κάνει λόγο για «πράξη αυτοάμυνας». Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που για ακόμα μία φορά ένα μέλος των παλαιστινιακών υπηρεσιών πρώτων βοηθειών,

ονόματι Ραζάν, δολοφονήθηκε από στρατιώτες του ισραηλινού στρατού τη στιγμή που προσπαθούσε να περιθάλψει έναν διαδηλωτή. Μην ξεχνάμε επίσης ότι από το 1967 στον πόλεμο των εφτά ημερών, εκκρεμεί η αποχώρηση των Ισραηλινών από τα Κατεχόμενα. Αλλά αν είσαι ο καλύτερος πελάτης της στρατιωτικής βιομηχανίας, δεν χρειάζεται να υπακούς το διεθνές δίκαιο ούτε τις αποφάσεις του Ο.Η.Ε.

Ο πρωθυπουργός του Ισραήλ, Μπενζαμίν Νετανιάχου, είχε κάθε λόγο να ενεργοποιήσει χρησιμοποιητικά μια σύγκρουση με τους Παλαιστίνιους, γνωρίζοντας το φαινόμενο που ονομάζεται “run around the flag effect”, δηλαδή ότι μια σύγκρουση με έναν εχθρό, ή μία διεθνής κρίση, θα συσπείρωνε το εκλογικό του ακροατήριο, και θα έδινε παράταση στην παραμονή του στην εξουσία. Ο Νετανιάχου έδωσε έναν αγώνα επιβίωσης μετά από τα μπλεξίματα που έχει με τη δικαιοσύνη από τα διαδοχικά σκάνδαλα διαφθοράς. Οι εκλογές τον Μάρτη του ‘21 (οι τέταρτες μέσα σε δύο χρόνια) άφησαν ένα βαθιά διχασμένο Ισραήλ, και τον Νετανιάχου να κρατά μια πύρρειο νίκη, καθώς δεν πέτυχε πλειοψηφία για τη συγκρότηση κυβέρνησης. Με το τέλος της σύγκρουσης, ο Νετανιάχου έχει χάσει σε όλα τα επίπεδα, καθώς αυτή η εμπλοκή λειτούργησε καταστροφικά σε διπλωματικό, στρατιωτικό και επικοινωνιακό επίπεδο. Όλοι οι αντίπαλοι του ενωθήκαν και συγκρότησαν μια κυβέρνηση εθνικής ενότητας η οποία πήρε το χρίσμα στις 02/06. Ένα συνονθύλευμα από ακροδεξιούς, σοσιαλιστές μέχρι και το αραβικό κόμμα Ραάμ, με ισχυρή πλειοψηφία 59-61, που μόνος κοινός τους στόχος είναι να τον εκθρονίσουν από τη δωδεκαετή ηγεμονία του.

Όσο αφορά την Παλαιστίνη και τη Χαμάς; Το Στάρ Τρεκ στο επεισόδιο “The High Ground” πολύ εύστοχα θέτει το ερώτημα «δεν θα μπορούσαμε να πούμε ότι η τρομοκρατία μπορεί να είναι μια αποδεκτή πορεία δράσης, όταν όλες οι άλλες εναλλακτικές έχουν αποκλειστεί;». Το ερώτημα στη συγκεκριμένη συνθήκη, η οποία επί του παρόντος δεν είναι η κοινωνική επανάσταση, αλλά δυστυχώς η φονταμενταλιστική μουσουλμανική εκδοχή της, δεν είναι εύκολο. Παρά ταύτα, μετά τη λίγο πολύ διάλυση της Φατάχ, και τη συνεχή και αδυσώπητη καταπίεση των Παλαιστινίων, η κυριαρχία της Χαμάς είναι μια ατυχής, αλλά φυσική

απόρροια της ιστορίας. Σίγουρα, όμως, και η εμπλοκή δυνάμεων, όπως του καθεστώτος Ερντογάν, δεν γίνεται με καθόλου αγαθούς σκοπούς, καθώς το παλαιστινιακό ζήτημα θεωρείται προνομιακό πεδίο ανταγωνισμού για την ηγεμόνευση μεταξύ αντιμαχόμενων δυνάμεων του μουσουλμανικού κόσμου.

Όσοι λοιπόν προσπαθούν εμμονικά να υπεκφύγουν αναφερόμενοι στην πολυπλοκότητα του ζητήματος, και την κακή βία που καταδικάζεται από όπου και αν προέρχεται, είναι το λιγότερο αφελείς, και στη χειρότερη συμπράττουν στην αποενοχοποίηση ενός συστήματος μεθοδευμένης καταπίεσης και περιθωριοποίησης ενός ολόκληρου πληθυσμού, και στη συνεχή προσπάθεια αφανισμού του αραβικού στοιχείου στην περιοχή. Και εν αντιθέσει με τις ακραίες φωνές που προσφεύγουν στον αντισημιτισμό όταν φλέγεται η Γάζα, η αλληλεγγύη και στήριξη στον παλαιστινιακό αγώνα επιβίωσης, όταν προέρχεται από ένα γνήσιο αντιφασιστικό αίσθημα και δεν είναι απόρροια γεωπολιτικών και φονταμενταλιστικών επιδιώξεων, είναι δίκαιη.

Δεν είναι τυχαίο ότι μεγάλη μερίδα προοδευτικών και αριστερών πολιτών ισραηλινής καταγωγής, εντός και εκτός των τειχών, είναι ενάντια στην πολιτική του ισραηλινού κράτους. Προτείνουν έμπρακτες δράσεις, όπως το οικονομικό μποϊκοτάρισμα της милитарιστικής μηχανής, ως έναν τρόπο παρεμπόδισης των επιδιώξεων των «γερακιών» της πολιτικής ζωής του Ισραήλ, και πολλές φορές υφίστανται συκοφαντικές επιθέσεις και διώξεις γι’ αυτή τη στάση.

Παρά λοιπόν την κήρυξη εκεχειρίας –μετά από διεθνή κατακραυγή των φρικαλεοτήτων από το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης– ο αγώνας των Παλαιστινίων δεν έχει τελειώσει, και δυστυχώς φαίνεται αναπόφευκτο ότι οι μαζικές δολοφονίες άμαχων θα επαναληφθούν.

Μέχρι λοιπόν να συντριβεί το απαρτχάιντ, η μισαλλοδοξία και ο φονταμενταλισμός, ο αγώνας δεν τελειώνει.

Λευτεριά στην Παλαιστίνη!

✚ Αρσέν Λου(μ)πέν και annares

Απεργία πείνας στις χιλιανές φυλακές

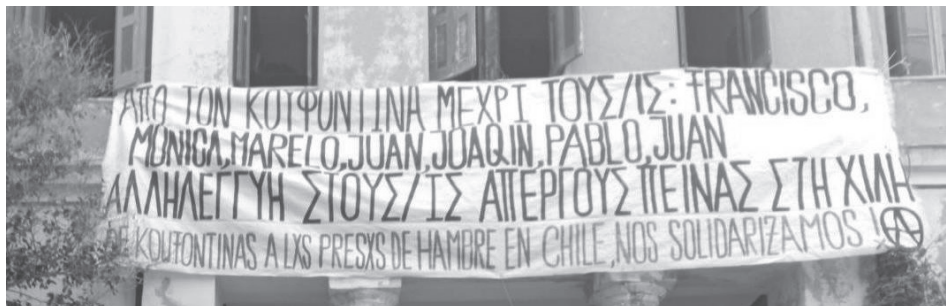
Την Δευτέρα 22 Μαρτίου, στις 00:00 στο Σαντιάγο της Χιλής, οι κρατούμενοι του κοινωτικού πολέμου ξεκίνησαν κινητοποίηση με χαρακτηριστικά απεργίας πείνας επ’ αόριστον, διεκδικώντας την κατάργηση του άρθρου 9 και την αποκατάσταση του άρθρου 1 του διατάγματος, Νόμου 321. Πρόκειται για τα συντρόφια: Marcelo Villarroel Sepúlveda, Joaquín García Chanks, Juan Flores Riquelme (στη φυλακή υψίστης ασφαλείας του Santiago), Juan Aliste Vega (όχι συμμετέχοντας αλλά στηρίζοντας την απεργία, δεδομένης της ιατρικής κατάστασης του στη φυλακή υψηλής ασφάλειας), Francisco Solar Dominguez (στο τμήμα μέγιστης ασφάλειας), Mónica Caballero Sepúlveda (στη γυναίκα φυλακή του San Miguel) και Pablo Bahamondes Ortiz, Jose Ignacio Duran Sanhueza, Tomas González Quezada, Gonzalo Farias Barrientos (στη φυλακή του Santiago).

Σύμφωνα με τη τροποποίηση του νόμου 321, οι κρατούμενοι/ες θα εξαναγκάζονται να εκτίσουν τα 2/3 της ποινής τους, προτού αποκτήσουν πρόσβαση στη λεγόμενη «απελευθέρωση υπό όρους». Αυτή η διαδικασία, που σε ορισμένες περιπτώσεις κρατάει για δεκαετίες, επηρεάζει μεγάλο αριθμό κρατουμένων, που καταλήγουν να εκτίουν μέχρι και ολόκληρη την ποινή τους.

Επίσης, κρίνεται πλέον απαραίτητη η θετική κρίση μιας ψυχο-κοινωνικής αναφοράς απ’ τη χωροφυλακή, κάτι που καθιστά ακόμα δυσκολότερη την αποφυλάκιση. Επιπλέον, τίθεται ως άμεσο και επείγον, το ζήτημα του τέλους της προληπτικής φυλάκισης. Το τελευταίο, χρησιμοποιείται ως τιμωρητικό μέσο εναντίον εκείνων που κατηγορούνται για ενέργειες στο πλαίσιο μόνιμης εξέγερσης, αρνούμενοι το υποτιθέμενο τεκμήριο αθωότητας κατά τη διάρκεια μιας έρευνας.

Με αυτόν τον τρόπο οι κατηγορούμενοι αντιμετωπίζονται κατευθείαν ως ένοχοι και τους επιβάλλονται εκτεταμένες προληπτικές φυλακίσεις που διαρκούν ακόμη και μέχρι τη στιγμή της καταδίκης ή την ολοκλήρωση της ποινής. Όλα αυτά σε μια χώρα, όπου το 95% των φυλακίσεων αφορά επιθέσεις ενάντια σε ιδιωτική περιουσία.

Επιπλέον αιτήματα των συντρόφων, αποτελούν οι απελευθερώσεις όλων των ανα-

Πανό που αναρτήθηκε στην Κατάληψη Ευαγγελισμού για την απεργία πείνας στη Χιλή κατά τη διάρκεια της απεργίας πείνας του Δ. Κουφοντίνα

τρεπτικών κρατουμένων, των αναρχικών, των κρατουμένων της απελευθέρωσης των Mapuche, των κρατουμένων της εξέγερσης, καθώς και του συντρόφου Marcelo Villarroel Sepúlveda. Ο Marcelo ύστερα από 2 μεγάλες περιόδους εγκλεισμού, βρίσκεται φυλακισμένος- για περισσότερα από 25 χρόνια- για ενέργειες ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο. Εφόσον το κράτος νομοθέτησε και ενίσχυσε νέα νομικά πλαίσια, τροποποιήθηκαν και οι προθεσμίες υποβολής αιτήσεων της αποφυλάκισής του, που αντιστοιχούσαν στο 2019, ώστε να του επιτραπεί ξανά η υποβολή αίτησης το 2036! Έτσι, συνεχίζει αυθαίρετα η διαδικασία της φυλάκισής του, η οποία στοχεύει να τον κρατήσει εγκλειστο συνολικά για περισσότερα από 40 χρόνια.

Θεωρώντας όλα τα παραπάνω καταπατήσεις των κεκτημένων δικαιωμάτων των φυλακισμένων ατόμων, η Χιλή είναι ακόμα μια περίπτωση όπου οι νόμοι τροποποιούνται και εφαρμόζονται σύμφωνα με τις επιταγές του κράτους, που θέλει να κρατήσει απαχθέντες όσους και όσες αγωνίζονται ενάντια στα συμφέροντά του.

Πηγές:
1431am.org | ragnarok.squat.gr | athens.indymedia.org | enoughisenough14.org

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

Κολομβία: Η εξέγερση καλά κρατεί!

Η διαφθορά και η καταστολή καταστρέφονται από την Επανάσταση

Παραπάνω από ένα μήνα, χιλιάδες κόσμος στην Κολομβία έχει οργανωθεί και έχει κατέβει στους δρόμους διαμαρτυρόμενος για τις συνθήκες διαβίωσης, οι οποίες τους έχουν επιβληθεί εδώ και πολλά χρόνια, και έχουν να κάνουν με ακραία φτώχεια και κοινωνική ανισότητα. Αφορμή στάθηκε ένα πακέτο μεταρρυθμίσεων αποτελούμενο από τέσσερα σημεία και θα ήταν καταστροφικό για τα πιο φτωχά κομμάτια της κοινωνίας, ενώ ταυτόχρονα θα ενίσχυε τον ιδιωτικό τομέα.

Μεταξύ άλλων, προέβλεπε και την ιδιωτικοποίηση της υγείας - εν μέσω πανδημίας αν αυτό έχει κάποια σημασία. Ένα πολύ μεγάλο κομμάτι των ανθρώπων που πλαisiώσαν τις διαμαρτυρίες είναι νέοι της εργατικής τάξης αλλά όχι μόνο. Αυτό που το κάνει ξεχωριστό από προηγούμενες διαδηλώσεις είναι ο τρόπος οργάνωσης του κόσμου: οριζόντιες διαδικασίες με εργαλείο τις συνελεύσεις ανά τοπικό επίπεδο. Στα καλέσματα έχουν ανταποκριθεί πάμπολλες ομάδες και κοινωνικά κινήματα της Κολομβίας: φεμινιστικές και LGBTQ ομάδες, μαθητικές οργανώσεις, αναρχικές ομάδες, εργατικά σωματεία καθώς επίσης και μεγάλο κομμάτι των ιθαγενών της χώρας.

Διαδηλωτής κρατά ασπίδα από σήμα ενάντια στις επιθέσεις της αστυνομίας

Στις μεγάλες κυρίως πόλεις, αλλά και σε μικρότερες περιοχές, έχουν τοποθετηθεί οδοφράγματα στις εισόδους και μπλοκάρονται τα εμπορεύματα από το να φθάσουν στο εσωτερικό τους κανόντας, έτσι, μια επίθεση στη καπιταλιστική καθημερινότητα της Κολομβίας. Η κυβέρνηση και το κράτος, από την άλλη, απαντούν στις διαμαρτυρίες αυτές με υπερβολική άσκηση βίας φθάνοντας και στο σημείο δολοφονιών-εκτελέσεων.

Μόλις τους πρώτους μήνες του 2021, 57 άτομα που ανήκουν στο κίνημα έχουν δολοφονηθεί, 20 εκ των οποίων είναι ιθαγενείς. Πλέον, αρκετές οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων βρίσκονται στους δρόμους της χώρας δη-

μοσιοποιώντας συνεχώς αναρίθμητες περιπτώσεις αστυνομικής και εν γένει κρατικής κτηνωδίας. Το κίνημα που δημιουργήθηκε κατάφερε να κάνει την κυβέρνηση να αποσύρει τις μεταρρυθμίσεις και τον υπουργό οικονομικών να παραιτηθεί, αλλά η κατάληψη των δρόμων δεν σταματά μέχρι να ικανοποιηθούν ορισμένα, επιπλέον, βασικά αιτήματα.

Ιταλία και Η.Π.Α: Λιμενεργάτες σε αλληλεγγύη προς τον παλαιστινιακό λαό

Σε λιμάνι του λιβόρνου της Ιταλίας, λιμενεργάτες αρνήθηκαν να φορτώσουν το πλοίο με όνομα «Asiatic Island». Ως ένδειξη αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό, όταν πληροφορήθηκαν πως το πλοίο που επρόκειτο να φορτώσουν θα μετέφερε όπλα και εκρηκτικά στο κράτος του Ισραήλ, αρνήθηκαν να προχωρήσουν στην εκφόρτωσή του.

Το συνδικάτο, στο οποίο οι λιμενεργάτες είναι μέρος, ανακοίνωσε ότι δεν θα επιτρέψει σε καμία ναυτιλιακή εταιρεία να στείλει εξοπλισμό από το λιμάνι τους προς το Ισραήλ. Πάνω στο ίδιο σκεπτικό, σε λιμάνι της Καλιφόρνια, στις Η.Π.Α, εκατοντάδες κόσμος, μαζί με τους εκεί λιμενεργάτες, για περισσότερες από δέκα ημέρες μπλοκάρουν ισραηλινό πλοίο να προσδέσει και να ξεφορτώσει. Το πλοίο είναι το «Volans» και ανήκει σε μια από τις μεγαλύτερες εταιρείες θαλάσσιων μεταφορών του Ισραήλ, την «Zim». Το «Κέντρο Αραβικής Οργάνωσης και Πόρων» που ήταν υπεύθυνο για το μπλοκάρισμα του πλοίου, μαζί με τον κόσμο που ανταποκρίθηκε και βοήθησε, καλούν σε διεθνή εβδομάδα μπλοκαρίσματος του πλοίου «Volans» από τις 2 έως τις 9 Ιούνη σε ολόκληρο τον κόσμο.

Αυστραλία: Παροχή ενέργειας και μόλυνση του περιβάλλοντος

Η Greenpeace στην Αυστραλία, βρίσκεται στα δικαστήρια με την εταιρεία AGL Energy Ltd - η μεγαλύτερη εταιρεία ηλεκτροδότησης στην Αυστραλία - μετά από μήνυση της δεύτερης.

Τι έγινε: αρχές μάρ, η Greenpeace (Australia Pacific) ξεκινάει καμπάνια, με σκοπό να αναδείξει και να καταδείξει στους πολίτες, ότι η συγκεκριμένη εταιρεία παροχής ηλεκτρισμού, παρ'όλο που θεωρείται μια καινοτόμα εταιρεία, που βασίζεται σε ανανεώσιμες πηγές ενέργειας - στην πραγματικότητα αποτελεί την μεγαλύτερη πηγή μόλυνσης του περιβάλλοντος στην Αυστραλία. Η συγκεκριμένη εταιρεία παρέχει ηλεκτρισμό, σχεδόν, στο ένα τρίτο της Αυστραλίας και έχει την δυνατότητα να παράγει πάνω από 11.000 μέγαβατ (megawatts).

Παρά το γεγονός, ότι θέλει να έχει την εικόνα μιας εταιρείας που βασίζεται κατα κύριο λόγο σε ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, παραπάνω από το 85% της ενέργειας που χρησιμοποιεί προέρχεται από την καύση άνθρακα (σύμφωνα με δεδομένα της ίδιας της AGL που δημοσιοποίησε

το 2020). Η μήνυση προς την Greenpeace έχει να κάνει με το γεγονός ότι στην καμπάνια χρησιμοποίησαν το λογότυπο της εταιρείας κι αυτό παραβιάζει κάποιους νόμους της Αυστραλίας (κάτι σαν πνευματικά δικαιώματα).

Από την μεριά της, η Greenpeace υποστηρίζει ότι αυτό συνέβη για σατιρικούς και κωμικούς λόγους. Οι νομικοί που έχουν αναλάβει την υποστήριξη της, κάνουν λόγο για γνωστή τακτική που χρησιμοποιείται σε τέτοιες ή παρόμοιες περιπτώσεις, όπου μια μήνυση χρησιμοποιείται όχι τόσο για την αποκατάσταση της αλήθειας - και ούτω κάθε εξής - αλλά να κερδίσει την εμπιστοσύνη και την εύνοια του κόσμου και να αποβάλλει από το όνομά τις κακές κριτικές, αναλογιζόμενος κανείς και τα τεράστια ποσά που δαπανούνται στα δικαστήρια. Οι μηνύσεις και η τακτική αυτή είναι γνωστή με τον όρο «slapp suits».

Η.Π.Α.: Δεν ξεχνάμε, Δεν συγχωρούμε

Στις 25 μάρ (2021) πέρασε ακριβώς ένας χρόνος από την εν ψυχρώ δολοφονία του Αμερικανού George Floyd, από την αστυνομία της Minneapolis, στην Minnesota και συγκεκριμένα τον καταδικασμένο πλέον - μπάτσο Derek Chauvin. Οι διαδηλώσεις υπό το μπάνερ «Black Lives Matter», έναν χρόνο αργότερα, σε Αμερική και στον υπόλοιπο κόσμο, δεν έχουν τέλος καθώς η αστυνομική κτηνωδία συνεχίζει ακάθεκτη.

Στο Portland, εκατοντάδες κόσμος κατέλαβε τους δρόμους της πόλης στην επέτειο (ένος χρόνου) της δολοφονίας του George Floyd, αποφασισμένος πως πλέον οι κρατικές δολοφονίες δεν θα παραμένουν αναπάντητες. Ο κόσμος έφθασε στο δικαστήριο της πόλης και προσπάθησε να ανοίξει τις πόρτες και να μπει μέσα. Η αστυνομική δύναμη που είχε μαζευτεί εκεί εμπόδισε τους διαδηλωτές και ήρθαν σε σύγκρουση μαζί τους. Αφού δεν κατάφερε να μπει στο κτίριο του δικαστηρίου, ο κόσμος άναψε φωτιές σε κάδους που είχε μεταφέρει απ'έξω και κατευθύνθηκε προς το κέντρο της πόλης. Επιτέθηκαν και έσπασαν τα τζάμια του δημαρχείου, καθώς και διαφόρων επιχειρήσεων - συμπεριλαμβανομένου κατάστημα της αλυσίδας Starbucks. Οι μπάτσοι, δυστυχώς, κατάφεραν να συλλάβουν πέντε άτομα.

Σπασμένες τζαμαρίες του Starbucks στο Πόρτλαντ

Οι Ζαπατίστας Ταξιδεύουν

Το 1994 βρεθήκαμε μπροστά σε κάτι που δεν είχαμε ξαναδεί. Μία εξέγερση που, κατά τα φαινόμενα (και τα συστημικά μέσα), δεν διέφερε σε πολλά σημεία από όλες όσες γίνονται. Ήταν όμως έτσι;

Το κίνημα των Ζαπατίστας δεν ξεφύτρωσε την 1/1/1994. Ήταν μία πολύ καλά οργανωμένη εξέγερση τουλάχιστον 10 χρόνων, από ιθαγενείς – στην πλειοψηφία της – λαούς.

Λαοί που για 500 χρόνια βιώνουν την καταπίεση και εξαθλίωση από τους λεγόμενους κατακτητές.

Λαοί, που πριν και μετά την ανεξαρτησία του Μεξικό, είναι αόρατοι και παραγκωνισμένοι για τους από τα πάνω.

Λαοί, που πεθαίνουν από την πείνα και από ιατρικές -για τον δυτικό κόσμο- ασθένειες.

Μία μία, ένας ένας και όλα μαζί είπαν Ya Basta.

Η εξέγερση των Ζαπατίστας διήρκεσε περίπου 10 μέρες, με τον Ζαπατιστικό Στρατό Εθνικής Απελευθέρωσης (EZLN) να καταλαμβάνει πέντε πόλεις στην Τσιάπας, τη νοτιότερη πολιτεία του Μεξικό.

Ωστόσο η πραγματική αντίσταση και εξέγερση του κινήματος, ήταν αυτή που ακολούθησε των πρώτων ημερών του 1994. Όταν ο ομοσπονδιακός στρατός απάντησε στην εξέγερση με βίαιες επιθέσεις, οι εξεγερμένες και οι εξεγερμένοι επέστρεψαν στη ζούγκλα Λακάντονα, εκεί από όπου άρχισαν όλα.

Από εκεί, ξεκίνησαν να οργανώνουν την αντίστασή τους απέναντι στον καπιταλισμό, αναπτύσσοντας σταδιακά ένα σύστημα αυτοδιοίκησης. Το κίνημα των Ζαπατίστας είναι ένα πείραμα αμεσοδημοκρατίας και αυτονομίας. Η διοίκησή τους είναι οργανωμένη σε τρία επίπεδα, ξεκινώντας από τις εξεγερμένες κοινότητες, τις Βάσεις Στήριξης του κινήματος. Οι Βάσεις Στήριξης ενώνονται σε δήμους και όλα αυτά συναντώνται στις εξεγερμένες ζώνες (caracol).

Όλες οι αποφάσεις για την καθημερινότητά τους λαμβάνονται μέσα από συνελεύσεις, με οριζόντιες διαδικασίες, πρώτα σε τοπικό επίπεδο, στη συνέχεια σε επίπεδο δήμων και τελικά σε επίπεδο caracol, μέσα από τα Συμβούλια Καλής Διακυβέρνησης. Όλες και όλοι, ανεξαρτήτου φύλου και ηλικίας, έχουν το δικαίωμα και παροτρύνονται να συμμετέχουν και να εκφέρουν άποψη σε κάθε επίπεδο. Η ισότητα μεταξύ τους και η συμμετοχή στα κοινά είναι τα πιο

ισχυρά όπλα της αντίστασής τους απέναντι στο ιεραρχικό σύστημα, που κυριαρχεί.

Μέσα από μία πορεία σχεδόν 30 χρόνων κατάφεραν, ανεξάρτητα από το κράτος και αυτόνομα, να φτιάξουν σχολεία, να χτίσουν κλινικές και νοσοκομεία, να ξανακάνουν γόνιμη τη γη, να βελτιώσουν τα σπίτια και τη διατροφή τους, να ρίξουν τους δείκτες εγκληματικότητας, να εξαλείψουν τον αλκοολισμό. Απαγόρευαν την καλλιέργεια, την εμπορία και την κατανάλωση ναρκωτικών και αύξησαν το προσδόκιμο ζωής τους, το οποίο πλέον μπορεί να συγκριθεί με το αντίστοιχο των πόλεων.

Φυσικά οι από τα πάνω δεν κάθονται αμέριμνοι παρακολουθώντας τους να εξελίσσονται. Οι απελευθερωμένες, από τους Ζαπατίστας, κοινότητες είναι συνεχώς περικυκλωμένες από τον ομοσπονδιακό στρατό. Παραστρατιωτικές οργανώσεις, με τις ευλογίες των κυβερνώντων, διεξάγουν έναν πόλεμο χαμηλής έντασης απέναντί τους. Αυτός ο πόλεμος ενισχύεται από τις κυβερνήσεις, οι οποίες τάζουν συνεχώς μεταρρυθμίσεις και προγράμματα κοινωνικής ένταξης των ιθαγενών. Ταυτόχρονα δίνουν άδειες για mega-projects, όπως εξορύξεις, αιολικά πάρκα, αεροδρόμια και φράγματα, ξενοδοχειακές εγκαταστάσεις. Όλα αυτά στοχεύουν στην αποδυνάμωση του κινήματος.

Οι ζαπατίστας από την άλλη, με την Έκτη Διακήρυξη της ζούγκλας Λακάντονα το 2005, ξεκινούν την εκστρατεία για την «Άλλη Καμπάνια», μία καμπάνια που θα ενισχύσει τα δίκτυα αλληλεγγύης ανά τον κόσμο και θα δημιουργήσει νέα. Επιμένουν ότι «καλώ» δεν σημαίνει «ενώνω». Δεν ψάχνουν κόσμο να τον καθοδηγήσουν, ζήτησαν τον πλουραλισμό στις απόψεις, την εποικοδομητική διαφωνία μέσω διαλόγου.

Επιμένουν ότι μας γεφυρώνουν η οργή και η αξιοπρέπεια.

Στις 3 Μαΐου του 2021 μια αντιπροσωπεία των Ζαπατίστας σαλπάρει με το πλοίο La Montana (Το Βουνό) από την Isla Mujeres, στην πολιτεία Quintana Roo του Μεξικό. Εμείς σε αυτό το ταξίδι βλέπουμε τη διεύρυνση της Άλλης Καμπάνιας. Οι ζαπατίστας ταξιδεύουν στις 5 ηπείρους, ξεκινώντας από την Ευρώπη (και ναι καλά ακούσατε για όσα δεν το ξέρετε, οι Ζαπατίστας έχουν σκοπό να έρθουν στην Ευρώπη). Όπως λένε και οι ίδιοι, σκοπός τους είναι η ανάπτυξη ενός διαλόγου μεταξύ των ζαπατιστικών αυ-

τόνομων κοινοτήτων και των αγώνων και των αντιστάσεων της Ευρώπης, των από τα κάτω. Να μάθουν εκείνοι από εμάς και εμείς από αυτές. Γεμάτοι ενθουσιασμό οι άνθρωποι, που αντιστέκονται, έχουν δημιουργήσει επιτροπές υποδοχής σε όλη την Ευρώπη και η χώρα μας δεν αποτελεί εξαίρεση.

Παρακάτω μπορείτε να βρείτε ιστοσελίδες με ενημερωτικό υλικό σε σχέσης με το ταξίδι τους αλλά και τις εδώ πρωτοβουλίες:

- <http://enlacezapatista.ezln.org.mx/>
- <https://karavanizapatista.espiivblogs.net/>
- <https://spithazapatista.home.blog/>
- <https://radiozapatista.org/>

Αναμένουμε με ενθουσιασμό την άφιξη της ζαπατιστικής αντιπροσωπείας, Ευρώπη Παρούσα!

✎/ Μιλτιάδης Πρέχτος, Ντένη Μαρκορά

Από το σημειωματάριο του Γατόσκυλου

Χθες: Η θεωρία και η πράξη

Μια συνέλευση κοινότητας στα βουνά της νοτιοανατολικού Μεξικού. Πρέπει να διανύουμε τους μήνες Ιούλιο με Αύγουστο μιας πρόσφατης χρονιάς, με την πανδημία του κορωνοϊού να έχει κυριεύσει τον πλανήτη. Δεν πρόκειται για μια οποιαδήποτε συνέλευση. Όχι μόνο λόγω της τρέλας που την καλεί, αλλά και λόγω της εμφανούς απόστασης που υπάρχει ανάμεσα στις καρέκλες, και γιατί τα χρώματα των μασκών θαμπώνουν πίσω από τις χνωτισμένες διάφανες μάσκες.

Εκεί βρίσκονται οι πολιτικο-οργανωτικοί και κάποιοι στρατιωτικοί διοικητές του EZLN, αλλά παραμένουν σιωπηλοί εκτός εάν τους ζητηθεί να παρέμβουν για κάτι συγκεκριμένο.

Είναι αρκετά περισσότεροι από ό,τι θα μπορούσαμε να υποθέσουμε. Εκεί υπάρχουν τουλάχιστον 6 ιθαγενικές γλώσσες, όλες τους με ρίζες από τους μάγια, και χρησιμοποιούν τα ισπανικά ή «τα καστιλιάνικα» ως γέφυρα για να επικοινωνούν μεταξύ τους.

Αρκετοί από τους παρευρισκόμενους είναι «βετεράνοι», ήταν στην εξέγερση που ξεκίνησε την 1η Γενάρη του 1994, και, με τα όπλα στα χέρια, είχαν κατέβει στις πόλεις μαζί με χιλιάδες ακόμα συντρόφισσες και συντρόφους, ως ακόμα ένας, ως ακόμα μια. Υπάρχουν και «οι νέοι», άντρες και γυναίκες που εντάχθηκαν σταδιακά στην ζαπατιστική διοίκηση ύστερα από πολλά μαθήματα. Η πλειοψηφία των «νέων» είναι «νέες», γυναίκες όλων των ηλικιών και διαφορετικών γλωσσών.

Η συνέλευση καθαυτή, η εξέλιξή της, οι χρόνοι και οι τρόποι της, αναπαράγει τις συνε-

λεύσεις που πραγματοποιούνται στις κοινότητες. Υπάρχει κάποιος που συντονίζει, και κάποιος άλλος που δίνει το λόγο και υποδεικνύει τα θέματα συζήτησης τα οποία έχουν συμφωνηθεί εξαρχής. Δεν υπάρχει περιορισμός χρόνου για κάθε παρέμβαση, έτσι ο εδώ χρόνος αποκτά άλλους ρυθμούς.

Κάποιος, τώρα, αφηγείται μια ιστορία ή ένα παραμύθι ή ένα μύθο. Κανείς δεν νοιάζεται αν αυτό που διηγείται είναι αλήθεια ή μυθοπλασία. Το σημαντικό είναι αυτό που λέγεται μέσω αυτού.

Η ιστορία έχει ως εξής:

Ένας άντρας ζαπατίστας περνά από ένα χωριό. Φορά τα καλύτερα του ρούχα και το καινούργιο του καπέλο γιατί, όπως λέει, ψάχνει κοπέλα. Ο αφηγητής μιμείται το βήμα και τις κινήσεις που είχε δει σε κάποια από τις ταινίες που κυκλοφόρησαν με αφορμή το Φεστιβάλ Κινηματογράφου «Puy Ta Cuxlejalitc» I. Η συνέλευση γελά όταν, αυτός που λέει την ιστορία, παίρνει το ύφος του Cochiloco (ρόλο που είχε υποδυθεί ο Joaquín Cosío στην ταινία «El Infierno» του Luis Estrada, 2010), και βγάζει το καπέλο για να χαιρετίσει μια φανταστική γυναίκα που περνά δίπλα του με ένα φανταστικό μουλάρι που κουβαλά ξύλα. Ο αφηγητής αναμειγνύει τα ισπανικά με κάποια από τις γλώσσες των μάγια, με αποτέλεσμα, στη συνέλευση, να μεταφράζει ο ένας στην άλλη, χωρίς, ωστόσο, να τον διακόπτουν.

Εκείνος που αφηγείται την ιστορία υπενθυμίζει ότι είναι η εποχή του καλαμποκιού και η συνέλευση γνέφει επιβεβαιώνοντας το. Συνεχίζει την αφήγηση: ➤

► Ο άντρας με το καπέλο πέφτει πάνω σε ένα γνωστό του. Χαιρετιούνται. «Ελα ρε, που να σε γνωρίσω έτσι ομορφάντρας που είσαι και με αυτό το καπέλο», του λέει ο γνωστός του. Ο ερωτώμενος απαντά: «Είμαι έτσι γιατί ψάχνω μια κοπέλα». Ο άλλος συνεχίζει: «Και πώς λέγεται η κοπέλα σου και πού ζεις;». Αυτός με το καπέλο απαντά: «Δεν ξέρω». Ο άλλος τον ξαναρωτά: «Πώς δεν ξέρεις;». Αυτός με το καπέλο αποκρίνεται: «Μα γι' αυτό σου είπα ότι ψάχνω, αν την είχα βρει ήδη θα ήξερα και το όνομά της και πού μένει». Ο άλλος εξετάζει για μια στιγμή αυτή την πειστική λογική και κάθεται σιωπηλός.

Είναι η σειρά αυτού με το καπέλο: «Κι εσύ τι κάνεις;». Ο άλλος απαντά: «Φυτεύω αραποσιτιά γιατί θέλω καλαμπόκι». Αυτός με το καπέλο μένει για λίγο σιωπηλός, κοιτάζοντας τον άλλο, ο οποίος άνοιγε τρύπες, με ένα κοντάρι σκούπας, στη μέση του χαλικοστρωμένου δρόμου. Λέει, λοιπόν, στον άλλο: «Άκου κουμπάρε, με όλο το σεβασμό, αλλά είσαι πολύ μαλάκας». Και ο άλλος: «Μα γιατί; Αφού δουλεύω με τόση όρεξη και είμαι αποφασισμένος να φάω καλαμπόκι».

Αυτός με το καπέλο κάθεται, ανάβει ένα τσιγάρο, το δίνει στον άλλο και μετά ανάβει άλλο ένα για τον εαυτό του. Δε φαίνονται να βιάζονται: ούτε αυτός με το καπέλο για να βρει κοπέλα ούτε ο άλλος για να φάει καλαμπόκι. Το απόγευμα μακραίνει και το λιγοστό φως κόβει με τα δόντια του τη νύχτα. Δεν βρέχει ακόμα, αλλά ο ουρανός αρχίζει να απλώνει σύννεφα για να βρει καταφύγιο. Το φεγγάρι παραμονεύει πίσω από τα δέντρα. Μετά από μια μακρά σιωπή, αυτός με το καπέλο εξηγεί:

«Άκου, λοιπόν, κουμπάρε. Πια να δούμε αν θα με καταλάβεις: καταρχήν υπάρχει είναι το έδαφος. Σε αυτόν τον πετρώτοπο δε πρόκειται να πιάσει το καλαμπόκι. Εκεί ο σπόρος θα πεθάνει από το ποδοπάτημα και δε θα έχει πού να ριζώσει. Το μόνο σίγουρο είναι ότι ο σπόρος θα πεθάνει. Μετά είναι η σκούπα σου, την οποία εσύ χρησιμοποιείς ως coa[i], αλλά η σκούπα είναι σκούπα και η coa είναι coa, γι' αυτό η καημένη η σκούπα είναι εντελώς σπασμένη και γεμάτη μπαλώματα».

Ο άντρας με το καπέλο παίρνει τη σκούπα, εξετάζει τα μπαλώματα που έχει κάνει ο άλλος με κολλητική ταινία και θηλιές, και συνεχίζει λέγοντας: «Μη συνεχίσεις, κουμπάρε, γιατί αν δει η κουμπάρα ότι κατέστρεψες τη σκούπα της, θα σε στείλει να κοιμηθείς στο βουνό».

Και συνεχίζει: «Το αραποσιτί λοιπόν, κουμπάρε, δεν το φυτεύουμε οπουδήποτε, ούτε με σιδήρο, αλλά έχει το πού και το με τί του. Επιπλέον, τώρα δεν είναι η εποχή της σποράς αλλά του θερισμού. Και για να θερίσεις θα πρέπει να έχεις δουλέψει σκληρά στο χωράφι. Με άλλα λόγια, η γη δεν είναι για να της συμπεριφέρεσαι τύπου: «έλα γριά, ήρθα, δώσ' μου το rozol και τις τортίγιες μου» όπως φώναζες εσύ στην κουμπάρα, – μέχρι που πήγε στις συνελεύσεις των «ως γυναίκες που είμαστε» και άντε τώρα να σε δω, τέλος οι φωνές. Αυτό είναι δική της δουλειά, κουμπάρε. Αυτό που λέω είναι ότι τη γη δεν τη διατάζουμε, της εξηγούμε, της μιλάμε, την τιμάμε, της λέμε ιστορίες για να την ενθαρρύνουμε. Και δεν μπορεί να ακούσει οποτεδήποτε, αλλά όπως θα 'λεγε κανείς, έχει το δικό της ημερολόγιο. Πρέπει να υπολογίσεις σωστά τις μέρες και τις νύχτες, να παρατηρείς τη γη και τον ουρανό για να δεις τότε ακριβώς πρέπει να φυτέψεις το σπόρο».

«Εκεί, λοιπόν, είναι η το πρόβλημα, όπως λένε κάποιοι. Λάθεψες σε όλα, και νομίζεις ότι επειδή το θέλεις, και επειδή δουλεύεις με όρεξη και είσαι αποφασισμένος θα πραγματοποιηθεί κιόλας η επιθυμία σου. Αυτό που χρειάζεσαι, είναι η γνώση. Τα πράγματα δεν βγαίνουν επειδή δούλεψες πολύ και είσαι αποφασισμένος. Πρέπει να επιλέξεις ένα έδαφος καλό, μετά τα σωστά εργαλεία, και στη συνέχεια τους χρόνους για την κάθε εργασία. Δηλαδή, όπως λένε, θέλει θεωρία και πράξη με γνώση, και όχι τις ανοησίες που κάνεις, για τις οποίες θα έπρεπε να ντρέπεσαι γιατί όλοι σε κοιτάνε και γελούν».

«Και είναι ηλίθιοι που γελάνε, γιατί δεν καταλαβαίνουν ότι από τις βλακειές που κάνεις θα ζημιωθούν και αυτοί, αφού εκεί που τώρα σκάβεις, πρώτα θα γεμίσει λάσπη, και μετά, όταν τρέξει το νερό, θα γίνουν κάτι αυλάκια σαν τις ρυτίδες της γιαγιάς σου, κουμπάρε – γιατί η δική μου είναι ήδη στον ουρανό. Και δεν θα μπορεί να περάσει το αμάξι του Συμβουλίου Καλής Διακυβέρνησης, γιατί θα κολλήσει, και τα υλικά ή τα προϊόντα που θα μεταφέρει, θα πρέπει να τα κουβαλήσουν στην πλάτη τους, και με τη λασπουριά θα καταστραφούν οι μπότες και τα παντελόνια τους, ιδίως αν είναι όμορφα ντυμένοι όπως εγώ τώρα, και ουδεπόποτε θα βρουν κοπέλα. Και οι συντρόφισσες, ακόμη χειρότερα, κουμπάρε, γιατί αυτές είναι άγριες. Θα περάσουν δίπλα σου με το γαϊδούρι φορτωμένο πράγματα, και θα πουν: “Ορίστε υπάρχει κάποιος που είναι πιο πεισματάρης και ανόητος από το γαϊδούρι μου”. Λέγοντάς σας ξεκάθαρα: “Ακούστε, κύριε, όταν εγώ λέω “εμπρός μαλακισμένο γαϊδούρι”, μην παρεξηγηθείτε, στο ζωάκι μου μιλάω»».

«Τι συνέβη, κουμπάρε, θα συνεχίσουμε να λέμε χοντράδες;», λέει ο άλλος αγανακτισμένος.

Ο άντρας με το καπέλο του απαντά: «Όχι, έτσι απλά σου το λέω. Πάρ' το ως συμβουλή ή σύσταση, δεν πρόκειται για διαταγή. Όπως, όμως, συνήθιζε να λέει και ο μακαρίτης ο Sup: “Καλύτερα να κάνεις αυτό που σου λέω, γιατί αν όχι, όταν πάει στραβά, θα σου πω «δεν μου αρέσει να λέω ότι στα λεγα, αλλά εγώ στα λεγα”. Γι' αυτό καλύτερα να με ακούσεις, κουμπάρε».

Τον ρωτά, λοιπόν, ο άλλος: «Επομένως η γη αυτή δεν κάνει; Ούτε η coa μου; Ούτε είναι η κατάλληλη εποχή;»

Αυτός με το καπέλο του απαντά: «όχι, όχι και όχι».

«Και πότε είναι η κατάλληλη εποχή λοιπόν;»

«Ου, πέρασε πια. Τώρα πρέπει να περιμένεις την επόμενη σπορά. Εκεί, γύρω στον Απρίλιο, Μάιο, και για να μην σου λείψει το νερό, στις 3 Μαΐου πρέπει να προσφέρεις στη γη γλυκό ψωμάκι, αναψυκτικό για τη ζέστη, ίσως και τσιγάρο από φύλλα καπνού, κεριά, και ποιος ξέρει, και φρούτα, λαχανικά, μέχρι και λίγη κοτόσουπα. Έλεγε ο μακαρίτης ο Sup, μόνο κολοκύθα δεν κάνει, αν δώσεις στη γη κολοκύθα, τότε θα αγριέψει και θα βγάλει μόνο φίδια. Νομίζω, πάντως, ότι αυτό ήταν ένα ψέμα του μακαρίτη, το έλεγε γιατί δεν του πολυάρεσε η κολοκύθα».

«Πότε ακριβώς λοιπόν;»

«Χμμ, λοιπόν κοίτα: είμαστε σχεδόν ήδη, στον Οκτώβρη, όπως λένε, επομένως 6 μήνες. Άρα τον Απρίλιο-Μάιο. Αλλά εξαρτάται».

«Σκατά, και τι θα κάνω αν θέλω καλαμπόκι τώρα αμέσως;». Ο άλλος το σκέφτεται, και ξαφνικά, προσθέτει: «Ξέρω τί θα κάνω! Θα ζητήσω από τις αυτόνομες αρχές να μου δανείσουν μερικά καλαμπόκια».

Ο άντρας με το καπέλο τον ρωτά: «Και μετά πώς θα τα επιστρέψεις στις αρχές;»

«Θα ζητήσω δανεικά από το Συμβούλιο Καλής Διακυβέρνησης και έτσι θα τα επιστρέψω. Και για να ξεπληρώσω το Συμβούλιο, θα δανειστώ από τους Tercios. Και για να δώσω τα χρήματα πίσω στους Tercios θα δανειστώ ξανά από τις αρχές, τέλος πάντων, θα καταλάβουν τελικά ότι πράγματι θα τους ξεπληρώσω».

Αυτός με το καπέλο, ξύνοντας το κεφάλι του, του λέει: «Που να πάρει, κουμπάρε, τελικά όντως, όπως στην ταινία αυτή της Vargas, αποδεικνύεσαι μάλλον μαλάκας παρά ωραίος. Αν σκέφτεσαι έτσι, όπως οι κακές κυβερνήσεις, θα έπρεπε να γίνεις βουλευτής, γεροϋσιαστής ή κυβερνήτης ή κάποιος από αυτούς τους ηλίθιους».

«Τι έγινε, κουμπάρε; Εγώ μόνο από αντίσταση και εξέγερση ξέρω. Θα δω, λοιπόν, τι θα κάνω».

Ο άντρας με το καπέλο αποκρίνεται: «Εντάξει λοιπόν, πάω τώρα γιατί αν δεν φύγω, δεν πρόκειται να βρω κοπέλα. Τα λέμε, κουμπάρε».

Και ο άλλος: «Ο Θεός μαζί σου και αν βρεις κοπέλα, ρωτήσέ την μήπως η οικογένειά της έχει λίγο καλαμπόκι να μου δανείσει, και τους το επιστρέφω αργότερα».

Ο αφηγητής της ιστορίας απευθύνεται στη συνέλευση: «Λοιπόν, τι είναι καλύτερο: να δανείσουμε καλαμπόκι στον κουμπάρο ή να εφαρμόσει το «θεωρία και πράξη με γνώση»;»

~*~

Ήρθε η ώρα για το rozol. Η συνέλευση διαλύεται, ο SupGaleano, από πείσμα, λέει φεύγοντας στον Υποδιοικητή Moisés: «Γι' αυτό, λοιπόν, εγώ μόνο καλαμπόκι ποπ κορν», και κατευθύνεται προς την καλύβα του. Ο Υποδιοικητής Moisés του αντιγυρνά: «Και με την πικάντικη σάλτσα τι γίνεται;» Ο SupGaleano δεν απαντά, αλλά αλλάζει κατεύθυνση στο βήμα του. «Πού πας, λοιπόν;» τον ρωτά ο SubMoy. Ο Sup, απομακρύνεται και σχεδόν φωνάζει: «Πάω να δανειστώ τη σάλτσα από το μαγαζάκι των ανταρτιστών».

Βεβαιώνω.

Μιάου-Γαβ.

Το Γατόσκυλο, ήδη λαθρεπιβάτης στο Βουνό.

(Εεε, μα δεν έφτασαν τα χρήματα, και εκτός αυτού, υπάρχει μια πινακίδα στην είσοδο του La Montaña που λέει: «Δεν επιτρέπονται γάτες, σκύλοι... ούτε σχιζοφρενικά σκαθάρια»).

Μεξικό, ακόμη - Απρίλιος 2021

[i] Εργαλείο παρόμοιο με την τσάπα που το χρησιμοποιούν οι ιθαγενείς λαοί της Κεντρικής Αμερικής και του Μεξικού για να ανοίγουν τρύπες στη γη. Αποτελείται από ένα μακρύ κοντάρι η άκρη του οποίου είναι μυτερή ή καταλήγει σε μεταλλική μύτη σε σχήμα φτυαριού ή σπάτουλας.

Το κείμενο αλιεύτηκε από το <http://enlacezapatista.ezln.org.mx/>

[Γαλλία] Λογοκρισία και social media

Εδώ και έναν χρόνο, στη Γαλλία υπό καθεστώς «έκτακτης υγειονομικής ανάγκης», το κράτος έχει καταλύσει το ίδιο του το σύνταγμα, την ίδια τη «δημοκρατική» του λειτουργία, και κυβερνά βγάζοντας εγκυκλίους και διατάγματα, περνώντας νόμους εν μια νυκτί. Είναι πλέον ξεκάθαρο και για όσες και όσους δεν ήθελαν να το δουν από την αρχή: Ο ιός μεταλλάχθηκε σε δικτατορία.

Ένας από αυτούς τους νόμους είναι ο νόμος Ανία, που τέθηκε σε ισχύ αμέσως μετά το πρώτο lockdown και δίνει τη δυνατότητα στα social media να σβήνουν τα σχόλια και τις αναρτήσεις που περιέχουν ρητορική «μίσους». Πρόκειται για αρκετά προβληματική συνθήκη: πρώτον, το κράτος αναθέτει σε ιδιωτικές εταιρείες –ακόμη και σε αλγόριθμους– να αξιολογούν το περιεχόμενο μιας ανάρτησης, επομένως να ασκούν λογοκρισία. Κάποτε η λογοκρισία ασκούταν από μπάτσους ή δικαστές, ενώ πλέον αναθέτοντας τη λογοκρισία σε ιδιωτικές εταιρείες, το κράτος παρακάμπει και επομένως εκμηδενίζει την ίδια του την αστική δικαιοσύνη. Πρόκειται ξεκάθαρα για έναν μηχανισμό λογοκρισίας που το κράτος νομιμοποιεί και ούτε καν κρύβει, μια πράξη τρομοκρατίας κατά της ελεύθερης έκφρασης. Έτσι, το κράτος εφαρμόζει την ολοκληρωτική τεχνογνωσία απαγορεύοντας τη «ρητορική του μίσους». Αλλά τι είναι η «ρητορική μίσους»; Προκειμένου να εγκαθιδρύσει λογοκρισία και να απαγορεύσει κάθε αντίθετη άποψη, το κράτος μπορεί να θεωρήσει οποιαδήποτε πολιτική κριτική ως έκφραση μίσους. Η ιστορία μάς δείχνει ότι τα κράτη εφαρμόζαν πάντα λογοκρισία στην πολιτική κριτική, χωρίς να την αναγνωρίζουν ως τέτοια, και ακριβώς για να μην την αναγνωρίσουν. Οι αντάρτες ονομάστηκαν «συμμορίτες» και ο Κουφοντίνας ή ο Ζωρζ Ιμπραήμ Αμπντάλλα «τρομοκράτες», ενώ η Ζερμαίν Μπερτόν αντιμετώπιστηκε ως «ψυχιατρική περίπτωση». Και ακριβώς, μια εκδήλωση «μίσους» δεν αναγνωρίζεται ως πολιτική κριτική, αλλά περιορίζεται σε ένα συναίσθημα. Αυτή η μέθοδος έχει ήδη δοκιμαστεί από κράτη, τα οποία προσπαθούν να «ψυχολογικοποιήσουν» κάθε κριτική για να την απαξιώσουν. Αν όμως πούμε ότι «η αστυνομία σκοτώνει», είναι ρητορική μίσους ή αλήθεια; Αν πούμε ότι ο υπουργός εσωτερικών «είναι βια-

στής» (υπόδικος για βιασμό), είναι ρητορική μίσους ή αλήθεια; Οτιδήποτε είναι αντίθετο στην κρατική προπαγάνδα είναι ρητορική μίσους και ψέμα. Αντιθέτως, τα κρατικά ψέματα, ακόμη και τα ξεδιάντροπα (π.χ. η χρησιμότητα της μάσκας), έχουν διαδοθεί ευρέως.

Αλλά γιατί το κράτος θέλει να καταστείλει τη «διαδικτυακή κριτική»; Στη Γαλλία δεν υπήρξε κανένα μαζικό και δυναμικό κίνημα αμφισβήτησης των «μέτρων προστασίας», καμία δυναμική αντίσταση στην επιβολή στρατιωτικού νόμου. Οι όποιες κριτικές περιορίστηκαν στα social media και ήταν χαμένες εξαρχής, αφού τα social media είναι απολύτως ελεγχόμενα. Και γι' αυτό δεν φτάνει ούτε το κράτος, ούτε τα social media...

■/ May

[Γαλλία] Νέα δόση καταστολής

Η συμπεριφορά των «αρχών επιβολής του νόμου» δεν ήταν ποτέ υποδειγματική, αλλά τα τελευταία χρόνια έχει παρατηρηθεί έξαρση της βίας και της καταστολής. Το κίνημα των κίτρινων γιλέκων έχει κατασταλεί ανελέητα σε όλη τη Γαλλία. Είδαμε να απαγορεύονται συγκεντρώσεις, είδαμε δεκάδες βίαιες συλλήψεις από τους μπάτσους και τραυματισμένους διαδηλωτές. Δεν προλαβαίναμε να μετράμε τις υποθέσεις αστυνομικής βίας. Και ήδη από τότε το κράτος είχε εμπλακεί σε έναν πόλεμο εικόνων. Ενώ τα θεσμικά μέσα ενημέρωσης βρίσκονταν υπό διατεταγμένη υπηρεσία, οι ανεξάρτητοι δημοσιογράφοι εκφοβίζονταν, κακοποιούνταν, οδηγούνταν στα δικαστήρια ακόμη και πυροβολούνταν με σφαίρες LBD (πλαστικές σφαίρες από καουτσούκ). Αυτή η κατάσταση έχει γίνει ο κανόνας. Τον Δεκέμβρη, ο νομάρχης δεν δίστασε να απαγορεύσει μια διαδήλωση κατά του νόμου για την «καθολική ασφάλεια», με την αιτιολογία ότι έβλαπτε τα μαγαζιά στο κέντρο της πόλης. Σε όλους/ες τους διαδηλωτές/ριες που αφήφησαν την απαγόρευση επιβλήθηκαν πρόστιμα.

Στις 21 Νοέμβρη ο μαύρος παραγωγός μουσικής Michel Zecler έβγαине από το στούντιό του στο Παρίσι χωρίς μάσκα. Βλέποντας μπάτσους να περνάνε, ξαναμπήκε μέσα για να βάλει μάσκα. Οι τρεις μπάτσοι μπήκαν μέσα στο στούντιο και τον ξυλοκόπησαν άγρια. Στη συνέχεια στα κρατητήρια, ο Michel Zecler έμαθε ότι οι μπάτσοι του είχαν κάνει μήνυση για βίαιη συμπεριφορά. Μόνο που οι κάμερες του στούντιο δείχνουν τον Michel Zecler πεσμένο κάτω να φωνάζει βοήθεια και να προσπαθεί να προστατευτεί, και τους μπάτσους να τον χτυπούν επί έξι λεπτά. Μπροστά στον αντίκτυπο του βίντεο με την επίθεση που δέχθηκε ο Michel Zecler, το κράτος προσποιήθηκε ότι άλλαξε γνώμη, διαβεβαιώνοντας ότι υπάρχουν καλοί και κακοί μπάτσοι, και ότι

τους κακούς θα τους τιμωρήσει. Αυτές οι δηλώσεις δήθεν καλών προθέσεων δεν αξίζουν πολλά, διότι το κράτος χρειάζεται τα τσιράκια του τους μπάτσους. Ενώ τα αντιεργατικά και αντικοινωνικά μέτρα συσσωρεύονται το ένα μετά το άλλο, το κράτος ξέρει ότι θα χρειαστεί τους μπάτσους για να καταστείλει τις διαδηλώσεις, που αναπόφευκτα θα προκύψουν από την οικονομική και κοινωνική κατάσταση. Έτσι τον Δεκέμβρη το κράτος προσπάθησε να περάσει τον νόμο για την «καθολική ασφάλεια». Οι περισσότερες διαμαρτυρίες επικεντρώθηκαν στο άρθρο 24, το οποίο απαγορεύει τη βιντεοσκόπηση μπάτσων στις πορείες. Καμία σχέση με την υπόθεση του Michel Zecler ή άλλων περιστατικών μπατσικής βίας που έχουν καταγραφεί! Αλλά και ολόκληρο το νομοσχέδιο για την «καθολική ασφάλεια» στοχεύει στην εγκαθίδρυση ενός κόσμου γενικευμένης αστυνομικής παρακολούθησης, όπου κάθε στιγμή της ζωής μας θα μπορεί να βιντεοσκοπηθεί από drones ή κάμερες αναγνώρισης προσώπου. Πράγματι ο νόμος για την «καθολική ασφάλεια» κάνει λόγο για παρακολούθηση από μη επανδρωμένα αεροσκάφη, δηλαδή drones, τα οποία έχουν ήδη χρησιμοποιηθεί για πορείες ή για τον έλεγχο της απαγόρευσης κυκλοφορίας. Θα χρησιμοποιούνται για την «ασφάλεια» δημόσιων συγκεντρώσεων, την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (που έχει μαγαζιάρει λίγο αλλά προσπαθούν να την επαναφέρουν στο προσκήνιο), τη διαπίστωση αδικήματος και τη δίωξη των δραστών, την παρακολούθηση συνόρων και δημόσιων κτιρίων, την εκπαίδευση των μπάτσων. Υποτίθεται ότι οι μπάτσοι πρέπει να προειδοποιούν το κοινό, εκτός αν αυτό είναι αντίθετο με τον σκοπό της αποστολής. Δηλαδή δεν πρόκειται να μας προειδοποιήσουν πολύ συχνά.

Επίσης οι μπάτσοι μπορούν να φέρουν τα υπηρεσιακά τους όπλα, ακόμα και όταν είναι εκτός υπηρεσίας,

ακόμη και σε χώρους ανοιχτούς στο κοινό, και να πυροβολούν «σε περίπτωση ανάγκης». Εικόνες από κάμερες πεζών, κάμερες επιτήρησης, κάμερες που θα εγκατασταθούν σε περιπολικά, κάμερες από drones που θα μεταδίδουν ζωντανά στην αίθουσα ελέγχου... Ξέρουμε πολύ καλά τι θα πούνε: «Αδύνατον να επεξεργαστούμε αυτές τις χιλιάδες βίντεο με ανθρώπινα μέσα», οπότε περιμένουμε το επόμενο βήμα, όπου θα μας πουν «για να επεξεργαστούμε αυτές τις πληροφορίες θα χρησιμοποιήσουμε τεχνητή νοημοσύνη και αναγνώριση προσώπων». Τις τεχνολογίες αυτές θα τις διαχειριστούν βέβαια ιδιωτικές εταιρείες, δεδομένου ότι αυτή είναι μια από τις νέες αποστολές τους. Οι βιντεοσκοπημένες εικόνες θα μπορούν επίσης να χρησιμοποιηθούν για να «δικαιολογήσουν» τη δράση των δυνάμεων της τάξης στα μέσα ενημέρωσης: Ένα νέο εργαλείο για την κρατική προπαγάνδα.

Ο νόμος για την «καθολική ασφάλεια» αφορά και τους δημοτόμπατσους και τους ιδιωτικούς μπάτσους (σεκιουριτάδες). Με το καθεστώς «έκτακτης υγειονομικής ανάγκης» μπορούσαν να κάνουν έλεγχο ταυτότητας. Με τον νόμο για την «καθολική ασφάλεια» μπορούν να κάνουν και σωματικό έλεγχο, κατάσχεση υλικού σε δημόσιο χώρο και ακινητοποίηση οχήματος.

Τον Νοέμβρη, μετά τις κινητοποιήσεις, η κυβέρνηση απέσυρε τον νόμο για να τον «ξαναγράψει», και τον Μάρτη ψηφίστηκε οριστικά στην εθνοσυνέλευση, με άλλη διατύπωση και ίδιο νόημα. Ο πρωθυπουργός «για να μας καθησυχάσει» έκανε ερώτηση στο συμβούλιο επικρατείας αν κάποια άρθρα είναι αντισυνταγματικά.

Συνεχίζεται...

■/ May

■ Ανυποχώρητη αλληλεγγύη στον σύντροφο Γιάννη Δημητράκη

Κρυφά και φανερά σ' ακολουθούνε
οι συμμορίες κι οι βασανιστές
και ψάχνουν μέρα νύχτα να σε βρουνε,
μα δεν υπάρχει δρόμος να διαβούνε
γιατί ποτέ δεν ήταν ποιητές,
το χώμα που πατούν να προσκυνούνε...

Ο αναρχικός αγωνιστής Γιάννης Δημητράκης, πολιτικός κρατούμενος στις φυλακές Δομοκού δέχτηκε δολοφονική επίθεση από συγκρατούμενους του στις 24/05/2021. Η επίθεση έλαβε χώρα το απόγευμα στο προαύλιο και όσο η φυλακή ήταν «ανοιχτή». Οι πληροφορίες, ως τώρα, αναφέρουν την προσπάθεια του συντρόφου να εμποδίσει τον ξυλοδαρμό συγκρατούμενού του με αποτέλεσμα να δέχεται ο ίδιος επίθεση από μαφιόζους κρατούμενους.

Ένας 39χρονος καταδικασμένος για ανθρωποκτονίες και συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση παραπέμφθηκε την επόμενη μέρα στα ποινικά δικαστήρια της Λαμίας ως δράστης της επίθεσης. Κρίνουμε την τακτική αυτή του κράτους και των υπηρεσιών του ως μια προσπάθεια να θολώσει τα νερά και να επιβεβαιώσει τη θέση του ως «εγγυητής της νομιμότητας», και όχι ως δραστικός μηχανισμός στα γεγονότα. Η μανία με την οποία φαίνεται να χτυπήθηκε ο σύντροφος πολιτικός κρατούμενος, στο τόσο, ποικιλοτρόπως, ασφυκτικά ελεγχόμενο περιβάλλον της φυλακής του Δομοκού εγείρει πολλά ερωτηματικά. Εδώ να υπενθυμίσουμε πως ο Δομοκός σχεδιάστηκε ως Φυλακή Υψίστης Ασφαλείας (τύπου Γ'), με «λευκά κελιά» για τους τρομοκράτες και τους πολύ επικίνδυνους εγκληματίες.

Για να το πούμε πιο απλά, για να συμβεί μια τέτοια επίθεση σε αναρχικό πολιτικό κρατούμενο στην Ελλάδα, όπου υπάρχουν κεκτημένα μέσα από αγώνες –εντός και εκτός των τειχών– πρέπει να περάσει από πολλά κόσκινα* (ειδικά στην παρούσα συνθήκη όπου στην υποτιθέμενη πιο καλά φυλασόμενη φυλακή της χώρας μια παρέα αποφασίζει να προβεί σε μια τέτοια ενέργεια, στον προαύλιο χώρο). Όσο και να μας φαντάζει ότι στην φυλακή επικρατεί ο νόμος της ζούγκλας, και πως η εντροπία σε αυτό το σύστημα είναι σε πολύ υψηλά επίπεδα, η αλήθεια είναι πως η κοινωνία της φυλακής διαρθρώνεται μέσα από ένα σύστημα γραπτών (σωφρονιστικός κώδικας) και κυρίως άγραφων νόμων. Μέρος της κοινωνίας των ελληνικών φυλακών είναι πολλά συντρόφια, όπως και αξιοπρεπείς κρατούμενοι και κρατούμενες. Μέχρι να βρεθούμε ξανά με όλες/ους στον φυσικό μας χώρο, τον δρόμο, στεκόμαστε έμπρακτα αλληλέγγυοι στην αναγκαστική συνθήκη που ο εχθρός μάς επιβάλλει.

Η αλληλέγγυα στάση και θέση του συντρόφου συγκρούστηκε με τον μηχανισμό (κρατικό και παρακρατικό) που τη μισεί. Από την πλευρά του κινήματος αλληλεγγύης σε φυλακισμένους/ες αγωνιστές/στρίες χρειάζεται οξυμένα αντανakλαστικά και πρέπει να επαγρυπνούμε ώστε να διαπιστώσουμε αν πρόκειται για στρατηγική αλλαγή παραδείγματος από το κράτος και την Ν.Δ., μέσα στις φυλακές όπως ζήσαμε την αλλαγή αυτή στους δρόμους, στις δομές και στα σπίτια μας. **Συλλογικότητες, δομές, συνελεύσεις και πρωτοβουλίες Αλληλεγγύης παράγουν ήδη λόγο, υλικό και δράσεις για την αντιπληροφόρηση, την περιφρούρηση και την αποκατάσταση της υγείας του αιχμάλωτου συντρόφου. Η συντροφικότητα και η αλληλεγγύη είναι θεμέλιοι λίθοι για το υπάρχον που προσδοκούμε, αναντικατάστατα όπλα στη φαρέτρα μας και ειδοποιός διαφορά μας από τους εχθρούς της Ελευθερίας.**

Ο σύντροφος διακομίστηκε επειγόντως στο Γ.Ν. Λαμίας, με τους γιατρούς εκεί να ετοιμάζουν την εισαγωγή του στη ΜΕΘ, πράγμα που αποφεύχθηκε, μετά το κρίσιμο για τη ζωή του πρώτο 24ωρο, και νοσηλεύτηκε στη νευροχειρουργική κλινική. Έπειτα, η νοσηλεία του έγινε στον θάλαμο-κελί του 1^{ου} ορόφου της Παθολογικής Κλινικής και για μόνο δέκα ημέρες.

Ο Γ. Δημητράκης μεταφέρθηκε στις 03/06 εσπευσμένα **πάλι στις φυλακές Δομοκού, με την αιτιολόγησή πως διέφυγε τον κίνδυνο του θανάτου, και μάλιστα σε πειθαρχικό κελί απομόνωσης με πρόσχημα τα μέτρα για τον covid**. Το καθεστώς απομόνωσης που του επιβλήθηκε, στην πράξη σημαίνει ότι είναι κλειδωμένος τις 22 από τις 24 ώρες της ημέρας, με μία κάμερα εντός του κελιού να τον βιντεοσκοπεί συνεχώς, χωρίς την επίβλεψη ειδικών θεραπόντων γιατρών, και με καμία άμεση επαφή με άλλους συγκρατούμενους. Έχουμε να κάνουμε με την κρατική διαχείριση ενός ιατρικού περιστατικού, πέραν κάθε τυπικής ιατρικής δεοντολογίας: Ένα βαρύτατο περιστατικό με εσωτερικό αιμάτωμα στο κεφάλι, απώλεια βραχείας μνήμης με συνεπακόλουθο τη σύγχυση και την αλλοίωση της συνειδητότητας για την κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει ο παθών.

Το Γ.Ν. Λαμίας δεν διαθέτει προσωπικό και τομέα για τέτοιου είδους αποκατάσταση. Η επιβεβλημένη αντιμετώπιση, από μεριάς του κράτους, είναι η άμεση μεταφορά του συντρόφου στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Λάρισας για νοσηλεία και διακοπή της ποινής, ή μεταφορά του στο Νοσοκομείο Κρατουμένων Κορυδαλλού, όπου είναι αμφίβολη η εξειδικευμένη φροντίδα που χρειάζεται, αλλά έτσι θα καταστεί πολύ πιο άμεση η επαφή του με φίλες, συντρόφους, συγγενείς και συνηγόρους – πράγμα άκρως βοηθητικό στην αποκατάσταση της υγείας του. Σε κάθε περίπτωση

η επιθυμία του συντρόφου είναι πρώτη προτεραιότητα και, από μεριάς μας, θα κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας ώστε να υλοποιηθεί. Για κάθε μέρα που η θεραπεία του παρεμποδίζεται από όλους αυτούς, η υγεία του επιβαρύνεται και η ευθύνη βαραίνει στα κεφάλια τους.

Αναγνωρίζουμε ως ηθικούς αυτουργούς τους: Μιχάλης Χρυσοχοϊδης, Σοφία Νικολάου, Κώστας Τσιάρας, Κυριάκος Μητσοτάκης, και φυσικά οι Διευθυντής και Αρχιφύλακας του Καταστήματος Κράτησης Δομοκού που θα τους ονοματίσουμε στην πορεία εφόσον συνεχίσει η εγκληματική μεταχείριση του συντρόφου μας.

Ο Γ. Δημητράκης είναι εδώ και δύο δεκαετίες δηλωμένος εχθρός του κράτους και του κεφαλαίου, μέσα από τις πράξεις, τις τοποθετήσεις και την αδιάκοπη συμμετοχή του στα κινήματα αλληλεγγύης, και τον αγώνα για την Αναρχία και την Λευτεριά μέσα και έξω από τα μπουντρούμια του ελληνικού κράτους. Έχει αντιμετωπίσει επιθέσεις και την καταστολή σε πάρα πολλές μορφές της: Σφαίρες από τους μπάτσους της Δημοκρατίας στο σώμα του το 2006, ξυλοδαρμό από τους ανθρωποφύλακες στο Μαλανδρίνο το 2007 (γεγονός που πυροδότησε εξέγερση στην φυλακή), παγίδα θανάτου από τον Περίανδρο της Χ.Α. και άλλους δύο στις φυλακές Αλικαρνασσού το 2009, δημόσια διαπόμπευση (μαζί με άλλους αναρχικούς συντρόφους) από τους τηλεουφιάνους, με την κατασκευασμένη υπόθεση των «ληστών με τα μαύρα», στοχοποίηση από ΔΕΛΤΑδες και ναρκομαφίες στα Εξάρχεια μετά την αποφυλάκισή του κ.α.

Όπως στάθηκε όλα αυτά τα χρόνια, έτσι θα βγει όρθιος και από αυτή την επίθεση και θα συμπορευτούμε πάλι μαζί.

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΤΟΥ ΤΣΙΡΑΚΙ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ**

■/ **Ανίδεος**

*Οφείλουμε να αναφερθούμε και στην απόπειρα δολοφονίας του αναρχικού συντρόφου, μέλους του Επαναστατικού Αγώνα, Νίκου Μαζιώτη από ομάδα ποινικών κρατουμένων τον Δεκέμβρη του 2017, στην Ε' Πτέρυγα του Κορυδαλλού, και μάλιστα το πρώτο βράδυ της μεταφοράς του στην εν λόγω πτέρυγα μετά από πολυήμερη απεργία πείνας.

κείμενα αλληλεγγύης με τον Γ.Δ για την δολοφονική απόπειρα εναντίον του:

- <https://athens.indymedia.org/post/1612884/>
- <https://athens.indymedia.org/post/1612845/>
- <https://athens.indymedia.org/post/1612973/>
- <https://athens.indymedia.org/post/1612927/>

Δικαστήριο αναρχικών αιχμαλώτων – Δ. Βαλαβάνη, Γ. Μιχαηλίδης, Κ. Αθανασοπούλου

Την Πέμπτη 10 Ιουνίου στις 09:00 π.μ., στα δικαστήρια της οδού Λουκάρεως, συνεχίζεται η δίκη των συντροφισσών Αθανασοπούλου Κωνσταντίνα, Βαλαβάνη Δήμητρα και του συντρόφου Μιχαηλίδη Γιάννη, μετά τη διακοπή που είχε πάρει στις 31 Μαΐου.

<https://athens.indymedia.org/post/1612984/>

Ηράκλειο: Κρατούμενος βρέθηκε νεκρός στο αστυνομικό μέγαρο (01/06)

36χρονος κρατούμενος που φέρεται να είχε απασχολήσει στο παρελθόν για κλοπές και ναρκωτικά βρέθηκε απαγχονισμένος στο χώρο προσωρινής κράτησης όπου και (φέρεται) να κατάφερε να κόψει την κουβέρτα και να κρεμαστεί με αυτή, δίνοντας τέλος στη ζωή του.

Επιστροφή του Δημήτρη Κουφοντίνα στον Δομοκό

Στις φυλακές Δομοκού μεταφέρθηκε στις 09/04 ο Δημήτρης Κουφοντίνας, 27 μέρες από την στιγμή που σταμάτησε την απεργία πείνας.

<https://athens.indymedia.org/post/1611885/>

Φυλακές Αγ. Στεφάνου, Πάτρα

Από τα 20 κρούσματα covid-19 στα τέλη Φλεβάρη μεταξύ των κρατουμένων της Γ' πτέρυγας των φυλακών, φτάσαμε

μέσα σ' έναν μήνα να είναι παραπάνω από 120 κρούσματα, 6 κρατούμενοι να βρίσκονται νοσηλεύόμενοι στο νοσοκομείο με έναν διασωληνωμένο, καθώς και έναν άνθρωπο να έχει πεθάνει.

<https://athens.indymedia.org/post/1611723/>

Δικαστήριο της Ε.Ο. Επαναστατική Αυτοάμυνα, με κατηγορούμενους τους συντρόφους Β. Σταθόπουλο, Δ. Χατζηβασιλειάδη και τον Δ. Μπάκα

Ο Β. Σταθόπουλος καταδικάστηκε σε 19 χρόνια κάθειρξη (κατά συγχώνευση) και παραμένει έγκλειστος, καθώς δεν έχει ανασταλτικό χαρακτήρα η έφεσή του. Καταδικάστηκε για «ένταξη σε τρομοκρατική οργάνωση», «διακεκριμένη οπλοκατοχή», «κλοπή» κ.λπ. Ο Δ. Χατζηβασιλειάδης, καταδικάστηκε σε 16 χρόνια κάθειρξη (κατά συγχώνευση) για «συγκρότηση τρομοκρατικής οργάνωσης», «οπλοκατοχή», «κλοπή» κ.λπ. Τέλος, ο Δ. Μπάκας καταδικάστηκε σε 10 χρόνια, αλλά με την έφεσή του να έχει ανασταλτικό χαρακτήρα. Καταδικάστηκε και αυτός για «συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση».

<https://athens.indymedia.org/post/1612979/>

Κείμενο της Δ. Βαλαβάνη για τη δίκη της στις 1 Απρίλη με τις κατηγορίες της εξύβρισης και της αντίστασης κατά των μπάτσων της αντιτρομοκρατικής. Οι μπάτσοι κατέθεσαν μήνυση μετά τα βασανιστήρια που κάνουν

στη συντρόφισσα, ώστε να της αποσπάσουν γενετικό υλικό.

<https://athens.indymedia.org/post/1611573/>

2η απόρριψη του αιτήματος του Ν. Μαζιώτη για χορήγηση ολιγοήμερης άδειας

Η αιτιολογία την πρώτη φορά είχε το χαρακτήρα «προφητείας», καθώς εκτιμάται «ότι υπάρχει κίνδυνος τελέσεως, κατά τη διάρκεια της αιτούμενης άδειας, νέων εγκλημάτων, ενώ συντρέχουν λόγοι που δικαιολογούν τη προσδοκία ότι υπάρχει κίνδυνος φυγής και κακής χρήσης της αιτούμενης άδειάς του».

<https://utopia-ad.org/κείμενο-του-νίκου-μαζιώτη-μέλος-του-επ/>

Τερματισμός απεργίας πείνας πολιτικών κρατουμένων στις Χιλιανές φυλακές

Οι αναρχικοί και ανατρεπτικοί κρατούμενοι τερματίζουν την απεργία πείνας μετά από σημαντικές προόδους, τη Δευτέρα 10/05, στην 50η μέρα της απεργίας πείνας, που ξεκίνησε στις 22/03 από τους Monica Caballero, Marcelo Villarroel, Francisco Solar, Juan Flores, Joaquin Garcia, Pablo Bahamontes, Juan Aliste Vega (οι οποίοι λόγω της κατάστασης της υγείας τους δεν μπορούσαν να συνεχίσουν) κι έτσι αποφάσισαν να αποσύρουν το μέτρο, έχοντας προχωρήσει στην επίτευξη των στόχων που ορίστηκαν συλλογικά.

<https://utopia-ad.org/χιλή-οι-αναρχικοί-και-ανατρεπτικοί-κρ/>

5 μετρά για τον covid 19 που ήρθαν για να μείνουν ιστορίες για την αστυνομία, την εργασία, την εκπαίδευση και την πόλη του μέλλοντος

Πρόλογος

Στο κείμενο που ακολουθεί θα αναφερθούμε σε μετρά που ελήφθησαν ή επεκτάθηκαν από το κράτος, και συνδεθήκαν με την πανδημία του covid 19. Πέρα από αυτά τα μέτρα, η πανδημία παρείχε ένα προνομιακό πεδίο στο κράτος να ελέγξει την κοινωνική και πολιτική ζωή, εξομαλύνοντας οποιαδήποτε αντίδραση απέναντι στην επίθεση που κάνει στο περιβάλλον, την εργασία, την εκπαίδευση και τους μετανάστες. Κατά τη διάρκεια της πανδημίας κατήργησε την προστασία των περιοχών Natura για τουριστικές εγκαταστάσεις και Β.Α.ΠΕ., κατήργησε το οκτάωρο, επιχείρησε να βάλει αστυνομικούς στα πανεπιστήμια, έκανε καθεστώς τις επαναπροωθήσεις και τον εγκλεισμό των μεταναστών, και ο κατάλογός με τους δυστοπικούς εφιάλτες των από τα κάτω, όπως τους είδαμε να νομοθετούνται, δεν έχει τέλος.

Μπάτσοι με υγειονομικό προσωπείο

Οι μπάτσοι είναι ένα από τα μετρά που ήρθαν για να μείνουν – τόσο υλικά, όσο και ιδεολογικά. Η αλήθεια είναι ότι η κεντρική διακήρυξη της παρούσας κυβέρνησης ήταν η εφαρμογή του δόγματος του νόμου και της τάξης, και έτσι από όταν ανέλαβε την εξουσία έκανε εκτεταμένες προσλήψεις αστυνομικών. Με την αρχή της πανδημίας του covid 19 και την εφαρμογή του σχεδίου για την «ενίσχυση» του Ε.Σ.Υ. οι προσλήψεις αστυνομικών εκτοξεύθηκαν, υπερβαίνοντας εν τέλει κατά πολύ αυτές των υγειονομικών, ενώ στο ιδεολογικό επίπεδο η αστυνομία νομιμοποιήθηκε να ελέγχει τον σκοπό της κυκλοφορίας στον δημόσιο χώρο, και να κρίνει το κατά πόσο είναι ικανοποιητικός. Ένα καθεστώς ελέγχου, που για τους μετανάστες ισχύει εδώ και πολλά χρόνια, γενικεύθηκε –αν και όχι με την ίδια ένταση–για το πιο προνομιούχο κομμάτι του πληθυσμού με την ιδιότητα του έλληνα πολίτη. Μπορεί η εξέγερση στη Νέα Σμύρνη να ανέκοψε προσωρινά τους ελέγχους από τους αστυνομικούς, αλλά η ιδεολογία της ατομικής ευθύνης, και ο συνεχής κατακλυσμός της δημοσίας σφαίρας από την «παραβατικότητα» των πολιτών σε σχέση με τα μετρά «περιορισμού» της πανδημίας, δημιουργούν συνθήκες «νομιμοποίησης» της επιβολής ελέγχου από τους μπάτσους. Αυτό το έχουμε ξαναδεί στο παρελθόν, όπως παραδείγματος χάρι σε «κακόφημες» συνοικίες, όταν η αστυνομία εγκαθίσταται και «νομιμοποιείται» να ελέγξει όποιον περνά από αυτές, ως άτομο που εν δυνάμει θα «συνεισφέρει» στην κακή φήμη τους. Στη σημερινή συνθήκη του covid 19 είδαμε τα δελτία «ενημέρωσης» να στοχοποιούν την απειθαρχία των πολιτών για την εξάπλωση του ιού, και έτσι ολόκληρος ο ελλαδικός χώρος να μετατρέπεται σε μια «κακόφημη» γειτονιά. Αποτέλε-

σμα όλων των παραπάνω ήταν η πρώτη εφαρμογή του νομοσχεδίου για την απαγόρευση των διαδηλώσεων, όπως και η απαγόρευση δημόσιων συναθροίσεων με πρόσχημα τον covid 19, στις 17 Νοέμβρη και τις 6 Δεκέμβρη. Ειδικά απαγορεύσεις όπως οι τελευταίες, πολύ γρήγορα ξεκίνησαν να εφαρμόζονται και χωρίς υγειονομική αφορμή, όπως έγινε στον τελικό κυπέλλου, με πρόσχημα τον κίνδυνο επεισοδίων ανάμεσα στους οπαδούς.

Εργασία και άνθρωποι ρομπότ

«Τα ρομπότ δεν μπορούν να διαχωρίσουν τον ελεύθερο χρόνο από τη δουλειά, ζουν για τη δουλειά, ζουν στη δουλειά και πεθαίνουν στη δουλειά»* QI38,5

Είναι σαφές ότι το κράτος και το κεφαλαίο αντιλαμβάνονται τους από τα κάτω ως παραγωγικές μονάδες, που πρέπει συνεχώς να αυξάνουν την παραγωγικότητά τους, να περιορίζουν τις ανάγκες τους, αλλά και να είναι τόσο υγιείς όσο χρειάζεται για να συνεχίσουν να δουλεύουν. Με τον covid 19 βιώσαμε το πάγωμα κάθε ανθρώπινης δραστηριότητας και ανάγκης που δεν είναι απαραίτητη για την εργασία και την κατανάλωση. Φυσικά μπορεί να ισχυριστεί κάποιος ότι αυτή η κατάσταση διακόπτεται το καλοκαίρι, με σύμμαχό μας τον τουρισμό, και είμαστε ελεύθεροι να ξαναζήσουμε τις ζωές μας. Όμως θα έπρεπε να συνυπολογίσουμε όλους αυτούς που δεν βρίσκονται πλέον σε αναστολή, και θα δουλέψουν στη σεζόν, και δεν θα προλάβουν να απολαύσουν τις χαρές της χαλάρωσης του lockdown για τους τουρίστες, καθώς θα δουλεύουν μέχρι την επόμενη καραντίνα. Το κράτος, όπως έχουμε γράψει, από την αρχή της πανδημίας λαμβάνει μέτρα ώστε να προστατέψει το κεφάλαιο με την πιο κυνική δικαιολογία, που δεν είναι άλλη από την προστασία της ανθρώπινης ζωής.

Παράλληλα πραγματοποιήθηκε μια τεραστία αναδιάρθρωση της εργασίας που ξεκινάει με πρώτο συνθετικό το «τηλέ-». Η τηλεργασία έχει ένα τριπλό κέρδος για τα αφεντικά, και είναι τρομακτικά μίζερη για τους εργαζομένους που παραμένουν μόνιμα στον ίδιο χώρο, εναλλάσσοντας τη δουλειά με την εργασία και την ξεκούραση: Καταργεί τον διαχωρισμό του ελεύθερου χρόνου και εργασίας, και τον διαχωρισμό του χώρου εργασίας με το σπίτι. Στην καραντίνα είναι δεδομένο ότι όταν τελειώσεις τη δουλειά σου θα παραμείνεις σπίτι, στην περίπτωση που σε χρειαστεί το αφεντικό σου. Μπορείς να δουλέψεις ακόμα και όταν είσαι άρρωστος, καθώς βρίσκεσαι ήδη στο σπίτι με το λάπτοπ, και δεν χρειάζεται να πάρεις αναρρωτική για να πας να φτιάξεις κοτόσουπα. Παράλληλα τα αφεντικά καταφέρνουν να μηδενίσουν τα έξοδά τους στα μέσα παραγωγής και τα αναλώσιμα, εξαφανίζουν την υποχρέωση να αγοράσουν υπολογιστές, να νοικιάσουν τα απαραί-

τητα γραφεία και να πληρώσουν το ρεύμα. Τέλος, πρόκειται για άλλη μια μορφή αντιεξέγερσης, καθώς δεν μπορείς να επιτελέσεις μια από τις πλέον βασικές συνδικαλιστικές διαδικασίες, όπως το να μιλάς με τους συνάδελφους σου για τον μισθό, το αφεντικό και το τι θα κάνετε για αυτά.

Εκπαίδευση και τηλεκαταστολή με χιόνι ή με ήλιο

Εκπαίδευση· σε αυτό το σημείο θα μπορούσαμε να πούμε ότι ισχύουν ακριβώς τα ίδια με την εργασία, αν δεν είχε εξαγγελθεί η δημιουργία ειδικού σώματος της αστυνομίας, το οποίο θα δρα μέσα στα πανεπιστήμια. Πλέον οποιαδήποτε σύγκριση με τη μυθιστοριογραφία του Όργουελ είναι τουλάχιστον κοινότυπη. Βλέπουμε, λοιπόν, να ξεπετάγονται συνεχώς νέα σώματα της αστυνομίας, ώστε να ελέγξουν οποιονδήποτε τομέα της καθημερινότητας παρεκκλίνει από την οργάνωση της ζωής στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής. Από την άλλη, η τηλεεκπαίδευση δύναται να λύσει ένα διαχρονικό πρόβλημα του υπουργείου παιδείας, την καταπολέμηση των καταληψιών. Για οποία εκπαιδευτική βαθμίδα και αν μιλάμε, από το γυμνάσιο μέχρι το πανεπιστήμιο, η τηλεεκπαίδευση δίνει τη λύση στο πρόβλημα του σαμποτάζ των εκπαιδευόμενων στην εκπαιδευτική διαδικασία: Τα μαθήματα θα συνεχίζονται με τηλεεκπαίδευση στην περίπτωση της κατάληψης, ενώ οι μαθητές θα αναγκάζονται να πειθαρχήσουν με τις απουσίες που θα τους εξασφαλίσει η συνέχιση της εκπαιδευτικής διαδικασίας από τον υπολογιστή. Μια πρόβα αυτού του νέου τηλε-όπλου πραγματοποιήθηκε με το πάγωμα της κυκλοφορίας κατά τον χιονιά. Σε μια συνθήκη που παραδοσιακά τα εκπαιδευτικά ιδρύματα θα έκλειναν, και οι μαθητές τους θα έπαιζαν χιονοπόλεμο, το εκπαιδευτικό σύστημα γύρισε στην τηλεεκπαίδευση για όσο καιρό δεν ήταν δυνατή η κυκλοφορία.

Αντί επιλόγου η Νέα Σμύρνη

Φυσικά και η Νέα Σμύρνη δεν υπήρξε η μονή άρνηση σε αυτή τη νέα συνθήκη που βιώνουμε, καθώς οι καθημερινές μικρές ή μικρότερες αρνήσεις του να κάτσουμε σπίτι μας, να βγούμε έξω χωρίς λόγο, και να κοροϊδέσουμε τους μπάτσους, ήταν η αρχή. Από την άλλη, είναι γεγονός ότι η Νέα Σμύρνη δεν ήταν μόνο η έκφραση της κοινωνικής δυσφάρεσκας ενάντια στην απαγόρευση της μετακίνησης και της αστυνομικής καταστολής, αλλά και το μόνο μέσο που κατάφερε να αναστείλει τα δυο παραπάνω. Αλλιώς θα συνεχίζαμε να περιμένουμε τους πρώτους τουρίστες και ποιος ξέρει τι άλλο...

Foreign_voice

*Φυσικά τα ρομπότ έχουν και ένα αρνητικό έναντι των ανθρώπων: Δεν μπορείς να τους πεις να δουλέψουν παραπάνω, να δουλέψουν πιο γρήγορα ή με λιγότερα χρήματα.

■ Η ιδεολογία της ψηφιοποίησης ή «προς την απόλυτη χειραγώγηση με ένα Samsung Galaxy στο χέρι»

Πάνε αρκετά χρόνια που οι εκδόσεις Διάδοση κυκλοφόρησαν το βιβλίο του Οσβάλντο Μπάγιερ με τον ευφάνταστο τίτλο «Προς την απόλυτη ελευθερία με ένα 45αρι Κολτ». Το βιβλίο αφηγείται τη φρενήρη τροχιά της ζωής του ιταλού αναρχικού τυπογράφου Σεβερίνο ντι Τζιοβάνι, ο οποίος πριν από σχεδόν 100 χρόνια μετανάστευσε και έδρασε στην Αργεντινή. Ο κόσμος τότε φαινόταν ότι μπορούσε να αλλάξει με έναν συνδυασμό της πειθούς της βίας και της πειθούς του λόγου, της προπαγάνδας μέσω εκδοτικών εγχειρημάτων και της προπαγάνδας μέσω της άμεσης δράσης. Η εκτίμηση αυτή δεν άλλαξε ιδιαίτερα για τα επόμενα επαναστατικά εγχειρήματα του 20ου και του 21ου αιώνα. Ανάλογα με την εποχή -ενίοτε και συνδυαστικά- η προπαγάνδισή του επαναστατικού λόγου πέρασε από τον πολύγραφο και τις όφσσετ εκτυπώσεις στην ψηφιακή εκτύπωση και το διαδίκτυο. Τα τελευταία χρόνια, τα καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης, όπως η τηλεόραση και ο τύπος, έχασαν την πρωτοκαθεδρία της «αξιόπιστης», έγκαιρης και «έγκυρης» ενημέρωσης και για ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού, έπαψαν να θεωρούνται η αποκλειστική πηγή ειδήσεων. Αναμφισβήτητα το internet έπαιξε ένα καθοριστικό ρόλο σε αυτή την εξέλιξη. Η εμφάνιση διαδικτυακών εγχειρημάτων αντιπληροφόρησης και δημοσιογραφίας από τα κάτω αλλά και η ευρεία χρησιμοποίηση εμπορικών μέσων κοινωνικής δικτύωσης (και από συμμετέχοντες στο ανταγωνιστικό κίνημα) διαμόρφωσαν έναν, κατά πολύ, αλλαγμένο χάρτη ενημέρωσης.

Δεν αποτελεί υπερβολή να ισχυριστούμε ότι δεν υπάρχουν καλύτερα καταγεγραμμένα κινήματα παγκοσμίως από αυτά των τελευταίων δεκαπέντε ετών, αφού εκατομμύρια χρήστες σε καθημερινή βάση ποστάρουν, βιντεοσκοπούν, αρθρογραφούν, και ενημερώνουν. Εξάλλου, στο επίπεδο της χρήσης τεχνολογίας αιχμής, τα επαναστατικά μέσα προπαγάνδισής χόρευαν πάντα ένα σφιχτό τανγκό με τα ιδιωτικά και κρατικά καπιταλιστικά μέσα: οι αναρχικές εφημερίδες μάχονταν τις αστικές φυλλάδες, πειρατικές εκπομπές διέκοπταν τη μελωδική κανονικότητα των ραδιοφωνικών συχνοτήτων και εσχάτως μια πλειάδα σάιτ και λογαριασμών σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης αντιμάχονται τον οχετό διαφήμισης, παραπληροφόρησης, εκφασισμού, και πατριαρχικού εκχυδαϊσμού που πλημμυρίζει το παγκοσμιοποιημένο διαδίκτυο. Ιστορικά, οι αναρχικοί δεν ξέφυγαν από την παγίδα του τεχνολογικού ντετερμινισμού και αντιμετώπισαν τη μοντέρνα τεχνολογία ως αποτέλεσμα της ορθολογικής προόδου που στα σωστά χέρια θα μπορούσε να αποκαθλώσει τη θρησκευτική, πολιτική και οικονομική εξουσία. Τα τελευταία χρόνια λοιπόν, προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν το ψηφιακό οπλοστάσιο προς όφελός τους.

Πολλές είναι οι κριτικές φωνές που έκρουσαν τον κώδωνα του κινδύνου για την ολοκληρωτική διάδοση των ψηφιακών τεχνολογιών και την αυξανόμενη ένταξή τους ακόμη και σε κινηματικές πρακτικές. Πρόκειται όμως για αφομοίωση (recuperation) ριζοσπαστικών υποκειμένων από καπιταλιστικά προϊόντα του Θεάματος ή για εκτροπή/οικειοποίησή (détournement) τους με σαφή οφέλη για το κίνημα, που θα έλεγαν και οι καταστασιακοί. Οι υπεραισιόδοξες αφηγήσεις αρχικά θεωρούσαν το διαδίκτυο ως το Δούρειο Ίππο στην καρδιά του συστήματος. Ως ένα βαθμό, οι προσδοκίες ήταν δικαιολογημένες. Είναι γεγονός ότι η αντιπληροφόρηση που επιτελείται σε κινηματικά μέσα, διαχέεται μαζικά μέσω λογαριασμών ή χάσταγκ στο Twitter και σε μεγάλες σελίδες στο Facebook. Κινηματικά και μέσα κοινωνικής δικτύωσης λειτούργησαν ως συγκοινωνούντα δοχεία για πολλά χρόνια. Θα ήταν πραγματικά απλοϊκό αλλά και ανακουφιστικό αν το επίδικό αυτού του κειμένου περιοριζόταν σε ψηφιακά μέσα και εφαρμογές που αφορούν τα όρια, τους προβληματισμούς και τις πρακτικές ενός κινήματος. Δυστυχώς, μια τεράστια γκάμα εκφάνσεων της κοινωνικής ζωής πλαισιώνεται, υποστηρίζεται, διευκολύνεται, εποπτεύεται, διαχειρίζεται, ρυθμίζεται, διακυβερνάται και χειραγωγείται από έναν αυξανόμενο αριθμό ψηφιακών συστημάτων και αλγορίθμων: Ηλεκτρονικά συστήματα υγείας, προγνωστικά μοντέλα αστυνόμευσης, μοντέλα ανάλυσης της πανδημίας, αλγόριθμοι επαγγελματικής

αξιολόγησης, υποδείγματα διακυβέρνησης της τοπικής αυτοδιοίκησης, πλατφόρμες ψηφιακής εργασίας, ηλεκτρονικές εφαρμογές εύρεσης ερωτικών συντρόφων, προγνωστικά μοντέλα εκλογικών αναμετρήσεων. Η ψηφιοποίηση της καθημερινότητάς μας δεν έρχεται χωρίς κόστος. Η επιμονή και συστηματική επένδυση του συμπλέγματος κράτους-κεφαλαίου σε ψηφιακά μέσα δεν θα μπορούσε εσαεί να αποτελεί δυνητικό πεδίο εκτροπής/οικειοποίησης για ανταγωνιστικά κινήματα, αν όντως υπήρξε ποτέ. Η ψηφιοποίηση (ή όπως την ορίζουμε εμείς, η δημοκρατία των δεδομένων) δεν είναι απλά ένας πολιορκητικός κριός στα θεμέλια αυτού που γνωρίζαμε ως νεωτερική κοινωνία, αλλά μια ολοκληρωτική, ολιστική ιδεολογία οπλισμένη με πανίσχυρα εργαλεία κυβερνητικής εποπτείας και χειραγώγησης, στη διάθεση του νομίσματος με τις δύο πλευρές: κράτος/κεφάλαιο.

Η δημοκρατία των δεδομένων και οι μεταλλάξεις του καπιταλισμού

Όπως σε κάθε πόλεμο έτσι και στον κοινωνικό-ταξικό, η κατανόηση του τρόπου δράσης του εχθρού είναι κρίσιμος παράγοντας για την πολιτική ανάλυση του ανταγωνιστικού κινήματος και την αντίστοιχη χάραξη στρατηγικής. Όπως είδαμε αρχικά στην περίπτωση των μέσων κοινωνικής δικτύωσης και στην τριβή τους με τα ανταγωνιστικά κινήματα, έχουν χτιστεί δυο κοντινές αντιλήψεις που υποστηρίζουν ότι είτε το αποτέλεσμα της ευρείας ψηφιοποίησης της καθημερινής ζωής εξαρτάται από τους διαχειριστές της τεχνολογίας και την πολιτική τους ταυτότητα, είτε πολύ απλά ότι η ψηφιοποίηση είναι ένα προϊόν των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής, το οποίο θα μπορούσε να επαναπροσδιοριστεί με μια πιθανή εκτροπή αυτών των σχέσεων. Ενδεχομένως αυτό να παρέμενε εφικτό, αν η εισαγωγή των ψηφιακών τεχνολογιών περιοριζόταν σε ένα κλασσικό καπιταλιστικό εκσυγχρονισμό των μέσων παραγωγής ή σε μια ακόμη νεοφιλελεύθερη μεταρρύθμιση του μοντέλου διακυβέρνησης. Για εμάς, η ιδεολογία της ψηφιοποίησης συνιστά αλλαγή καπιταλιστικού παραδείγματος, αυτό που η Ζούμποφ αποκαλεί Καπιταλισμό της Εποπτείας[1], η οποία στο επίπεδο του κράτους εκφράζεται με την ανάλυση δημόσιων ψηφιακών δεδομένων [New Public Analytics]. [2] Αυτό, που δεν μπορεί να εξηγηθεί, με μια παραδοσιακή μαρξιστική προσέγγιση, είναι το κατά πόσον η ιδιοκτησία και η εκμετάλλευση της πληροφορίας και των δεδομένων (data) εμπίπτει στις κλασσικές καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής και εκμετάλλευσης. Οι καπιταλιστικές σχέσεις, βεβαίως, συνεχίζουν και υφίστανται, εργάτες δουλεύουν σε εργοστάσια και ορυχεία ειδικά στον παγκόσμιο Νότο και τα μέσα παραγωγής ανήκουν στους λίγους. Όμως, η εξόρυξη, ιδιοκτησία, ανάλυση και χρησιμοποίηση της πληροφορίας, η οποία βασίζεται στην ιδεολογία της ψηφιοποίησης, αποτελεί πλέον ένα τεράστιο κομμάτι της παγκόσμιας οικονομίας, το οποίο δεν υπακούει στα μέχρι τώρα καλούπια της καπιταλιστικής αφήγησης αλλά στις πιο αχαλίνωτες ονειρώξεις διαχειριστών χρηματοπιστωτικών προϊόντων όπως τα παράγωγα (προθεσμιακά συμβόλαια, συμβόλαια μελλοντικής εκπλήρωσης και swaps). Η Ζούμποφ μας προειδοποιεί ότι σε αυτή την καινούργια αγορά το βασικό προϊόν είναι τα ανθρώπινα συμβόλαια μελλοντικής εκπλήρωσης (futures), των οποίων κυρίαρχο χαρακτηριστικό γνώρισμα είναι η πρόγνωση, η σπέκουλα, ο στοιχηματισμός. Θα μας πείτε, ποια η διαφορά με την παραδοσιακή χρηματοοικονομική αγορά και τα χρηματιστήρια της φούσκας; Η βασική διαφορά έγκειται στο γεγονός ότι στον Καπιταλισμό της Εποπτείας, η κερδοφορία δεν αφήνεται απλά στους νόμους της αγοράς. Στο καινούργιο καπιταλιστικό υπόδειγμα τίποτε δεν αφήνεται στην τύχη. Οι εταιρίες που έχουν τη μεγαλύτερη πρόσβαση σε δεδομένα/πληροφορία, όχι μόνο μπορούν να αναλύσουν την συμπεριφορά της αγοράς ή ακόμη και του/της καταναλωτή/τριας/η αλλά και να την προσομοιώσουν.

Στο ντοκιμαντέρ The Social Dilemma [Το κοινωνικό δίλημμα] παρουσιάζεται η διαδικασία συλλογής και ανάλυσης προσωπικών δεδομένων από τους μεγάλους τεχνολογικούς κολοσσούς τύπου Google και Facebook, καθώς και οι ελεύθε-

ρες υπηρεσίες και εφαρμογές στο διαδίκτυο (μέσα κοινωνικής δικτύωσης, μηχανές αναζήτησης, επιλογές βίντεο στο Youtube κ.λπ.). Υποτίθεται ότι η πρόσβαση και χρησιμοποίησή τους είναι δωρεάν. Όταν όμως δεν πληρώνεις για το προϊόν, τότε εσύ είσαι το προϊόν. Όπως εξηγεί και ο Jaron Lanier, «η σταδιακή, μικρή και ανεπαίσθητη αλλαγή στη συμπεριφορά σου είναι το προϊόν. Και αυτό είναι το μοναδικό προϊόν. Δεν υπάρχει κάτι άλλο που θα μπορούσαμε να αναγνωρίσουμε ως προϊόν. Είναι το μοναδικό πεδίο στο οποίο μπορούν να βγάλουν λεφτά. Επηρεάζοντας το τι κάνεις, το πως σκέφτεσαι, το ποια είσαι. Είναι μια σταδιακή αλλαγή. Αν μπορείς να πας σε κάποιον και να του πεις 'δώσε μου 10 εκατομμύρια δολάρια και θα αλλάξω τον κόσμο 1% προς την κατεύθυνση που επιθυμείς', μιλάμε για τον κόσμο. Είναι απίστευτο και αξίζει πάρα πολλά χρήματα». Αυτό αποτελεί και το όνειρο της κάθε επιχείρησης: κάποιος να σου διασφαλίσει ότι αν κάνεις μια επένδυση πχ σε διαφήμιση, αυτή η επένδυση θα είναι σίγουρα επικερδής. Αυτή είναι η καινούργια μπίζα. Πουλάνε σιγουριά. Για να είσαι επικερδής σε αυτή την μπίζα πρέπει να έχεις τέλειες προγνώσεις για το επιχειρηματικό μέλλον. Οι τέλειες προγνώσεις απαιτούν όμως την εξόρυξη και ανάλυση άπειρων δεδομένων. Η ψηφιοποίηση των ζών μας προσφέρει στους μεγάλους τεχνολογικούς παίκτες μια αδιανόητη πληθώρα δεδομένων, δωρεάν. Αυτό ορίζεται ως Καπιταλισμός της Εποπτείας, μια διαδικασία που βασίζεται στην αέναη και καθολική ιχνηλάτηση δεδομένων, η οποία μεταφράζεται σταδιακά και σε χειραγώγηση της ατομικής συμπεριφοράς.

Το θέμα με τα δεδομένα δεν είναι μόνο η εμπορική εκμετάλλευση της πληροφορίας, αλλά το γεγονός ότι χρησιμοποιούνται για τη δημιουργία προγνωστικών μοντέλων για το μέλλον και με αυτό τον τρόπο εξασφαλίζουν τη διαίωσιση ενός φαύλου κύκλου συμπεριφορών που στηρίζουν το υπάρχον καθεστημένο. Αυτό είναι προφανές στην μετάλλαξη της διοίκησης του δημόσιου τομέα. Με άλλα λόγια, η ψηφιοποίηση δεν αφορά αποκλειστικά τις ιδιωτικές αγορές ή την κατανάλωση. Την τελευταία δεκαετία, έχουμε γίνει μάρτυρες της σταδιακής αυτοματοποίησης και ψηφιοποίησης διαφόρων υπηρεσιών του δημόσιου τομέα, όπως η εφορία (Taxis), η πλατφόρμα εξυπηρέτησης ζητημάτων εργασίας (Εργάνη), η διαχείριση τουριστικών αφίξεων την περίοδο της πανδημίας (αλγόριθμος EVA), η διαχείριση της πανδημίας (παροχή πληροφοριακού συστήματος από την Palantir χωρίς περαιτέρω πληροφορίες από το ελληνικό κράτος), η εκπαίδευση (πλατφόρμα Webex) κ.α. Το ελληνικό κράτος προωθεί με γοργούς ρυθμούς τον ψηφιακό μετασχηματισμό του δημοσίου με το πρόγραμμα «Ελλάδα 2.0» που παρουσίασε πρόσφατα ο πρωθυπουργός. Οι ψηφιοποιήσεις αφορούν σε υποθηκοφυλακεία, πολεοδομίες, νοσοκομεία, δικαιοσύνη, κοινωνική ασφάλιση. Κοινό χαρακτηριστικό όλων αυτών των πλατφορμών και προγραμμάτων ψηφιοποίησης είναι ότι δεν υπόκεινται ούτε σε στοιχειώδη κοινοβουλευτικό έλεγχο παρότι διαχειρίζονται και αποθηκεύουν ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα και κοστίζουν εκατομμύρια ευρώ. Οι τεχνολογίες αυτές πλασάρονται ως πανάκεια, αναγκαίες και ξυπνες λύσεις, ουδέτερα και αντικειμενικά εργαλεία στη διάθεση του κρατικού μηχανισμού για την αναβάθμιση της ζωής των πολιτών -και άλλες υπεραισιόδοξες τεχνοκρατικές και τεχνολογικές περιγραφές. Οι τεχνολογίες αυτές μόνο ουδέτερες και αντικειμενικές δεν είναι και αν κάποια σκαλίσει λίγο πάνω από την επιφάνεια θα ανακαλύψει σκληρά ιδεολογικά κίνητρα, νεοφιλελεύθερες αντιλήψεις και πολιτικές ενσωματωμένες στην αρχιτεκτονική των αλγορίθμων. Τα συστήματα αυτά βασίζονται σε μηχανική μάθηση [machine learning] και εποπτεία υποκειμένων σε πραγματικό χρόνο, προγνωστική ανάλυση, chatbots κλπ. Ένα νέο παράδειγμα κυβερνητικής διαχείρισης ήρθε για να μείνει.

Προς ένα νέο παράδειγμα κρατικού ελέγχου

Το νέο παράδειγμα, το οποίο συνοδεύεται από διάφορα λογισμικά προγράμματα, μεθόδους για την εξόρυξη και ανάλυση μεγάλων βάσεων δεδομένων και αλγοριθμικά μοντέλα, εγκαθιδρύει πολιτικές διαδικασίες και πρακτικές λήψης αποφάσεων με άμεσο αντίκτυπο σε ανθρώπους,

αντικείμενα και το περιβάλλον. Οι τεχνολογίες ψηφιακού μετασχηματισμού συνιστούν φορείς των ιδεολογιών της αυτοματοποίησης, της «δεδομενοποίησης» [datafication ή dataism], της ψευδούς νοημοσύνης, της εξατομίκευσης, της ιδιωτικοποίησης και της βελτιστοποίησης. Οι ιδεολογίες αυτές έχουν συγκεκριμένους πολιτικούς προσανατολισμούς και επιπτώσεις σε ανθρώπινες ζωές. Οι πολίτες συναινούν στο να γίνονται αντικείμενα ιχνηλάτησης και εποπτείας σε μόνιμη βάση με αντάλλαγμα βολικές και ασφαλείς υπηρεσίες, όπως η πρόσβαση στα επιδόματα του κράτους πρόνοιας, ενώ ταυτόχρονα αποδέχονται να εκχωρούν τα δεδομένα τους σε αυτές τις σκιώδεις συμμαχίες κράτους και ψηφιακών παρόχων.

Η ιδεολογία της ψηφιοποίησης δεν απαιτεί αλλοτριωμένα σώματα και χέρια, όπως στην περίπτωση του βιομηχανικού καπιταλισμού. Η ταχεία μετάβαση από την τέταρτη στην πέμπτη βιομηχανική επανάσταση, ή όπως τέλος πάντων θέλουν να βαυκαλίζονται οι από τα πάνω για την σύμπραξη ψηφιοποίησης και καπιταλισμού της εποπτείας, δεν συνιστά άλλη μια κρεατομηχανή ανθρώπινων σωμάτων αλλά φαιάς ουσίας. Κράτος και κεφάλαιο επικεντρώνονται στον έλεγχο της παραγωγής και διαχείρισης πληροφορίας και δεδομένων, διατηρώντας φυσικά τις παραδοσιακές καπιταλιστικές ιεραρχίες και σχέσεις ιδιοκτησίας. Ας ανατρέξει κάποια στη λίστα Fortune με τις 500 ισχυρότερες επιχειρήσεις παγκοσμίως. Θα διαπιστώσει ότι πέρα από τα γνωστά τεχνολογικά μεγαθήρια όπως η Cisco, η Google, η Apple και οι φαρμακοβιομηχανίες όπως η Pfizer, ακόμα και εταιρίες που παράγουν και πωλούν κάτι, όπως πχ η Nike ή πετρελαϊκές εταιρίες ή εταιρίες όπως η Amazon και η Walmart επιβιώνουν και κερδοφορούν γιατί επίσης συμμετέχουν στην αγορά της πληροφορίας/δεδομένων. Οι μεγάλοι οικονομικοί παίκτες δεν χρειάζονται να κατέχουν τα μέσα παραγωγής πλέον. Όπως συμπληρώνει η Ζούμποφ, αν κάποτε η εξουσία ταυτιζόταν με την ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής, πλέον ταυτίζεται με την ιδιοκτησία των μέσων συμπεριφορικού μετασχηματισμού. Αρκεί η ελεύθερη και μαζική πρόσβαση σε δεδομένα και η προγνωστική χειραγώγησή τους. Είναι ενδεικτικό ότι αμέσως πριν το ξέσπασμα της πανδημίας, η χρηματιστηριακή αξία του αμερικάνικου τεχνολογικού τομέα είχε ήδη ξεπεράσει τη συνολική χρηματιστηριακή αξία ολόκληρης της ευρωπαϊκής οικονομίας. Η εκτόξευση των κερδών για τους ψηφιακούς γίγαντες με την πανδημία είναι αντίστοιχη του κομβικού ρόλου που ανέλαβαν μέσα στην ψηφιακά διαμεσολαβημένη πραγματικότητα των λοκντάουν. Η υποδομή που απαιτείται για να λειτουργούν «εύρυθμα» αυτές οι εταιρίες είναι η ραχοκοκαλιά του συστήματος. Μόνο για την αποθήκευση και την επεξεργασία των δεδομένων που παράγονται από τη συνεχόμενη χρήση διαδικτυακών υπηρεσιών, έχουν χτιστεί τεράστια συγκροτήματα από data centers, τα οποία καταναλώνουν πάνω από το 1% της παγκόσμιας παραγωγής ενέργειας. Η σημασία των λογισμικών, των δεδομένων και της υποδομής για τα σύγχρονα κράτη είναι προφανής από τον τρόπο που διαπλέκονται με αυτές τις ιδιωτικές εταιρίες και το πως εκχωρούν σε αυτές ζωτικές κρατικές λειτουργίες με αντάλλαγμα την πρόσβαση στα δεδομένα των πολιτών τους. Γενικότερα, η πληροφορία που όλοι μας παράγουμε γύρω από τη συμπεριφορά μας και κατόπιν εκχωρούμε σε μια σειρά από εταιρίες, εφαρμογές και κρατικές υπηρεσίες είτε επώνυμα είτε ανώνυμα, αποτελεί την κινητήρια δύναμη της παγκόσμιας οικονομίας, ακόμη και σε κράτη λιγότερο αναπτυγμένα τεχνολογικά.[3] Ο προβληματισμός γύρω από το κατά πόσον ο καπιταλισμός παραμένει το κυρίαρχο σύστημα σχέσεων παραγωγής (ή αν αντικαθίσταται σταδιακά από κάτι χειρότερο) [4] και η προσπάθεια να αποτυπωθεί η προσαρμογή του καπιταλισμού στις νέες συνθήκες (μέσω προσδιορισμών όπως μετα-καπιταλισμός, καπιταλισμός της εποπτείας, καπιταλισμός της πλατφόρμας κ.κ.) [5] αποτελούν κεντρικό επίδικο της σύγχρονης πολιτικής και κοινωνικής φιλοσοφίας. Πέρα από τις φιλοσοφικές προσεγγίσεις, οι τρόποι με τους οποίους η ψηφιοποίηση μεταλλάσσει τον καπιταλισμό πρέπει να απασχολούν το κίνημα, ώστε να εμβαθύνουμε στο διάβασμα του εχθρού και να αντιλαμβανόμαστε έγκαιρα τις υφιστάμενες και προωθούμενες

αλλαγές σε μια σειρά ζητημάτων, όπως η εργασία, η καταστολή ή η πολιτική «κοινωνικών» παροχών. Ταυτόχρονα, μπορούν να μας βοηθήσουν να επαναπροσδιορίσουμε τις πρακτικές και την αποτελεσματικότητα της διάχυσης του πολιτικού μας λόγου στην κοινωνία. Ιδιαίτερη προσοχή πρέπει να δώσουμε στην αναβάθμιση της καταστολής. Τα μηνύματα από το εξωτερικό και από την εφαρμογή ψηφιοποιημένων προγνωστικών προγραμμάτων αστυνόμευσης δεν συνθέτουν πλέον κάποιο φουτουριστικό σενάριο. Οι ΗΠΑ, αλλά και αρκετές Ευρωπαϊκές χώρες όπως η Ολλανδία, η Μεγάλη Βρετανία και η Δανία είναι πρωτοπόρες στην εφαρμογή αστυνόμευσης βασισμένης σε ανάλυση μεγάλων βάσεων ψηφιακών δεδομένων. Πληροφορίες που συστηματοποιούνται και ψηφιοποιούνται από υπάρχουσες βάσεις αστυνομικών συστημάτων ή μυστικών υπηρεσιών συνδυάζονται με δεδομένα και πληροφορίες που αλιεύονται με μεθόδους καπιταλισμού της εποπτείας. Αστυνομικά ψηφιακά συστήματα όπως το Gotham της αμερικάνικης Palantir, που υποστηρίζεται από τη CIA, έχουν την δυνατότητα εξόρυξης, σύνθεσης και ανάλυσης δεδομένων που παράγουμε ελεύθερα στο διαδίκτυο κάνοντας καταναλωτικές ή ψυχαγωγικές επιλογές στο Amazon, το Twitter, το Facebook, το Netflix, το Airbnb. Τα συστήματα αυτά ανιχνεύουν τα πάντα: από επίδοξους «τρομοκράτες», επιχειρηματικούς απατεώνες, διακινητές ανθρώπων, ακόμη και κάποια επονομαζόμενα «ανατρεπτικά στοιχεία». Και όλα αυτά μόνο με τη χρησιμοποίηση προγνωστικών μοντέλων.

Στην Ελλάδα μάθαμε πρόσφατα ότι μέχρι το καλοκαίρι του 2021 η ΕΛΑΣ θα έχει παραλάβει «χιλιάδες φορητές συσκευές» που θα μοιάζουν με smartphones και θα επιτρέπουν την ταυτοποίηση πολιτών με τη χρήση λογισμικού αναγνώρισης προσώπου και λήψης δακτυλικού αποτυπώματος στα πλαίσια του προγράμματος «Εξυπνης Αστυνόμευσης». «Σκοπός είναι η εξακρίβωση προσώπων, οχημάτων και αντικειμένων σε πραγματικό χρόνο. Έτσι θα βελτιωθεί η ασφάλεια των αστυνομικών, θα μειωθεί η άσκοπη ταλαιπωρία των πολιτών, θα εξοικονομήσουμε ανθρώπινους και υλικούς πόρους και χρόνο εργασίας», αναφέρει αξιωματούχος της ΕΛ.ΑΣ. Σύμφωνα με το ρεπορτάζ των Reporters United, το έργο ανατέθηκε μετά από διεθνή διαγωνισμό στην Intracom Telecom τον Μάρτιο του 2019. Στο ίδιο άρθρο μαθαίνουμε ότι «η διαδικασία της ανάθεσης, από την αρχική σύλληψη της ιδέας (2017) μέχρι και την υπογραφή της τελικής σύμβασης το 2019, υλοποιήθηκε εξολοκλήρου από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ».[6] Στις 7 Δεκεμβρίου 2020, η Palantir Technologies ανακοίνωσε στον λογαριασμό της στο twitter την συνεργασία της με την ελληνική κυβέρνηση. Κανείς και καμία δεν γνώριζε τίποτε μέχρι εκείνη τη στιγμή. Σύμφωνα με την εφημερίδα των Συντακτών, «η συνεργασία σημειώνεται πως έχει ξεκινήσει από την αρχή της πανδημίας και συνίσταται σε δυο μέρη: την πλατφόρμα λογισμικού Foundry για τη διευκόλυνση της λήψης αποφάσεων στη βάση δεδομένων (data-driven) και μία εφαρμογή που δίνει τη δυνατότητα στον πρωθυπουργό να έχει μία ολιστική επισκόπηση της κατάστασης της πανδημίας στην Ελλάδα σε σχεδόν πραγματικό χρόνο».[7] Πατί όμως η ελληνική κυβέρνηση αποκρύπτει την σύμβαση ή τις συμβάσεις που έχουν υπογραφεί μεταξύ της ελληνικής δημόσιας διοίκησης και της Palantir; Το ότι τόσο η ελληνική κυβέρνηση όσο και το βρετανικό NHS και άλλα τέσσερα ευρωπαϊκά κράτη επενδύουν σε προγνωστικό λογισμικό βιοπολιτικής διαχείρισης εν μέσω πανδημίας εγείρει ερωτηματικά. Αρκετές φωνές σημειώνουν ότι η εμπλοκή της Palantir με την ελληνική δημόσια διοίκηση έγινε μέσω δωρεάς ή σύμβασης μηδενικού κόστους. Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, όταν η πρόσβαση στο προϊόν είναι δωρεάν τότε το προϊόν είναι εσύ. Το αντάλλαγμα για αυτού του τύπου τις συμβάσεις είναι η εκχώρηση πληθώρας δεδομένων στους κολοσσούς που βασιίζουν την ύπαρξη και την κερδοφορία τους αποκλειστικά σε αυτά.

Ενάντια στην κοινωνία της ψηφιοποίησης

Στην Τέχνη του Πολέμου ο Σουν Τζου υποστηρίζει πως «η ύψιστη τελειότητα συνίσταται στην εξουδετέρωση της

εχθρικής αντίστασης χωρίς μάχη». Αυτή είναι και η κατακλείδα της ιδεολογίας της ψηφιοποίησης. Μια απλή δικαιολογία εξηγεί το γιατί είμαστε όλες τόσο πρόθυμες να εκχωρήσουμε τη σχεδόν πλήρη γνώση του είναι μας σε ιδιωτικές εταιρίες και κρατικές υπηρεσίες: «Για να μην περιμένουμε στην ουρά», «για να έρθει το φαγητό στο σπίτι χωρίς τηλεφώνημα», «γιατί το τάδε και το δείνα app διευκολύνουν τη ζωή μας», «γιατί έτσι επικοινωνούν όλοι και όλες» ή -όλο και περισσότερο- επειδή δεν μας αφήνεται πλέον καμιά εναλλακτική από το να το κάνουμε, αν θέλουμε να ζήσουμε σε αυτή την κοινωνική πραγματικότητα. Ο εξονυχιστικός έλεγχος, η προγνωστική πολιτική και η χειραγώγηση των επιθυμιών μας μέσω της ψηφιοποίησης εντείνεται κάθε φορά που αποδεχόμαστε μια υπηρεσία, εγκαθιστούμε ένα app ή απλά κουβαλάμε ένα κινητό στην τσέπη μας, ακόμα κι αν δεν το χρησιμοποιούμε. Και το γεγονός ότι αυτό ήδη συμβαίνει σε μεγάλο βαθμό εδώ και κάποια χρόνια πρέπει να επικαιροποιεί τις αναλύσεις μας γύρω από τις αλλαγές που έχουν προκληθεί σε όλα τα κοινωνικά επίπεδα. Μέχρι πριν λίγα χρόνια υπήρχε μια γενική δυσπιστία για το αν θα μπορούσαν να εφαρμοστούν τέτοιες ριζικές αλλαγές στον ελλαδικό χώρο. Σήμερα, που το προσωπικό κινητό της καθεμιάς διασυνδέεται με τον τραπεζικό της λογαριασμό, οι προσωπικές επαφές, το browsing και τα social media έχουν μεταφερθεί στο ίδιο κινητό και τα λογισμικά ανάλυσης big data συνθέτουν όλον αυτό τον όγκο δεδομένων σε μετρήσιμες στατιστικές, βρισκόμαστε έκθετοι και έκθετες στα μάτια τόσο του κράτους όσο και αμέτρητων ιδιωτικών εταιρειών. Τα μέσα ψηφιακής αυτοπροστασίας θα έπρεπε να θεωρούνται κινηματικά αυτονόητα (αν και δεν είναι), αλλά η ταυτοποίηση και η καταστολή δεν είναι παρά μόνο ένα μικρό μέρος του προβλήματος. Το καθαυτό πρόβλημα είναι ότι η συνθήκη της ψηφιοποίησης εντείνει την εγκαθίδρυση μιας χειραγωγούμενης κοινωνίας ατομικότητων, η οποία συνεχώς απομακρύνεται από τα συλλογικά οράματα της αλληλεγγύης και της αυτοδιαχείρισης.

Τι σημαίνει για το κίνημα αλλά και για το άτομο αυτή η ξέφρενη πορεία του συλλογικού υποκειμένου προς την απόλυτη ψηφιοποίηση του κοινωνικού γίγνεσθαι; Το κείμενο αυτό δεν έχει απάντηση σε μια από τις πιο σοβαρές πολιτικές ερωτήσεις του τώρα. Ενώνουμε την ανησυχία μας με τις δεκάδες αναλύσεις που παγκοσμίως προειδοποιούν για μια από τις πιο επικίνδυνες και επιθετικές μεταλλάξεις του καπιταλιστικού ιού. Ο καπιταλισμός της εποπτείας κάνει το πανοπτικό να χωριά. Και αποτελεί προτεραιότητα των επαναστατικών κινημάτων να μπολιάσουν τις κοινωνικές αντιστάσεις, αρχικά με συνειδητοποίηση και στην συνέχεια με δράση ενάντια στην ψηφιοποίηση των ζώων μας. Παραφράζοντας τον Guy Debord, έχουμε λίγο χρόνο για να εκμεταλλευτούμε το γεγονός ότι οι ψηφιακές πλατφόρμες δεν φυλάσσονται ακόμη από τον στρατό...

✍ _gil & Emil

[1] Ζούμποφ, Σ. (2020). Η εποχή του κατασκοπευτικού καπιταλισμού. Αθήνα: Καστανιώτης

[2] Η ανάλυση δημόσιων ψηφιακών δεδομένων αντικαθιστά το προηγούμενο μοντέλο δημόσιας διοίκησης του New Public Management, το οποίο λειτούργησε ως νεοφιλελεύθερη πυξίδα οργάνωσης του δημόσιου τομέα στο δυτικό κόσμο.

[3] Εδώ αρκεί να αναφέρουμε ότι αν κάποια αποφάσιζε να διαβάσει τους όρους χρήσης για κάθε ψηφιακή υπηρεσία που χρησιμοποιεί κάθε χρόνο πριν να τους αποδεχθεί, θα χρειαζόταν περίπου 80 εικοσιτετράωρα χωρίς ύπνο το χρόνο.

[4] Βλ. Wark, M. (2019). Capital Is Dead: Is this something worse? Verso.

[5] π.χ. Srnicek, N. (2017). Platform capitalism. John Wiley&Sons.

[6] <https://www.reportersunited.gr/3643/apo-ayto-to-kalokairi-1-000-forites-syskeyes-tis-elas-tha-skanaroyn-ta-prosopa-ton-politon-se-kathimerines-peripolies/>

[7] https://www.efsyn.gr/politiki/274455_oi-yproptes-sheseis-tis-palantir-me-tin-elliniki-kybernisi

ΜΑΥΡΑ

ΦΟΥΓΑΡΑ

Οι έλληνες εφοπλιστές είναι μια οικολογική βόμβα

Το τελευταίο διάστημα οι έλληνες εφοπλιστές ήρθαν στο προσκήνιο και στα ελληνικά μ.μ.ε. με τις δηλώσεις του εφοπλιστή Πάνου Λασκαρίδη και την αντίδραση του υπουργού ναυτιλίας στο **ευρωπαϊκό ντοκιμαντέρ «Μαύρα φουγάρα»¹ (TheBlackSea)**. Βέβαια τα ελληνικά μ.μ.ε. εστίασαν στο κόμματι των καυστικών δηλώσεων του συγκεκριμένου εφοπλιστή και κατάφεραν να αποσιωπήσουν πλήρως το πραγματικό θέμα του ντοκιμαντέρ που ήταν η οικολογική καταστροφή που προκαλούν οι εφοπλιστές προκειμένου να μην δουν τα κέρδη τους να μειώνονται.

Η αναζήτηση φθηνότερων καυσίμων από τις ναυτιλιακές συνάντησε την ανάγκη των πετρελαϊκών να πωλούν παράγωγα του πετρελαίου που μέχρι πρότινος δεν πωλούνταν και έτσι ξεκίνησαν να χρησιμοποιούν τα πλοία το μαζούτ. Πέρα από την προφανή παραγωγή άφθονου διοξειδίου του άνθρακα και θείου, το μαζούτ παράγει και ποσότητες μαύρου άνθρακα. Μάλιστα προκειμένου η ναυτιλία να «ενταχθεί» στην προσπάθεια για την καταπολέμηση της κλιματικής αλλαγής διαφημίζει την αλλαγή της σύστασης του μαζούτ που χρησιμοποιεί, ώστε να παράγει λιγότερο θείο. Βέβαια αυτό έχει σαν αποτέλεσμα την παραγωγή ακόμα περισσότερων σωματιδίων μαύρου άνθρακα. Ο οποίος ευθύνεται σε μεγάλο βαθμό και για το λιώσιμο των πάγων, καθώς τα σωματίδια μένουν πάνω στο πάγο προσδίδοντας του αυτή την απεχθή όψη του μαύρου χιονιού, που έχει σαν αποτέλεσμα την μεγαλύτερη απορρόφηση ηλιακής ακτινοβολίας από τους πάγους και κατ' επέκταση την παραγωγή θερμότητας.

Μάλιστα με το λιώσιμο των πάγων έγινε δυνατό ο Γιώργος Προκοπίου να διαθέτει το πρώτο παγκοσμίως πλοίο που πέρασε με επιτυχία από το βόρειο πέρασμα. Παρ' όλα αυτά δεν ήταν αυτή η αφορμή για τις συνεντεύξεις των ελλήνων εφοπλιστών στο ντοκιμαντέρ. Καθώς

η μόλυνση από την ναυτιλία προέρχεται κυρίως από τα τάνκερ και τα κρουαζιερόπλοια² οι έλληνες εφοπλιστές αντιπροσωπεύουν το 50% του εμπορικού στόλου της ε.ε. Ενώ έχουν δομήσει ένα ισχυρό λόμπι μαζί με το ελληνικό κράτος στην προσπάθεια τους να συνεχίσουν να μολύνουν. Χαρακτηριστική για την σχέση τους κράτους με τους εφοπλιστές είναι μια άλλη δήλωση του Πάνου Λασκαρίδη από το συγκεκριμένο ντοκιμαντέρ: «**Η ελληνική κυβέρνηση κάνει ότι της λέει η Ένωση Ελλήνων Εφοπλιστών(Ε.Ε.Ε.)**» Πάνος Λασκαρίδης. Έτσι βλέπουμε το υπουργείο ναυτιλίας να στέλνει στον Ι.Μ.Ο.(τα ηνωμένα έθνη της ναυτιλίας) στις επιτροπές για τα περιβαλλοντικά μετρά στην ναυτιλία, αποκλειστικά εκπροσώπους που σχετίζονται άμεσα με το εφοπλιστικό κεφάλαιο.

Οι έλληνες εφοπλιστές προσπαθούν να παρουσιαστούν σαν απλοί οδηγοί ταξί ή οδηγοί φορτηγών, καθώς υποστηρίζουν ότι οι ίδιοι δεν κατασκευάζουν μηχανές, δεν

ναυπηγούν πλοία και αυτό που κάνουν είναι να τα ναυλώνουν σε άλλες εταιρίες ώστε να μεταφέρουν τα εμπορεύματα τους. Βέβαια κανείς δεν θα μπορούσε να αμφισβητήσει ότι μειώνοντας την ποιότητα των καυσίμων που χρησιμοποιούν αυξάνουν τα κέρδη τους. Αλλά η αγορά κακών καυσίμων δεν είναι ο μόνος τρόπος που οι έλληνες εφοπλιστές βγάζουν κέρδος σε βάρος του περιβάλλοντος. Καθώς η απλή μείωση της ταχύτητας των πλοίων τους θα εξασφάλιζε πολύ μικρότερη κατανάλωση των κακών καυσίμων και αρά δραστική μείωση της μόλυνσης. Ενώ τα ελληνικά τάνκερ μονού τοιχώματος έσπερναν τον τρόπο από την Βενεζουέλα μέχρι και την Γαλλία με ένα μεγάλο αριθμό περιβαλλοντικών καταστροφών στο βιογραφικό τους. Καθώς μπορούν και χρησιμοποιούν πλοία που ήταν σαπάκια³ προκειμένου να εξοικονομήσουν χρήματα από την κατασκευή νέων.

Foreign_voice

1. Βρείτε το ντοκιμαντέρ με ελληνικούς υπότιτλους στο vimeo με το όνομα «Μαύρα Φουγάρα».
2. Είναι σημαντικό να σημειώσουμε ότι στην Ευρώπη έχει υπάρξει ένα πλήθος κινημάτων στις πόλεις που υποδέχονται τα κρουαζιερόπλοια ώστε να σταματήσουν να μολύνουν.
3. Το 1997 το Νήσος Αμοργός προκάλεσε μια από τις μεγαλύτερες οικολογικές καταστροφές στην Βενεζουέλα και την Λατινική Αμερική. Το 2002 το ναυάγιο του Prestige απελευθέρωσε 76.000 κυβικά μέτρα πετρελαίου στις ακτές τις Ισπανίας, Γαλλίας και Πορτογαλίας. Την ίδια χρονία το δεξαμενόπλοιο Ενάλιος Τιτάν προσπαθεί να εισέλθει στην γαλλική αοζ ο τότε πρόεδρος Ζακ Σιράκ, δηλώνει δημοσίως ότι δεν θα ανεχθεί εφοπλιστές με «σαπάκια» να συμπεριφέρονται σαν «γκάγκστερ» στις ακτές της Γαλλίας και στέλνει μια φρεγάτα προκειμένου να ανακόψει το Ενάλιος Τιτάν. Όλα τα παραπάνω πλοία ήταν ελληνικών συμφερόντων.

Real Estate στο Πολυτεχνείο Κρήτης: Τα νέα σχέδια για τη δημιουργία κατοικιών και εμπορικού κέντρου στο πανεπιστημιακό ίδρυμα

Η λειτουργία των πανεπιστημίων ως μεσιτικές εταιρίες δεν είναι σημείο των καιρών. Όπως γράφουμε και στο άρθρο για τις «εκκενώσεις των καταλήψεων, το πανεπιστήμιο και την εισαγωγή του στο real estate»*, πρόκειται για μια στρατηγική που εντάσσεται στο πλαίσιο του επιχειρηματικού πανεπιστήμιου – δηλαδή την προσπάθεια του πανεπιστήμιου να αποκτήσει έναν ακόμη ρόλο πέρα από την εξειδίκευση του εργατικού δυναμικού. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η λειτουργία του με όρους επιχείρησης: επιβάλλοντας δίδακτρα, βάζοντας τους φοιτητές να δουλεύουν σε προγράμματα τα οποία πουλάει, και εντατικοποιώντας τις σπουδές, καταφέρνει να αυξήσει την παραγωγικότητα του. Έτσι έχει μετατραπεί και το ίδιο σε μια επιχείρηση η οποία θα μπορεί να παράγει κέρδος, τόσο από τη ζωντανή εργασία των φοιτητών, όσο και από τα υλικά μέσα που διαθέτει, όπως είναι η γη, τα κτίρια και ο εξοπλισμός του.

Το πολυτεχνείο Κρήτης έχει μπει ιδιαίτερα δυναμικά σε αυτή την προσπάθεια και στον χώρο του real estate. Ξεκινώντας με ένα σκιώδη διαγωνισμό για τα εμπλεκόμενα πολιτικά και διοικητικά πρόσωπα, ενοικίασε σε μια εται-

ρία φάντασμα το συγκρότημα κτιρίων στον λόφο Καστέλι –όπου στεγαζόταν η κατάληψη Rosa Nera– για τη δημιουργία ξενοδοχείου. Χωρίς να αναθεωρήσει τη στάση του, μετά από τις εκτεταμένες αντιδράσεις για αυτήν του την επιλογή, προχωράει ένα βήμα παρακάτω, σχεδιάζοντας με τη σφραγίδα της αρχιτεκτονικής σχολής του, τη δημιουργία του δικού του μικρού «Ελληνικού» στην Κρήτη. Μιλάμε για ένα σχέδιο που περιλαμβάνει με την κατασκευή σταδίου, κατοικιών και ενός εμπορικού κέντρου σε μια από τις τελευταίες αδόμητες περιοχές του Ακρωτηρίου στα Χανιά.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή: Το πολυτεχνείο Κρήτης (Π.Κ.) παραχωρεί ένα μικρό κομμάτι γης από την τεραστία έκταση που διαθέτει για την κατασκευή του νέου κολυμβητηρίου Χανίων – ενός ακόμη ολυμπιακού έργου που δεν θα παραδοθεί ποτέ με αποτέλεσμα να ρημάξει. Ό,τι έχει απομείνει από το κολυμβητήριο θα παραχωρηθεί στο Π.Κ., και αυτό, επικαλούμενο την οικονομική αδυναμία του να το ανακατασκευάσει, έρχεται να προτείνει ένα σχέδιο τόσο πρωτότυπο όσο και η αντιπαροχή που δόμησε την Αθήνα. Με σκοπό να «αντισταθμίσει» την

ανακατασκευή του κολυμβητηρίου, σχεδιάζει τη δόμηση 34.780 τ.μ. με την κατασκευή ενός σταδίου, 700 κατοικιών με σκοπό την εκμίσθωση ή την πώλησή τους, και τη δημιουργία ενός εμπορικού κέντρου. Μάλιστα οι εμπνευστές του σχεδίου αυτού, μας ενημερώνουν και για τον «κοινωνικό χαρακτήρα» που θα έχουν οι κατοικίες, καθώς θα μπορούν να διατίθενται για ενοικίαση σε φοιτητές που δεν μπορούν πλέον να βρουν σπίτι στα Χανιά.

Καθώς το πολυτεχνείο γνωρίζει με βεβαιότητα ότι θα έχει πελάτες, δηλαδή φοιτητές, και ότι βρίσκεται στην πόλη των Χανίων, όπου λόγω της τουριστικοποίησης δεν υπάρχουν κατοικίες για μακροχρόνια ενοικίαση, μπορεί να τις κατασκευάσει το ίδιο δίπλα στις εγκαταστάσεις του. Έτσι μπορεί να είναι σίγουρο για την απόδοση της επένδυσής του, και να κάνει την καρδιά των απανταχού νεοφιλελεύθερων να σκιρτάει. Βέβαια δεν μαθαίνει από τα λάθη του, και μια ακόμη φόρα δεν έχει υπολογίσει την αντίδραση όλων εμάς των από τα κάτω.

Foreign_voice

* apatris.info/oi-ekkenoseis-ton-katalipseon-to-panep/

200 χρόνια νέα εθνική μυθολογία - μέρος II

Η γεωπολιτική του έθνους – συμμαχίες και «Φιλίες»

*Εύσε το λούστρο των νυχιών σου,
το ρίμελ, το take up και μίλησέ μου
– Είμαστε μεσοπόλεμος, σου λέω,
ανιάτα μεσοπόλεμος... Ας πάμε
λοιπόν κι απόψε, ας πάμε πάλι κάπου
να χορέψουμε ή να σκοτωθούμε...*

~Βύρων Λεοντάρης

απόσπασμα από το ποίημα «Είμαστε μεσοπόλεμος σου λέω»,
ποιητική συλλογή «Ψυχοστασία», 1972

Η στήλη «200 χρόνια νέα εθνική μυθολογία» θα φιλοξενηθεί στα φύλλα της Απατρис, για όσο χρόνο το επίσημο ελληνικό κράτος επενδύει στους εορτασμούς για τα 200 χρόνια από την «επανάσταση του 1821». Στο πρώτο μέρος (φύλλο #47, Μάρτιος-Απρίλιος 2021) επισημόναμε πως η στήλη αυτή θα καταπιαστεί με τις μικρές και μεγάλες «αλήθειες», πάνω στις οποίες δομήθηκε η νεότερη ελληνική (εθνική) μυθολογία. Σε αυτό το μέρος θα ασχοληθούμε με τα υλικά οφέλη που είχε για τις Μεγάλες Δυνάμεις της εποχής αφενός η συγκρότηση και η συντήρηση ενός έθνους-κράτους στον βυθό των Βαλκανίων, και αφετέρου η επίτευξη της ειρήνης, άρα και της οικονομικής σταθερότητας, στη λεκάνη της Μεσογείου.

Η διεθνής συγκυρία στις αρχές του 19ου αιώνα

Η πρόσβαση στη θάλασσα και η αντίστοιχη ανάπτυξη των εμπορικών δραστηριοτήτων συνθέτουν το βασικό οικονομικό πεδίο, πάνω στο οποίο στηρίζονται οι μεγάλες δυνάμεις της εποχής. Η απουσία από αυτό το πεδίο αποτελεί σημείο αδυναμίας, που σε βάθος χρόνου θα φέρει σε δυσμενέστερη θέση σχηματισμούς όπως η αυστριακή αυτοκρατορία.

Σε δεύτερο επίπεδο, η απελευθέρωση του εμπορίου, ως οικονομική δραστηριότητα, συνεπάγεται την απελευθέρωση από τις παραγωγικές σχέσεις της φεουδαρχίας, την εμφάνιση της μισθωτής εργασίας, και την ανάνδυση του πρώιμου καπιταλισμού. Το παραγωγικό μοντέλο γίνεται πιο ευέλικτο, και καθώς προϋποθέτει διαφορετικές –εξίσου ευέλικτες– μορφές πολιτικής οργάνωσης, το έθνος-κράτος εμφανίζεται ως ιδεολογικός μηχανισμός και πολιτική δομή, με σκοπό να καλύψει ακριβώς αυτό το οργανωτικό κενό. Καπιταλισμός και έθνος-κράτος αποτελούν συμπληρωματικές μορφές συνολικά μιας πιο ευέλικτης και αποδοτικής κοινωνικής οργάνωσης. Οι κρατικοί σχηματισμοί που επιτυγχάνουν να αντιληφθούν την αναγκαιότητα αυτής της μετάβασης, και να την ενσωματώσουν, είναι φανερό πως πολλαπλασιάζουν τον ρυθμό ανάπτυξής τους, έναντι των «ξεπερασμένων» –πλέον– δυσκίνητων αυτοκρατοριών.

Στην αρχή του 19ου αιώνα η κατάσταση στον πολιτικό χάρτη έχει ως εξής:

-Η Αγγλία αποτελεί τη θαλασσοκράτειρα δύναμη, έχοντας επικρατήσει ήδη σε αρκετές ναυτικές συρράξεις με την έτερη θαλάσσια δύναμη, Γαλλία, και η οικονομία της βασίζεται εν πολλοίς στο θαλάσσιο εμπόριο, αλλά και στις αποικίες που συντηρεί. Πολιτικά, είναι το πρώτο κράτος που επιτυγχάνει να απεμπλακεί από τη φεουδαρχική-θεοκρατική κοινωνική οργάνωση, που είναι δυσκίνητη, και έχει πατήσει πιο σταθερά στη βάρκα του πρώιμου καπιταλισμού.

-Η Γαλλία είναι επίσης μία από τις ισχυρές δυνάμεις, με φρέσκο το αποτύπωμα της Γαλλικής Επανάστασης, που εισήγαγε στη χώρα την αστική φιλοσοφία, πάνω στις αρχές του Διαφωτισμού. Στο εσωτερικό της λαμβάνει χώρα η μετάβαση στην πιο ευέλικτη κρατική-καπιταλιστική οργάνωση, όπως σκιαγραφείται από το αγγλικό πρότυπο.

-Η ρωσική αυτοκρατορία αναζητεί διέξοδο στη Μεσόγειο, και βρίσκεται σε μία συνθήκη «προαιώνιας αντιπαλότητας» με την οθωμανική αυτοκρατορία.

-Στην κεντρική Ευρώπη, η αυστριακή αυτοκρατορία αποτελεί ισχυρό παίχτη, με βασικό μειονέκτημα όμως, την αδυναμία πρόσβασης στη θάλασσα, όπου κυριαρχούν η Αγγλία και η Γαλλία.

-Η οθωμανική αυτοκρατορία διανύει την παρακμή της, και είναι ολοφάνερο πως θα συρρικνωθεί άμεσα.

Το ξέσπασμα της «ελληνικής επανάστασης»

Η έναρξη των εχθροπραξιών στην Πελοπόννησο και σε κάποια από τα νησιά του Αιγαίου, σηματοδοτεί την αρχή της «ελληνικής επανάστασης». Η αμφισβήτηση της οθωμανικής κυριαρχίας στο μεσογειακό «ελληνικό» φιλέτο, αποτελεί ευκαιρία πρώτης τάξεως για τις μεγάλες δυνάμεις, που –για να παραμείνουν μεγάλες– οφείλουν να μην χάσουν μερίδιο από την πίτα της παρακμάζουσας αυτοκρατορίας. Η ρωσική αυτοκρατορία είναι η πρώτη δύναμη που επιδίωξε να μπει σε αυτό το παιχνίδι. Μέσω των Υψηλάντη (πρωτοστάτης στη «Φιλική Εταιρία») και Καποδίστρια (ο οποίος είχε διατελέσει μάλιστα και υπουργός εξωτερικών της ρωσικής αυτοκρατορίας), έτρεφε τη φιλοδοξία να «βάλει χέρι» στις διαδικασίες πολιτικής συγκρότησης που θα ακολουθούσαν μια ενδεχόμενη ήττα της οθωμανικής αυτοκρατορίας, βρίσκοντας επίτελους την πολυπόθητη διέξοδο προς τη θάλασσα της Μεσογείου.

Ως το 1823, το φιλελληνικό αίσθημα ευδοκίμει αποκλειστικά στη Ρωσία. Μέχρι τότε οι υπόλοιπες μεγάλες δυνάμεις θεωρούν πως είναι προς το συμφέρον τους να έχουν απέναντί τους τη μεγάλη οθωμανική αυτοκρατορία, παρά ένα σύνολο μικρών αυτόνομων κρατιδίων. Αυτό αλλάζει όταν η Αγγλία, μέσω του Τζωρτζ Κάνιγκ, απαγκιστρώνεται από αυτή τη θέση, και αναγνωρίζει έμμεσα την «κυβέρνηση των Ελλήνων» (στις 25/03/1823), άρα κατ' επέκταση και το ελληνικό κράτος – πριν ακόμα συσταθεί. Ως επιστέγασμα της φιλελληνικής στροφής έρχεται η χορήγηση δανείου 800.000 στερλινών από όμιλο Άγγλων τραπεζιτών στο τέλος της ίδιας χρονιάς, για την κάλυψη των «αναγκών της επανάστασης».

Η φανερή υποστήριξη από τη μεγαλύτερη δύναμη της εποχής γίνεται πάνω στη λογική της καλύτερης εξυπηρέτησης των αγγλικών συμφερόντων στο Αιγαίο, αναδεικνύοντας τη σοβαρότητα με την οποία αντιμετωπίζει η Αγγλία τη γεωπολιτική της στρατηγική: Όσο οι πολεμικές επιχειρήσεις λαμβάνουν χώρα ανεξέλεγκτα, ο θαλάσσιος δρόμος της Μεσογείου, από τον οποίο η Αγγλία αποκομίζει τεράστια έσοδα, είναι στην καλύτερη περίπτωση δυσλειτουργικός. Χρειάζεται λοιπόν να εδραιωθεί ένας τοποτηρητής, που θα διασφαλίζει τη σταθερότητα και την οικονομική ασφάλεια στο Αιγαίο. Οι Άγγλοι ποντάρουν στους Έλληνες, προσβλέποντας στη δημιουργία ενός στιβαρού έθνους κράτους, λαμβάνοντας υπόψη τόσο πως οι τελευταίοι αποτελούν θαλασσινό λαό, όσο και το ότι η οθωμανική αυτοκρατορία πνέει τα λοίσθια. Η αρχή μιας οριστικής λύσης περνάει μέσα από τη σύσταση νέου κράτους (που τυχαίνει να είναι το ελληνικό), και όχι από την υποστήριξη μιας αυτοκρατορίας, που ούτως ή άλλως θα καταρρεύσει τις επόμενες δεκαετίες.

Οφείλουμε να αναγνωρίσουμε στον Κάνιγκ την αντιληπτική του ικανότητα. Φαίνεται πως είχε κατανοήσει πλήρως τα πλεονεκτήματα της συγκρότησης του κράτους πάνω στο έθνος, και πώς αυτή η συγκρότηση εξυπηρετεί και τροφοδοτείται από την οικονομική δραστηριότητα. Αυτή η ικανότητα, που επιφανειακά προσλαμβάνεται ως «φιλελληνισμός», καταφέρνει να προσδέσει τους «αγωνιζόμενους Έλληνες» στα αγγλικά συμφέροντα, παρά τις ισχυρές συνδέσεις και την ορθόδοξη συγγένεια με τη ρωσική αυτοκρατορία.

Είναι χαρακτηριστικό πως δύο χρόνια μετά, τον Σεπτέμβριο του 1825, μία επιτροπή των «αγωνιζόμενων Ελλήνων» συναντάει τον Κάνιγκ στο Λονδίνο, όπου του παραδίδει την «Πράξη Υποτέλειας» (act of submission). Πρόκειται για έγγραφο προς την αγγλική κυβέρνηση, όπου δηλώνεται «επίσημα» πως οι Έλληνες της αναθέτουν εκούσια την προστασία της «εθνικής ανεξαρτησίας» τους. Η Αγγλία δεν μπορεί ακόμα να δεχτεί κάτι τέτοιο, καθώς θα διαρρηχθούν οι ισορροπίες της ευρωπαϊκής πολιτικής σκηνής, μιας και η υπόθεση της αυτονομίας των Ελλήνων, και της συγκρότησης νέου κράτους δεν έχει πραγματοποιηθεί. Αυτό το τελευταίο βέβαια ελάχιστα απασχολεί τους Έλληνες, που επιδίωξαν να «υποτάξουν» το κράτος τους, προτού ακόμα το ιδρύσουν!

Τα χρόνια λίγο πριν και μετά την οριστική επικράτηση της «Επανάστασης» η δανειοδότηση, κυρίως αγγλική, συνεχίστηκε, και τα χρήματα αυτά αποτέλεσαν αρκετές φορές την πραγματική αιτία των πολέμων μεταξύ των Ελλήνων. Το «όραμα» ήταν η αρπαγή των δανείων για την ικανοποίηση ιδιοτελών σκοπών, σαφώς όχι «εθνικών», παράδοση που φαίνεται να διατηρείται ως και τις μέρες μας, με κατοχυρωμένη πλέον «προστατευόμενη ονομασία προέλευσης».

Επιμύθιο

Χωρίς τη συμβολή των Μεγάλων Δυνάμεων είναι σχεδόν βέβαιο πως τα πράγματα για το ελληνικό κράτος θα ήταν διαφορετικά. Ακόμα και ο «φιλελληνισμός», που πλασαρίστηκε ως ευρωπαϊκό ρεύμα, είχε υλικό υπόβαθρο, που βρέθηκε σε άμεση συνάφεια με τη γεωστρατηγική των ισχυρών.

Από την επίσημη αφήγηση της «ηρωικής αντίστασης απέναντι στον κατακτητή» απουσιάζουν εσκεμμένα τόσο η εξωτερική βοήθεια, όσο και οι εσωτερικές έριδες. Αμφότερες, απομυθοποιούν τα «επικά κατορθώματα των αγωνιζόμενων Ελλήνων», αναδεικνύοντας τα οικονομικά συμφέροντα πίσω από αυτά [τα κατορθώματα], και διαρρηγνύουν καίρια σημεία που συγκροτούν την εθνική ιδεολογία έως και σήμερα, όπως είναι η αδιαίρετη στάση των Ελλήνων, και η ηρωική αντίσταση για το «ιδανικό» της πατρίδας.

Ο Μίλαν Κούντερα είχε πει πως «ο αγώνας του ανθρώπου ενάντια στην εξουσία, είναι ο αγώνας της μνήμης ενάντια στη λήθη». Για τη δική «μας» περίπτωση, όπου η επίσημη ιστορία του ελληνικού κράτους είναι γεμάτη από ανακρίβειες, ψέματα και μύθους, ο αγώνας για τη συγκρότηση και την κοινωνικοποίηση ανταγωνιστικής μνήμης έχει ακόμα πολύ δρόμο. Οφείλουμε να τον ενσωματώσουμε στο ευρύτερο πλαίσιο του κοινωνικού ανταγωνισμού, καθώς ενυπάρχει στα τρέχοντα επίδικα της ταξικής πάλης και των κοινωνικών αντιτάσεων· στον αγώνα για αυτοοργάνωση, ελευθερία και αξιοπρέπεια. «Ας πάμε λοιπόν κι απόψε, ας πάμε πάλι κάπου να χορέψουμε ή να σκοτωθούμε»...

Η εξέγερση της Αλικαρνασσού (Οκτώβρης 1990) μέσα από την γραφή του Γ. Πετρόπουλου

Ο Γιάννης Πετρόπουλος γνώρισε τη φυλακή κατά τη διάρκεια της χούντας σε ηλικία 20 χρονών αφού υπερασπιζόμενος τη μητέρα του σκότωσε τον βιαστή της. Η ποινή που του επιβλήθηκε ήταν ισόβια κάθειρξη χωρίς δικαίωμα έφεσης και έκτοτε λόγω της Αξιοπρεπούς και πάνω απ' όλα Αγωνιστικής του στάσης στη φυλακή υπέστη εκδικητικές μεταγωγές, απομονώσεις και βασανιστήρια. Το 1986 απέδρασε από το κολαστήριο της Κέρκυρας μαζί με τον Χάρη Τεμπερεκίδη. Το 1987 μετά την εκ νέου σύλληψη του, πρωταγωνιστεί στην εξέγερση των φυλακών Κέρκυρας όπου και κατά τη διάρκεια της πυρπολείται το διοικητήριο της φυλακής. Μετά την καταστολή της εξέγερσης έχουμε την εκδικητική μεταγωγή του ίδιου, και άλλων δύο αγωνιστών, στις φυλακές της Πάτρας όπου πέρασε τα επόμενα 3 χρόνια σε καθεστώς απομόνωσης. Μετέπειτα τον μετηγάγαν στην Κρήτη και την Αλικαρνασσό όπου στις 9 Οκτωβρίου του 1990 μαζί με δεκατέσσερα άλλα παιδιά, που μέσα από την φλόγα της εξέγερσης που ζήσανε γίνανε σύντροφοι και φίλοι, αρνήθηκαν το μεσημεριανό κλείσιμο στα κελιά και αμέσως στήσανε οδόφραγμα στο κιγκλίδωμα και πήραν τον έλεγχο του τρίτου ορόφου των φυλακών. Από αυτή την πράξη ξεκίνησε μια αλυσιδωτή αντίδραση που προκάλεσε γεγονότα σε πολλά πεδία (κοινωνικό, σοφρωνιστικό, πολιτικό, στρατιωτικό, αγωνιστικό-συντροφικό) της ζωής της χώρας. Η διάρκεια της ήταν 35 μερόνυχτα. Πολύς χρόνος, θα έλεγε κανείς, για να πολιορκεί ή να χάνει τον έλεγχο της πιο τιμωρητικής δομής του το κράτος από τους ίδιους που προσπαθεί να υποτάξει, ενώ αυτοί να ζούνε ελεύθεροι πολιορκημένοι. Αλλά ακόμα μεγαλύτερη φαίνεται να ήταν η ένταση του αγώνα και η ψυχική δύναμη των εξεγερμένων. Ο Πετρόπουλος έχει αποτυπώσει τα γεγονότα της εξέγερσης της Αλικαρνασσού, μέσα από τα βιώματα του ως πρωτεργάτη και συμμετέχοντα, στο βιβλίο του «Γδάρτες Ονείρων». Κεφάλαιο του εν λόγω βιβλίου αποτελούν τα «Τα κλαδιά της άρνησης» που εκδόθηκε τον χειμώνα του 2013 από το Ταμείο αλληλεγγύης φυλακισμένων και διωκόμενων αγωνιστών.

Η πορεία του αγώνα, όπως περιγράφεται, είχε πολλές σημαντικές στιγμές κλιμάκωσης και σύνδεσης του αγώνα μέσα και έξω από τα κελιά και από φυλακή σε φυλακή. Η εμπειρία καταγράφει σωρεία κρατικών και παρακρατικών μέσων από την καταστολή με φυσικούς όρους, αλλά και την πληθώρα των απαντήσεων που δόθηκαν από τους εξεγερμένους. Επίσης αποτυπώνεται η σήψη και η σαπίλα σε όλα τα κλιμάκια που διέτρεχε το σύμπλεγμα εξουσίας (από τον Παπανδρέου στον Μητσοτάκη). Η συνεισφορά της καταγραφής αυτής στην κινηματική ιστορική μνήμη της πόλης του Ηρακλείου, ειδικά στο πεδίο της Αλληλεγγύης στους φυλακισμένους/ες, είναι ανεκτίμητη. Πόσο μάλλον αν λάβουμε υπόψιν μας τη δυσκολία του κινήματος να πιάσει το νήμα των αγώνων από γενιά σε γενιά όπως και την εξέλιξη που αναπόφευκτα συντελείται στις πρακτικές και τη θεώρηση των αγωνιζόμενων.

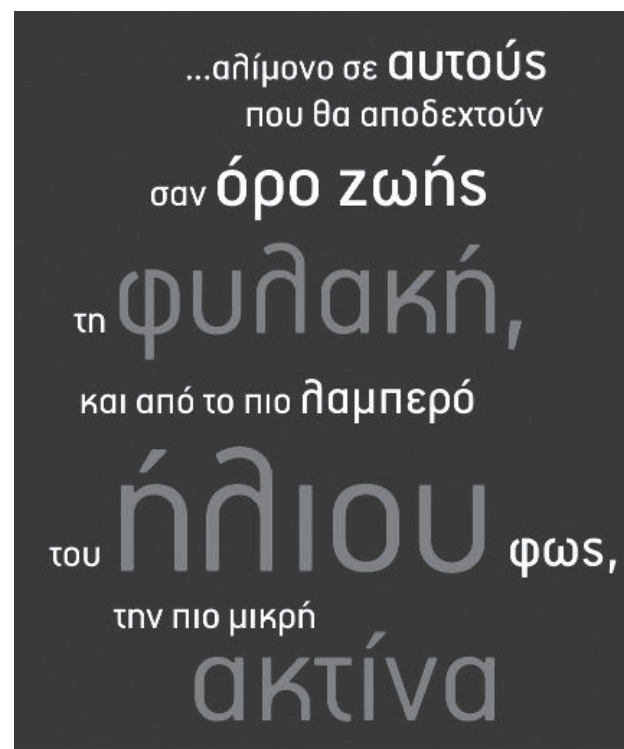
Από τη μεριά μας οφείλουμε να επισημάνουμε κάποιες δομικές προβληματικές της εξέγερσης της Αλικαρνασσού σε σχέση με επαναστατικά προτάγματα, όπως είναι η έντονη εκφορά σεξιστικού λόγου (αναλογιζόμενα πάντως το χωροχρόνο που τα λόγια αυτά ειπώθηκαν, αλλά και την ένταση των γεγονότων) και η άτυπη ιεραρχία μεταξύ των εξεγερμένων. Ενδεικτικά αναφέρουμε: «όταν το μεσημέρι (9/10) ήρθε ο φύλακας για να με κλείσει στο κελί, εγώ

του είπα πως, για να μπω μέσα, πρέπει, αν έχει την ψυχή, να με κλείσει ο κίναιδος ο διευθυντής του. Αυτός θέλω να'ρθει, αν έχει αρχίδια, διαφορετικά έχει μουνί.» (σελ.13), και «εκείνη τη στιγμή με μια ντουνοτούκα στα χέρια ο αρχηγός των σκυλιών φώναξε: Πετρόπουλε, έχεις πέντε λεπτά στη διάθεση σου για να παραδοθείς. Εμένα, του απάντησα, θα με πάρεις από δω νεκρό. Τα παιδιά όμως δε σου φταίνε σε τίποτα, μου είπε πάλι εκείνο το σιχαμερό φίδι. Και τότε πετάχτηκε ο Μικρός: Εμάς δε μας κρατάει εδώ πάνω κανείς. Εμείς μόνοι μας θέλουμε και είμαστε εδώ!» (σελ.133). Αναφορικά με το δεύτερο απόσπασμα δεν ξεχνάμε την πάγια τακτική των εξουσιαστών να προβάλουν τις δικές τους αξίες πάνω μας νομοθετώντας ή ψάχνοντας τον «υπεύθυνο» σε κάθε διάδραση μαζί μας.

Στο ίδιο ύφος και μέχρι το κλείσιμο του άρθρου θα παραθέσουμε κάποια αποσπάσματα από το βιβλίο, με σκοπό τη συγκριτική ανάλυση με τα δικά μας σήμερα και την επικοινωνία των λεγομένων του Πετρόπουλου με όσα άτομα δεν είχαν ως τώρα πρόσβαση σε αυτό (δεν γνωρίζουμε αν η έκδοση από το Ταμείο έχει εξαντληθεί, πράγμα πιθανόν, αλλά ξέρουμε ότι χάριν στην καλή διανομή και το αγκάλιασμα του Αναρχικού Χώρου προς την δομή του Ταμείου, διαχρονικά, μπορεί κάποιο να το βρει σε πολλά Στέκια και Καταλήψεις όπως και σε πολλά συντροφικά σπίτια).

Η φυλακή είναι η επιτομή της εξουσίας και η εξουσία διαρθρώνεται όχι μόνο κάθετα ή πυραμιδωτά, αλλά είναι πλέγμα, δίχτυ και ιστός. Από την πυρηνική σχέση και έπειτα, δηλαδή δύο και περισσότερων ατόμων, η εξουσιαστική συμπεριφορά και έκφραση είναι εν δυνάμει εφικτή. Πόσο μάλλον στο ανελεύθερο και καταπιεστικό περιβάλλον της φυλακής. Η σκλαβωμένη ύπαρξη λοιπόν αποφασίζει, όσο της επιτρέπεται, αν θα εναντιωθεί ή αν θα συνεργαστεί. Κατά πόσο και με ποιους τρόπους. Μια εξουσιαστική κατάσταση που μαστίζει τις φυλακές είναι η εθελοδουλία από κρατούμενους, η διαπλοκή, το αλισβερίσι με τους ανθρωποφύλακες, ο χαφιεδισμός, η ρουφιανιά, οι μαφιόζικες πρακτικές, τα πισώπλατα μαχαιρώματα (κυριολεκτικά και μεταφορικά), οι υπηρεσιακοί, οι διευκολύνσεις. Οι εξεγερμένοι του τρίτου ορόφου των φυλακών Αλικαρνασσού είχαν από την πρώτη στιγμή να αντιμετωπίσουν δύο ανοιχτά μέτωπα για να επιβιώσουν και να δικαιωθούν. Αυτό ενάντια στο κράτος και τα σκυλιά του (δεσμοφύλακες) και το άλλο, το εσωτερικό, ενάντια στους προσκυνημένους αλλά και ίδια και χειρότερα εξουσιαστικούς με τους πρώτους.

Παραθέτουμε: «Βλέποντας αυτά τα ελεεινά σκυλιά τη σθεναρή μας αντίσταση, υποχώρησαν μουγκρίζοντας από λύσσα. Κι έτσι ο τρίτος και ο μισητότερος όροφος της Αλικαρνασσού ήταν στα χέρια μας! Μέσα σ' αυτά τα κελιά ήταν τα πιο ελεεινά υποκείμενα κρατούμενοι που έβγαλε ποτέ η πόρνη δικαιοσύνη. Ήταν όλοι τους ένας κι ένας οι στενοί συνεργάτες της υπηρεσίας. Αυτοί που ολόκληρα χρόνια έλεγχαν ολόκληρη τη φυλακή. Που κανόνιζαν και ρύθμιζαν τα πάντα. Ποιοι και πόσοι θα μείνουν σ' αυτή τη φυλακή και ποιοι και πόσο έπρεπε να βασανιστούν στο πειθαρχείο. Ήταν αυτοί που η σιχαμερή υπηρεσία τους είχε δώσει εν λευκώ τα πάντα, όπως συνεργεία, καφεενεία, μαγειρεία και όλα τα συναφή, με την προϋπόθεση η φυλακή να μένει ήσυχη. [...] Ενώ τις νύχτες σεργιάνιζαν μαζί με τους δήμιους μέσα στην πολιτεία!!! Και να, τώρα τους είχαμε στα χέρια μας, έναν έναν κλεισμένο στο κελί του, που ο καθένας το είχε μετατρέψει σε ιδιωτική γκαρσονιέ-

ρα, που το ασφάλιζαν οι ίδιοι με ειδικά λουκέτα! [...] που μέσα τους είχαν ό,τι μπορεί άνθρωπος να φανταστεί: κόκες, πρέζες, χάπια! Και πορνό φωτογραφίες από όργια που έκαναν τις νύχτες στην πόλη του Ηρακλείου. [...] Τεράστιες τηλεοράσεις -όλες έγχρωμες-, αρμόνια, κιθάρες. Και κάτι τεράστια μαχαίρια που σου κοβόταν η ανάσα. Και παντού χρυσάφι και χρήμα. Που μ' αυτό εξαγόραζαν την ξεφτιλισμένη δικαιοσύνη. (σελ.14) Και λίγο παρακάτω στην σελίδα 31 περιγράφεται η σχέση μεταξύ των κρατουμένων όταν πλέον έχει αμφισβητηθεί η κανονικότητα της φυλακής και οι «της υπηρεσίας» έχουν χάσει τα πρόνομια που τους παρείχαν οι σωφρονιστικοί και έχουν μετακομίσει στον δεύτερο όροφο χάνοντας έτσι τις ανέσεις τους: «Τώρα πλέον όλα είναι φανερά. Οι φίλοι μας είναι μόνο όσα παιδιά είναι εδώ δίπλα μας, μαζί μας, θα ανασαίνουν τον ίδιο αέρα που μέσα του είναι φανερός πλέον ο θάνατος. Και όχι οι αποκάτω, που είναι εχθροί μας. [...] Γι' αυτό λοιπόν για να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα, εδώ που βρεθήκαμε αυτό που πρέπει πρώτα απ' όλα να προσέξουμε είναι αυτοί οι αποκάτω, οι λεγόμενοι φίλοι μας. [...] Αυτοί είναι που συνεννοούνται με τους εξωτερικούς από πού και πότε να μπουν μέσα. [...] Άμα, λοιπόν, τους αφήσουμε λάσκα και με σηκωμένο το κεφάλι, αμέσως θα μπουνε μέσα και θα αρχίσουν να προκαλούνε. [...] Όταν οι εξωτερικοί μας εχθροί δουν ότι εμείς υπολογίζουμε και φοβόμαστε αυτά τα σκυλήκια, να είστε βέβαιοι πως θα μπουνε μέσα και θα μας εξοντώσουν, ενώ όσο τους κρατάμε αυτούς σουζα και φοβισμένους, θα μεταδίδουν αυτό το φόβο και στους εξωτερικούς.». Σε συνθήκες εξεγερσιακές στη φυλακή, αλλά και στους δρόμους, όπως αυτές που περιγράφονται στο βιβλίο, τα γεγονότα επιταχύνονται ραγδαία και οι αντιθέσεις οξύνονται όπως και οι συμβιβαστικές συναιενσεις σε συνθήκες ομαλότητας εύκολα γίνονται απελευθερωτικές συγκρούσεις.

Λόγω περιορισμένου χώρου θα αναφερθούμε σε μια ακόμα πτυχή αυτού του αγώνα που αφορά την Αλληλεγγύη των εκτός των τειχών στην πόλη του Ηρακλείου τον Οκτώβρη του 90'. Απ' όσο γνωρίζουμε, και μακάρι να λανθάνουμε, δεν υπήρχε κάποιος χώρος αναρχικών ή κά-

ποια Αναρχική ομάδα ή συλλογικότητα εκείνη την χρονιά. Παρ' όλ' αυτά γίνανε αξιόλογες και άμεσες κινήσεις αλληλεγγύης προς τους εξεγερμένους της Αλικαρνασσού. Από το πρώτο βράδυ της εξέγερσης γράφτηκε σύνθημα στον πλησιέστερο τοίχο: «Γράψαμε ένα πανό και το αναρτήσαμε στα εξωτερικά κάγκελα των κελιών. Γράψαμε: Εξεγερθήκαμε στους γδάρτες των ονείρων μας!! Απέναντι και σε μια απόσταση γύρω στα 200 μέτρα, σε μια μάντρα, τη νύχτα έγραψαν το ενθαρρυντικό: Αλληλεγγύη στους εξεγερμένους» (σελ.19). Τις επόμενες μέρες εξεγέρσεις ξεσπάνε

Μην ψάχνετε για τις αιτίες και ποια είναι τα προβλήματα μας, γιατί αυτά είναι ίδια με τα δικά σας

και στις υπόλοιπες φυλακές της χώρας. Στην Γ' ακτίνα του Κορυδαλλού εξεγείρονται 300 κρατούμενοι και ξεσηκώνονται σε Πάτρα (φυλακές Αγ. Στεφάνου) και Χανιά (φυλακές Αγιάς) μέχρι την αιματηρή καταστολή της εξέγερσης της Αλικαρνασσού έχουν στασιάσει και τα ανήλικα στο Σ.Κ.Α (Σωφρονιστικό Κατάστημα Ανηλίκων στον Κορυδαλλό). Η κατάσταση στις υπόλοιπες φυλακές εκτονώθηκε αναίμακτα με τους κρατούμενους, σύμφωνα με τον συγγραφέα, να επιστρέφουν οικειοθελώς, αλλά και κατευθυνόμενοι από συγκρατούμενους τους, στα κελιά τους. Το κίνημα αλληλεγγύης των εκτός των τειχών γνωρίζει την κορύφωση του στο μεσοδιάστημα με πορείες στην Αλικαρνασσό, συνεχούς παρουσίας μεμονωμένου κόσμου δίπλα στον αστυνομικό κλοιό, διοργάνωση μεγάλης συναυλίας αλληλεγγύης έξω από τις φυλακές, συγγραφή και μοιράσματα προκηρύξεων με προτάγματα σχετικά με τους αγώνες των κρατουμένων (από: Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης), προπαγάνδισι και συλλογή υπογραφών. Ίσως να μην κατάφερε να μεταφέρει την εξέγερση και την ανυπακοή στη ζώσα πραγματικότητα της πόλης του Ηρακλείου και των αλληλέγγυων ή να νοσηματοδοτήσει τα ίδια τα προτάγματα σε άλλα κοινωνικά πεδία ή ακόμα και να κατανόησει την σύγκλιση των περιεχομένων αλλά σίγουρα άφησε παρακαταθήκη στην κινηματική ιστορία της πόλης. Θεμελίωσε συνειδήσεις, έθεσε την Αλληλεγγύη στον πυρήνα αυτών και επηρέασε αγώνες στο Ηράκλειο που δι-

εξάγονταν και γεννήθηκαν στην πορεία υπέρ της αντίστασης στην εκάστοτε εξουσία. Άλλωστε 11 μήνες μετά (30/9/91) έπεφταν άπειρα δακρυγόνα, πράγμα πρωτόγνωρο, στο κέντρο του Ηρακλείου και μάλιστα εντός της Νομαρχίας Ηρακλείου. Αυτή τη φορά δεν ήταν κρατούμενοι αλλά αγρότες που από την ταρατσα της νομαρχίας, που στη συνέχεια του συλλαλητηρίου κάηκε(!), άνοιξαν πανό με το σύνθημα «ΚΑΤΑΛΗΨΗ» και το πρώτο δακρυγόνο δεν έπεσε στους εξεγερμένους φτωχοδιαβόλους των φυλακών αλλά στο γραφείο του Κυρίου Νομάρχη με τον ίδιο να το εισπνέει (neakriti.gr).

Γιατί η καταστολή δεν έχει φίλους και όταν εκδηλώνεται δεν γνωρίζει παρά εχθρούς, άντε και παράπλευρες απώλειες.

Στο θέμα μας, δια χειρός Πάννη Πετρόπουλου: «Το απόγευμα, μια ομάδα ατόμων από το Ρέθυμνο, τα Χανιά και το Ηράκλειο πήγαν στην διεύθυνση της φυλακής για να τους επιτρέψουν να μιλήσουν λίγο μαζί μας, αλλά τους το απαγόρεψαν. Αυτοί οι δολοφόνοι, ουρλιάξαμε, που σας απαγόρεψαν να μιλήσετε μαζί μας, είναι στυγνοί εγκληματίες και η πραγματική τους θέση είναι το ικρίωμα. Μας άφησαν ένα μπουκέτο γαρίφαλα και όταν πλησίασαν λίγο πιο κοντά μας είπαμε: Μην ψάχνετε για τις αιτίες και ποια είναι τα προβλήματα μας, γιατί αυτά είναι ίδια με τα δικά σας. Η μόνη διαφορά είναι πως εμάς είναι ορατά τα κάγκελα της αιχμαλωσίας αλλά σε σας αόρατα. Εκείνο μόνο που θέλουμε να σας πούμε είναι πως για μας, που δεν έχουμε αιτήματα, έχουμε ένα σκοπό: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ή ΚΑΡΒΟΥΝΟ. Κρατούσαν 2 πανό που έγραφαν: «Αντίσταση στην κοινωνία που γεννά το έγκλημα και το αναπαράγει», και το άλλο: «συμπαράσταση στους εξεγερμένους Αλικαρνασσού και Πάτρας», τα οποία πήγαν και τα τοποθέτησαν πάνω στα σύρματα της αριστερής μεριάς. Ενώ στην πλευρά ενός τοίχου έγραφαν: «Οι φυλακές δεν σώζουν τ' αφεντικά». «οι φυλακές δεν βελτιώνονται, κατεδαφίζονται» «θέλει αρετή και τόλμη η ελευθερία». Ενώ με την ντουντούκα διέδιδαν την φωνή μας σε όσους κωφεύανε: «Το πάθος για την λευτεριά είναι δυνατότερο απ' όλα τα κελιά! Φυλακές, Στρατός, Ψυχιατρεία, Να ποια είναι η εξουσία. Έξω οι κρατούμενοι από τις φυλακές, μέσα οι μπάτσοι και οι δικαστές.» Στη συνέχεια κάθισαν σ' έναν ανοιχτό χώρο μέχρι το δειλινό. Ήταν πράγματι μια όμορφη κίνηση, που μας ζωντάνεψε την ψυχή. Είναι ωραίο να

γνωρίζεις πάνω σ' αυτή τη γη πως υπάρχουν άνθρωποι που σε κατανοούν, που σε νοιώθουν, που ενδιαφέρονται με πόνο για σένα.» (σελ.62).

«Το απόγευμα ήρθε και διαδήλωσε για μας μια μικρή ομάδα αναρχικών. Η ίδια που' χε ρθει και την προηγούμενη βδομάδα. Κρατούσαν 2 πανό που έγραφαν, στο πρώτο: Μπουρλότο και φωτιά σε όλα τα κελιά, και στο δεύτερο: Λευτεριά της γης τους κολασμένους. Μας είπαν πως συμπαραστέκονται στον αγώνα μας, ενώ έχουν συγκεντρώσει 11.000 υπογραφές, και πως υπάρχουν άπειροι σιωπηροί άνθρωποι που κατανοούν και είναι μαζί μας [...] Θα προσπαθήσουν να βγάλουν την φωνή μας πιο πέρα, και να ακουστεί όσο το δυνατόν μακρύτερα.»(σελ.91)

«Ήταν μια από τις ημέρες εκείνες που τα παιδιά απ' έξω, λες και ένιωθαν την υπερένταση και τη μεγάλη αγωνία που περνούσαμε -είχαμε κλείσει μήνα σχεδόν χωρίς ύπνο και πάντα σε διαρκή ετοιμότητα μάχης- αποφάσισαν να οργανώσουν έξω από τον χώρο της απαίσιας φυλακής, συναυλία. Ήταν κάτι που μας άλλαξε σε μια στιγμή την ψυχολογία μας. Αφήσαμε έστω για λίγο τις σκληρές σκέψεις που απαιτούσαν οι στιγμές και αμέσως προετοιμαστήκαμε γι' αυτή την επαφή. Ταυτόχρονα ο Μ.Π. μέρα νύχτα έφτιαχνε την κορνίζα που μέσα της περάσαμε την αφίσα που μας είχε φέρει η Λίνα, ενώ από την πίσω πλευρά γράψαμε τα ονόματά μας. Ήταν το μικρό μας δώρο [...] Ανεβασμένοι από νωρίς στα παράθυρα, βλέπαμε να ζυγώνουν κάτι όμορφα νεαρά παιδιά, αγόρια και κορίτσια, να περικυκλώνουν, και σιγά σιγά να συγκεντρώνονται εκεί η μία ομάδα μετά την άλλη. Με ομοίωμα απλό ντύσιμο, με σίγουρο περπάτημα και με σφιγμένες γροθιές! Η πρώτη τους κίνηση ήταν να κρεμάσουν πάνω στα συρματοπλέγματα της πρώτης φυλακής, του σχολείου, ένα πανό [...] Ήταν η στιγμή εκείνη που σ' ένα κομμάτι του τοίχου αναρτήσαμε το δικό μας πανό: «Ω αρνητές, ας γκρεμίσουμε τα σύνορα της μοναξιάς». Λίγο αργότερα τα παιδιά κάτω από τους ήχους της μουσικής χωρίστηκαν σε μικρές ομάδες, και αφού άναψαν μικρές φωτιές, συγκεντρώθηκαν γύρω τους. Ήταν η πρώτη βραδιά που ηρεμήσαμε. Καθώς νιώθαμε αυτά τα παιδιά κοντά μας, αισθανόμασταν ασφαλείς. Παρόλο που ήσαν περικυκλωμένα από πάνοπλους εχθρούς. Και να, σε μια στιγμή ζύγωσαν κοντά μας και θέλησαν να μιλήσουμε λίγο μαζί τους. Πόσο πιο δυνατή ήταν αυτή η τόσο όμορφη κίνηση από τις δυνάμεις μας! Εμείς που μέχρι εκείνη τη στιγμή ήμασταν μαθημένοι να αντιμετωπίζουμε μόνο εχθρικές επιθέσεις, μείναμε άφωνοι, μπροστά σε κείνα τα παιδιά που έρχονταν με την αγάπη στην καρδιά και μας λύγισαν αμέσως! Ίσα ίσα που μπορέσαμε να τα ευχαριστήσουμε και αφού τα βεβαιώσαμε ότι είμαστε τουλάχιστον καλά, πήγαν πάλι στις θέσεις τους. Όταν λίγο αργότερα συνήλθαμε, ντραπήκαμε που δεν μιλήσαμε, δεν ξέραμε τι να κάνουμε [...] Περνώντας από τα παράθυρα, είπα στα παιδιά ν' ανάψουν φωτιά, για να μάθει όλη η Κρήτη πως εμείς δεν είμαστε μόνοι και πως υπάρχουν παιδιά που είναι στο πλευρό μας. Έτσι κι έγινε! Μέσα σε λίγα λεπτά, έξω από το κάθε παράθυρο έκαιγε από μία πύρινη φλόγα που έστελνε το φως της σε όλες τις ανθρώπινες ψυχές. Το ίδιο έκαναν κι απ' έξω τα παιδιά που δυνάμωναν και πληθύναν τις εστίες της φωτιάς. Ενώ γύρω μας η εξουσία ταραχτήκε. Η πύρινη φωτιά που έκαιγε τις καρδιές μας τους τρόμαξε! Το πάθος της καρδιάς μας για λευτεριά τράνταξε τα θεμέλια της φυλακής! Και τη γονάτισε! [...] Τότε καταστρώθηκε από τα ταμπουρωμένα κάτω από τα τραπέζια ανθρωπάκια το σχέδιο της καταστολής μας. Εκείνα όμως τα παιδιά, αψηφώντας καθετί μας αφιέρωναν εκείνη τη νύχτα και μας την έκαναν δική μας.» (σελ.116-120)

Δημήτρης Κορνάρος – ΑΞΑΣ 1959-2020

Καπετάνιος, συνοδοιπόρος, σύντροφος.

Πολλά γράφτηκαν και ακούστηκαν μετά το φευγικό του, πολλά αλλά και πάλι λίγα για να περιγράψουν την πολυδιάστατη προσωπικότητα, την παρουσία, την απουσία, το κενό...

Ο Καπετάν Αξάς μπορούσε -αν το ήθελες και το ήθελε και αυτός- να σε πάρει από το χέρι, για να σε οδηγήσει σε κόσμους γεμάτους ομορφιά, εκπλήξεις, αλλοκοτιά, εφευρέσεις, ανατροπές, μουσική, μυρωδιές, παιχνίδι, αυθεντικότητα. Κόσμους γεμάτους, ζωντανούς και φιλόξενους. Αν μη τι άλλο, σπάνιος, καθώς ποτέ δε σταμάτησε να είναι παιδί, βαθιά και πραγματικά καταστασιακός, με το παιχνίδι να είναι πάντα ένα κομμάτι της ουσίας και του ζητούμενου.

Δεν υπήρξε περίοδος της ζωής του στην οποία δεν αγωνιούσε και δεν προσπαθούσε να «προσθέσει στην φαντασιακή θέσμιση του κοινωνικού» τις αξίες της φυσιολατρίας, της οικολογίας, της αλληλεγγύης, της ανυπακοής, του αγώνα, του αντικοινοπολιτισμού, της αποανάπτυξης, της

αυτάρκειας. Η παρουσία και η συμβολή του στους αγώνες των τελευταίων 10ετιών δεν χωράει στο κείμενο αυτό, ούτε μπορεί να αποτυπωθεί, ούτε έχει και νόημα. Δεδομένο είναι, ότι ο Δημήτρης ήταν παρών, πολλές φορές δίχως καν να φαίνεται, στα παρασκήνια που λέμε. Άλλες φορές στην πρώτη γραμμή έβαζε μπέτη και άλλες στα μετόπισθεν, αλλά πάντα εκεί να απλώνει ένα χέρι βοήθειας χωρίς να γυρεύει δόξες, ψηφαλάκια και ακροατήρια.

Το σπίτι του στους πρόποδες της Ρόκας φιλόξενο ησυχαστήριο, μοναστήρι, ανοιχτό άσυλο για κάθε ψυχή που χρειαζόταν βοήθεια, συμβουλή, ακρόαση, έμπνευση ή παρηγοριά, εκεί όπου μπορούσες να είσαι ο εαυτός/ή σου ή τουλάχιστον να έρθεις πιο κοντά σε αυτόν/ήν. Εκεί όπου με νηστεία, προσευχή και αγρύπνια, όπως έλεγε, δούλευε ασταμάτητα το εργαστήριο του μυαλού του κατεβάζοντας καθημερινά αμέτρητες ιδέες και πρότζεκτ που για να υλοποιηθούν θα χρειαζόταν 100 ζωές. Για αυτό και τα χάριζε ανοιχτόχερα, μπας και τα δει να παίρνουν σάρκα και οστά. «Άχι και να 'ταν μπορετό πριν πέσω και ποθάνω, τα όσα βάνει ο μαύρος νους, σκιάς τα μισά να κάνω», λέει μια μαντινάδα, που θα μπορούσε να έχει γραφτεί για αυτόν.

Ο βιος και τα έργα του Δημήτρη αποτελούν μια παρα-

καταθήκη, που όσοι/ες ήμασταν κοντά του, κατά κάποιο τρόπο, οφείλουμε να αναδείξουμε και να διαφυλάξουμε για πολλούς και διάφορους λόγους: πρώτον και κύριον, γιατί έτσι θα συνεχίσει να βρίσκεται ανάμεσα μας. Με αυτόν τον τρόπο, δεν αναδεικνύουμε μονάχα μια αγαπημένη μας προσωπικότητα, αλλά και όλα αυτά τα οποία αγαπούσε και για τα οποία πάλευε.

Συνεχίζοντας τον αγώνα για ελεύθερα, από τις ΒΑΠΕ, βουνά, για καθαρές από χημικά και πετρέλαια θάλασσες, για φιλοξενία στους κατατρεγμένους, για ανοιχτούς χώρους και μυαλά, για ξέφρενες γιορτές και ασυμβίβαστη ζωή. Κουβαλάμε μαζί μας τον καπετάν Αξά.

Η μνήμη είναι ζωή και η λήθη είναι θάνατος!

Δεν σε ξεχνάμε και συνεχίζουμε το ταξίδι.

**Ανοίγουμε πανιά και με κλειστά όρτσα πάμε για μια ελεύθερη ζωή στο εδώ και το τώρα, κόντρα στον καιρό, παρέα με τους δαίμονες μας, μ' εσένα και μ' ένα βασιλικό στο αυτί.
Καλή μας αντάμωση.**

■/ Carpe Diem

Έφυγε από τη ζωή ο αναρχικός σύντροφός μας, φίλος και αδελφός Marc Tomsin

Γεννημένος στις 15 Ιουνίου 1950 στο Παρίσι, ο Μαρκ εργάστηκε (και συνταξιοδοτήθηκε) ως διορθωτής σε εφημερίδες, υπήρξε εκδότης στους μικρούς αλλά σημαντικούς εκδοτικούς οίκους Ludd (1985-1998) και Rue des Cascades (2007 μέχρι σήμερα), και διαχειριστής του ιστότοπου La voie du jaguar (<https://lavoiedujaguar.net/>).

Αλλά, πάνω από όλα, υπήρξε για μας η ζωντανή πηγή που μας σύνδεε με τους προγόνους μας: τους ισπανούς αναρχικούς του εμφύλιου πολέμου, τους καταστασιακούς και τους εξεγερμένους του Μάη του '68 (όπου συμμετείχε και ο ίδιος). Κι ακόμα, τους ζαπατίστας, καθώς συνέβαλε από την αρχή στις επιτροπές αλληλεγγύης στη Γαλλία, πήρε μέρος στη Διεπιστημονική Συνάντηση (τον Ιούλιο 1996 στην Τσιάπας), και από τότε και μέχρι πρόσφατα ταξίδευε και έζησε στις ζαπατιστικές κοινότητες πολλές φορές – αφού εκεί χτυπούσε η καρδιά του.

(Και είναι κρίμα που θα απουσιάζει ο Μαρκ από την υποδοχή τους στην Ευρώπη, καθώς ήταν από τους ελάχιστους ίσως Ευρωπαίους που κράτησαν ζωντανή την αλληλεγγύη στους ζαπατίστας όλα αυτά τα χρόνια, από το ξεκίνημα της εξέγερσης στην Τσιάπας και μέχρι σήμερα.)

Ο Μαρκ βρισκόταν στα Χανιά την τελευταία βδομάδα. Και πήρε μέρος στην ανακατάληψη της Rosa Nera, με την οποία είχε αναπτύξει δεσμούς εδώ και 10 περίπου χρόνια. Και συμμετείχε στη γιορτή της απελευθέρωσής της. Και φεύγοντας από τη γιορτή, ένα θανατηφόρο ατύχημα έβαλε τέλος στη ζωή του.

**Θέλουμε να σκεφτόμαστε ότι έφυγε ευτυχισμένος,
με την εικόνα της ελεύθερης Ρόζας στα μάτια του.
Ο Μαρκ θα ζει μέσα στις καρδιές μας**

Αναδημοσίευση από τις εκδόσεις των ξένων (fb): is.gd/73Ewhq

Νέες Εκδόσεις

1821: Ιστορικά ζητήματα στις απαρχές του ελληνικού κρατικού και καπιταλιστικού σχηματισμού, εκδ. TRAVERSO ANTIFA

Σε αυτόν τον τόμο μπορείτε να διαβάσετε μια αναλυτική προσέγγιση της ιστορικής φυσιογνωμίας των απαρχών του ελληνικού κρατικού και καπιταλιστικού σχηματισμού.

Κόντρα στο ρεύμα, η συμβολή μας στον αγώνα ενάντια στην τηλεργασία, την τηλεκαπαίδευση και τα λοκντάουν, *Συνέλευση ενάντια στη βιοεξουσία και την κλεισούρα*

«Συνειδητοποιώντας από την πρώτη στιγμή, μέσα στον ταξικό αγώνα, μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό, ότι ο ιός, το κράτος και εμείς (ως εργασιακή δύναμη) είμαστε όλα συνθετικά και ταυτόχρονα αντιθετικά στοιχεία της ίδιας κοινωνικής μορφής σε κρίση, δε θα μπορούσαμε να περιοριστούμε, όλον αυτόν τον χρόνο που δραστηριοποιούμαστε, σε μια συντεχνιακή-συνδικαλιστική λογική αγώνα. [...] Οι εχθροπραξίες συνεχίζονται!»

Ισπανικό άλογο,

Μια ποίη μυθιστορία των 50's, με ένα μέχρι τέλους μπέρδεμα ισπανών αναρχικών, φρανκιστών και γάλλων μπατσων, Andre Helena, εκδ. *Δαίμων του τυπογραφείου*

Peter ο ζωγράφος

Η διαδρομή ενός ασύλληπτου αναρχικού, από τη ρώσικη επανάσταση του '05 ως τις ληστείες στο Λονδίνο το 1910, εκδ. *Δαίμων του τυπογραφείου*

Μαρία Νικιφόροβα, η αναρχική οπλαρχηγός της ρώσικης Επανάστασης, Εκδ. *Δαίμων του τυπογραφείου*

«[...] Για εμάς, όσο υπάρχει εξουσία τίποτα δεν θα έχει αλλάξει».

Πανδημικές αποκαλύψεις, ερωτήματα για την τρέχουσα πανδημία υπό τη θεώρηση του Ιβάν Ίλλιτς, Cayley David, εκδ. *Αλήστου μνήμης*

Προμηθέας εναντίον λεβιάθαν, θεωρίες για το κράτος. Από τον φιλελευθερισμό στον αναρχισμό, Δεσποινιάδης Κώστας, εκδ. *Πανοπτικών*

Στο ανά χείρας βιβλίο εξετάζονται μερικές από τις βασικές θεωρίες που διατυπώθηκαν είτε υπέρ είτε κατά του αστικού κράτους και αναπτύχθηκαν μεταξύ 17ου και 19ου αιώνα. Εξετάζονται με κριτικό πρίσμα οι θεωρίες που κυριάρχησαν στη νεότερη πολιτική θεωρία και θεμελίωσαν τον αστικό, φιλελεύθερο κόσμο (του Τόμας Χομπς, του Τζων Λοκ και του Ζαν-Ζακ Ρουσσώ),

διερευνάται ο «διάλογος» του Χέγκελ και του Μαρξ για το κράτος και τέλος παρουσιάζονται οι θεωρίες των κλασικών αναρχικών που συγκροτούν μια εικονοκλαστική «θεωρία ενάντια στο κράτος».

Οντοπία, Ηλιακόπουλος Βασίλης, εκδ. *Πανοπτικών*

Μαθαίνουμε ακούγοντας, αυτονομία, εκπαίδευση και αντάρτικο σε Τσιάπας και Κουρδιστάν, συλλογικό, εκδ. *Ευτοπία*

«Η λύπη του αγριου πολεμιστή», P. Clastres, εκδ. *Ελευθεριακή Κουλτούρα*

Το τελευταίο κείμενο του εθνολόγου που άλλαξε πολλά στη θεώρηση των πρωτόγονων κοινωνιών

«Το ανώνυμο ιππικό», Vega Luis, εκδ. *Ελευθεριακή Κουλτούρα*

Υπήρχε μια εποχή που οι διωκόμενοι, οι φυγάδες, οι «λαθρομετανάστες» ήταν οι άνδρες και οι γυναίκες του αναρχισμού που είχαν συμμετάσχει στον ισπανικό εμφύλιο πόλεμο και στις συγκρούσεις του κοινωνικού ανταγωνισμού σε μια μεσοπολεμική Ευρώπη στην οποία κυριαρχούσαν οι παντός είδους ολοκληρωτισμοί (φασισμός, ναζισμός, σταλινισμός). Κάποιες και κάποιες προσπάθησαν να διαφύγουν στον λε-

γόμενο Νέο Κόσμο, είτε βόρειο είτε νότιο και ακριβώς μια τέτοια περιπέτεια διηγείται το βιβλίο του Λουί Μερσιέ Βέγκα.

«Σταύρος Κουτόβας, η ζωή και ο θάνατος ενός εργάτη», Magil, North, εκδ. *Κλάζον*

Το κείμενο αυτό μεταφράστηκε και κυκλοφόρησε από το Κλάζον (άτακτο έντυπο δρόμου στη Μυτιλήνη) τον Μάρτιο του 2021.

Γράφτηκε στη Νέα Υόρκη τον Ιανουάριο του 1931, ένα χρόνο μετά τη δολοφονία του Κομμουνιστή, συνδικαλιστή, μετανάστη Σταύρου Κουτόβα, στις 24 Ιανουαρίου του 1930.

Συνέλευση, *Θαλερος Κ*

Η Συνέλευση χαρακτηρίζεται ως κινηματικό εγχειρίδιο με την έννοια ότι αναφέρεται σε χειραφετητικές ομάδες και τις εσωτερικές τους διαδικασίες. Αφορά συλλογικούς χώρους ως εκβολές, ωστόσο, προσωπικών διαδρομών.

«Η Κοινωνία του Θεάματος: Τετράδια Ανάγνωσης και Χρήσης», εκδ. *Αντίθεση*

«Πανελλαδική Συσπείρωση για την ψυχιατρική μεταρρύθμιση» *Ανιχνεύοντας διαδρομές κινηματικής αντίστασης στην κυρίαρχη ψυχιατρική*, εκδ. *Αλφειός*

BedTime Stories: Ο άλλος παίκτης

Ο ζαπατισμός, περισσότερο από ένα παράδειγμα προς μίμηση, είναι ένα σύμπτωμα.

Αρέσει στον Μάρκος να εκφράζεται με παραβολές. Τα κείμενα και οι λόγοι του διανθίζονται συχνά με διηγήσεις ή παραμύθια που χρησιμεύουν ως παραδείγματα. Στο τέλος της πορείας του προς την Πόλη του Μεξικού, συναντήθηκε με τους διανοούμενους, ξένους και μεξικανούς (Κάρλος Μονσιβιάις, Κάρλος Μοντεμαγιόρ, Πάμπλο Γκονσάλβες Κασανόβα), που είχαν υποστηρίξει την πρωτοβουλία του, για να τους ευχαριστήσει. Στη διάρκεια αυτής της συνάντησης, τους αφηγήθηκε την παρακάτω ιστορία:

Αυτό λέγεται «Ο άλλος παίκτης». Μία ομάδα σκακιστών είχε βυθιστεί σε μία πολύ σημαντική παρτίδα υψηλού επιπέδου. Πλησίασε ένας ιθαγενής, τους κοίταξε και ρώτησε:

«Τι παίζετε;»

Κανείς δεν του απάντησε. Ο ιθαγενής πλησίασε τη σκακιέρα, κοίταξε τη θέση των κομματιών, το αυστηρό και συγκεντρωμένο πρόσωπο των σκακιστών, την παράδοξη στάση εκείνων που παρακολουθούσαν. Έκανε ξανά την ερώτηση:

«Τι παίζετε;»

Ένας από τους παίκτες μπήκε στον κόπο να του απαντήσει:

«Δεν θα μπορούσες να καταλάβεις. Είναι ένα παιχνίδι για σπουδαίους και σοφούς ανθρώπους».

Ο ιθαγενής έμεινε σιωπηλός και συνέχισε να παρατηρεί τη σκακιέρα και τις κινήσεις των αντιπάλων. Μετά από λίγο τόλμησε να ξαναρωτήσει:

«Και γιατί παίζετε, αν αγνοείτε ποιος θα κερδίσει;»

Ο ίδιος παίκτης που είχε απαντήσει προηγουμένως του είπε:

«Δεν μπορείς να καταλάβεις. Είναι ένα θέμα για ειδικούς. Ξεπερνάει τις ικανότητές σου».

Ο ιθαγενής δεν είπε τίποτα. Συνέχισε να παρακολουθεί και μετά έφυγε. Κάποια στιγμή, ξαναγύρισε κουβαλώ-

ντας κάτι. Χωρίς να πει κουβέντα, πλησίασε το τραπέζι και ακούμπησε στη μέση της σκακιέρας μια παλιωμένη μπότα γεμάτη λάσπη. Οι παίκτες, αμήχανοι, τον κοίταξαν οργισμένα. Ο ιθαγενής χαμογέλασε πονηρά και ρώτησε:

«Σαχ;»

Τέλος της ιστορίας.

Το κλειδί αυτού του παραμυθιού δεν είναι η παλιωμένη μπότα γεμάτη λάσπη, που διέκοψε και ανέτρεψε μια θεαματική παρτίδα σκάκι των αφεντών της εξουσίας και του χρήματος, και το παιχνίδι εκείνων που έκαναν την πολιτική μία τέχνη προσποίησης και απάτης. Το ουσιαστικό βρίσκεται στο χαμόγελο του ιθαγενούς, που δείχνει ότι ξέρει κάτι. Ξέρει ότι λείπει ένας άλλος παίκτης: αυτός. Αλλά κυρίως, ξέρει ότι η παρτίδα δεν έχει λήξει και δεν την έχουμε χάσει. Ξέρει ότι η παρτίδα σκάκι μόλις ξεκίνησε. Και το ξέρει όχι επειδή το ξέρει, αλλά επειδή ονειρεύεται.

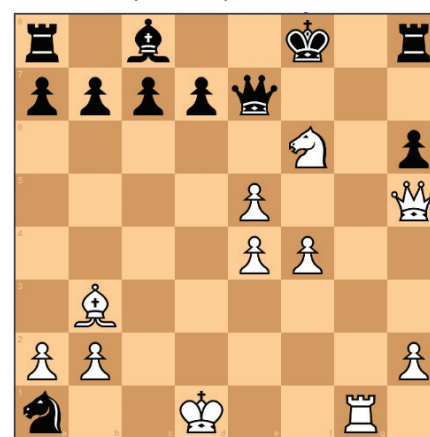
Με μια κουβέντα: Εμείς, οι αυτόχθονες, δεν αποτελούμε τμήμα του παρελθόντος, αλλά του μέλλοντος. Γιατί κοιτάζουμε προς τα πίσω, αλλά ονειρευόμαστε προς τα εμπρός. Τα πόδια μας μένουν βουτηγμένα στον πηλό της ιστορίας, αλλά το κεφάλι μας διακρίνει το φωτεινό αύριο.

Από το βιβλίο «Μάρκος - η εξεγερμένη αξιοπρέπεια» του Ignacio Ramonet που κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις του Εικοστού Πρώτου, 2001.

Ελπίζω και εύχομαι, οι ιστορίες αυτές να πυροδοτήσουν συζητήσεις, ανεξάρτητα με το αν είστε λάτρεις του αθλήματος. Για τους τελευταίους, όμως, φυλάω για το τέλος δύο θέσεις σε σκακιέρες:

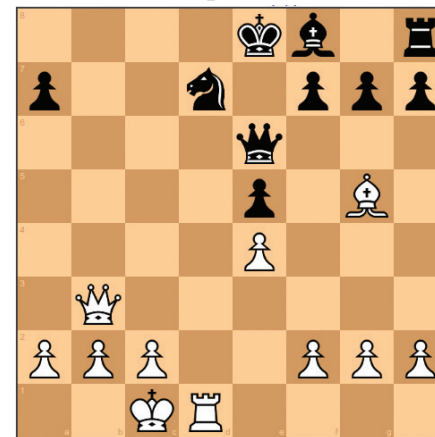
■/Ντένη Μαρκορά

Τυφλό παίξιμο (blind)

Η παρτίδα παίχτηκε το 1891 ανάμεσα στους Wilhelm Steinitz και Albert Hodges. Το τυφλό παίξιμο, blind όπως συνηθίζεται να λέγεται, είναι μία παρτίδα όπου ο ένας παίκτης ή και οι δύο, δεν κοιτάνε τη σκακιέρα, ούτε παίζουν οι ίδιοι τα κομμάτια. Παίζουν δηλαδή από μνήμης. Κατά τον 18ο και τον 19ο αιώνα χαρακτηριζόταν ως κάτι πολύ επικίνδυνο, γιατί θεωρούσαν ότι προκαλεί διανοητική βλάβη ή ακόμα και τρέλα! Εδώ παίζουν τα λευκά και κάνουν ματ σε δύο κινήσεις (περισσότερες από μία εκδοχές).

The Opera Game

Ένα παιχνίδι από τη ρομαντική εποχή του σκακιού ανάμεσα στον Paul Morphy και στους Duke Karl και Count Isouard. Παίχτηκε στο διάλειμμα μιας όπερας στο Παρίσι το 1858, εξού και το όνομα της παρτίδας. Από πολλούς χαρακτηρίζεται η πιο όμορφη παρτίδα στην ιστορία του σκακιού και σας παροτρύνω να την παρακολουθήσετε ολόκληρη. Εδώ το στήσιμο της σκακιέρας· μετά τη 15η κίνηση, παίζουν τα λευκά και κάνουν ματ σε 2 κινήσεις.

Ένα αντίο για τον Νότη

Ο Νότης Κατσέλης, σύντροφος και μέλος (στο παρελθόν) των Συντακτικών Ομάδων Αθήνας και Ηρακλείου της εφημερίδας δρόμου Άπατρις, έφυγε αδόκητα μετά από μάχη με ανίατη ασθένεια. Τα κείμενα του τα υπέγραφε ως «Αλέξανδρος Πρωτόπαππας». Ενεργό μέλος σε

κινηματικές διαδικασίες, και κυρίως στη «συνέλευση για την ελευθεριακή παιδεία και την αυτομόρφωση», ως κύρια χαρακτηριστικά του είχε την ανιδιοτελή προσφορά, την ευαισθησία και την ευγένεια. Θα μας λείψει...

Το σκίτσο στα δεξιά είναι δικό του.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ:

Η πορεία τραβούσε.
Σύνθημα το σύνθημα
βήμα το βήμα
ανάσα την ανάσα
τραβούσε το δρόμο της απελευθέρωσης.
Και τότε
-διπλά απ' του Αγίου Δημητρίου
την εκκλησία
με συνοδεία πλούσια
κηδεμονία σωστή
λιτανεία μπάτσων,
σε κάθε της πόλης πεζοδρόμιο
κι από μία διμοιρία-
ένας προστάτης αποφάσισε
να εξομολογηθεί:
να παίζει παντομίμα την αλήθεια.
Κουρασμένος πολύ από το φόρτο εργασίας
κατάκοπος και καημένος
με σφηνωμένη τη σάρκα του να ψήνεται
μες στη χακή σαπίλα
-την περηφάνια του!-
άλλο δεν άντεχε να προστατεύει
και στήριζε την πλάτη σ' ένα στύλο
λίγο να ξαποστάσει,
να μην προστατεύει κανέναν για μια στιγμή!
Ο στύλος το έλεγε καθαρά:

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

Η πορεία τραβούσε
κι έτριζαν τα δόντια της απ' τις κραυγές:
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟΣ
ΚΑΙ ΣΑΣ ΑΝΑΚΥΚΛΩΝΕΙ
ΜΠΑΤΣΟΙ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ
ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ!
Αγκαλιασμένος ο υπηρέτης του Δικαίου
με την αγγελία:
να μη ξεχάσει ποτέ πως ενοικιάζεται
να μη ξεχάσει ποτέ πως ανακυκλώνεται
να μη ξεχάσει ποτέ πως ό,τι του απομένει
είναι μια στολή.
Ακόμη αγκαλιασμένος.

Θεσσαλονίκη 19/02/2021

πορεία αλληλεγγύης στον αγώνα του Δ. Κουφοντίνα

Μάρκος Αδυνάμου

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ